COLECȚIA

Iubiri de poveste

VALERIE BOWMAN

Un conte neîmblânzit

SERIA „MIRESE NEASTÂMPĂRATE"

Lady Alexandra Hobbs, fiica ducelui de Huntley, și-a dorit să se mărite cu Lord Owen Monroe din prima clipă în care l-a văzut, pe vremea când avea numai 15 ani. Însă el este pe cale să se logodească cu Lady Lavinia, o tânără răsfățată și veșnic nemulțumită, nimeni alta decât sora mai mare a inocentei Lady Alexandra. Și nu există cale de întoarcere, întrucât părinții celor doi au ajuns la o înțelegere în privința căsătoriei dintre Owen și Lavinia – o alianță avantajoasă pentru renumele și averea ambelor familii.

Lord Owen Monroe preferă băutura, jocurile de noroc și femeile de o moralitate îndoielnică, fiind bine-cunoscut în rândurile aristocrației drept un libertin cu reputația pătată. Dar Owen află că nu va mai primi nici un ban de la tatăl lui până când nu se logodește cu Lady Lavinia. Disperat de temperamentul dificil al acesteia, acceptă ajutorul surorii ei mai mici pentru a intra mai ușor în grațiile celei care urmează să îi devină soție. În schimb, el promite să o ajute pe Lady Alexandra să își facă un debut glorios în înalta societate, pentru a-l putea cuceri pe tânărul de care pretindea că era îndrăgostită. Oare când adevăratele intenții ale Alexandrei vor ieși la iveală, târgul lor va duce la reproșuri amarnice sau la o poveste de dragoste care va sfida așteptările tuturor?

Valerie Bowman a debutat în anul 2012. A fost nominalizată de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America la categoria Cel mai bun roman de debut din genul *historical romance*, precum și la Premiul Kirkus pentru ficțiune.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2675-2
9 786063 326752
Alma
eBook disponibil

VALERIE BOWMAN

Un conte neîmblânzit

The Untamed Earl
Valerie Bowman
Copyright © 2016 June Third Enterprises, LLC.
Aceasta este o operă de ficțiune. Toate personajele, organizațiile și evenimentele descrise în acest roman sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv.
Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press, LLC.
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un conte neîmblânzit
Valerie Bowman

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOWMAN, VALERIE
Un conte neîmblânzit / Valerie Bowman.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2675-2

I. Nichifor, Andra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VALERIE BOWMAN

Un conte neîmblânzit

Traducere din limba engleză
Andra Nichifor

LITERA
2018

Pentru sora mea, Leslie Bowman Stauffer, una dintre cele mai bune persoane pe care le-am cunoscut vreodată.

Puterea ta mă inspiră.

Prolog

Surrey, moșia ducelui de Huntley,
Iulie 1813

Să fii o tânără de 15 ani un pic plinuță și care nu se supune etichetei când sora mai mare are 18 ani și o siluetă suplă, diafană și cu talie de viespe era, cu siguranță, neplăcut. Să fii trimisă la culcare devreme și să ți se spună clar și răspicat să nu mai pândești în capătul scărilor ce duceau spre sala de bal era, de asemenea, neplăcut. Dar, dacă Alexandra Hobbs asculta cu atenție, putea auzi acordurile line ale unui vals ce plutea în salonul de jos. Era un adevărat blestem să fie atât de tânără atunci când sora ei mai mare avea parte de propriul bal de introducere în societate. Alexandra se întoarse încet, ținându-și poalele cămășii de noapte, prefăcându-se că face o reverență în fața unui tânăr chipeș care o invita la dans.

Dintr-odată, ușa camerei se deschise și se izbi de perete. Alexandra se întoarse brusc către colțul de unde se auzise zgomotul. „Nu din nou!" Fratele ei, în vârstă de 13 ani, dădu buzna în cameră. Avea cămașa răvășită, la fel ca părul lui cel negru, și o dâră de murdărie pe față.

– Thomas! Alexandra dădu drumul cămășii de noapte și își puse mâinile în șold. Credeam că te-am rugat să bați la ușă!

– Sunt doar eu, Al. De ce aș bate la ușă?

Thomas trecu pe lângă ea și se îndreptă spre fereastră. Alexandra știa exact ce voia fratele ei. Dormitorul ei se întâmpla să aibă un acces mai bun către acoperiș și era mai aproape de terasă față de dormitorul lui. Thomas deschise fereastra și se aplecă pe geam. Se prinse cu mâinile de pervazul de lemn și scoase afară capul și umerii.

– Ești acolo, Will? întrebă el pe jumătate șoptit, pe jumătate strigând.

Un fluierat slab fu singurul răspuns. Will, băiatul de la grajduri, urma să se întâlnească jos cu Thomas. Asta obișnuiau să facă în fiecare noapte atunci când Thomas venea acasă de la Eton.

– Am plecat, zise Thomas, întinzând un picior pe fereastră.

– Ai grijă! îl avertiză Alexandra, întorcându-și privirea pentru o clipă. Știi că nu suport să te văd cocoțându-te așa pe acoperiș. Mă tem că într-o bună zi îți vei rupe gâtul.

Thomas se întoarse către ea și rânji.

– Unde ți-e simțul aventurii, Al?

Alexandra oftă și zise:

– Mereu ai avut mai mult simț al aventurii în degetul tău mic decât am avut eu în tot corpul.

– Să fii aventuros e o abilitate dobândită. Încearcă! Ai putea descoperi că îți place. În orice caz, nu aș putea sta în dormitor toată seara, ascultând gălăgia aia înfiorătoare, adăugă Thomas arătând spre ușă.

– Gălăgie? Te referi la muzică? Alexandra se învârti din nou, cu un zâmbet visător pe față. Eu cred că e foarte frumoasă.

Thomas strâmbă din nas.

– Nu o să înțeleg niciodată fetele.

Alexandra își puse din nou mâinile în șold.

– Nu văd de ce. Suntem chiar ușor de înțeles. Apreciem muzica, râsetele, hainele frumoase, florile și...

– *Tu* le apreciezi, Al, o întrerupse Thomas. Laviniei îi place să rănească oamenii cu vorbe usturătoare și să facă scandal atunci când nu îi convine ceva. De aia îmi place așa de mult de tine. Tu nu le-ai spune niciodată mamei și tatei că mă strecor afară pe fereastra ta. Lavinia ar pune gărzile pe mine.

Alexandra își mușcă buza. Era adevărat, sora lor mai mare era cu siguranță dificilă.

– Să te întorci până la miezul nopții, te rog! Nu îmi place când domnișoara Hartley vine pe aici și mă ia la întrebări.

Thomas își dădu ochii peste cap la auzul numelui guvernantei.

– Prefă-te și tu că dormi!

Alexandra își strânse cămașa de noapte.

– Nu mă pricep deloc să mă prefac.

– Știu, răspunse Thomas râzând.

Alexandra oftă din nou și se învârti încă o dată.

– Vreau să mă furișez jos și să mă uit la toate doamnele cu rochii frumoase și la domnii eleganți, în ținute de seară. Dar sunt obligată să stau aici sus, dansând singură.

Thomas arătă din nou spre ușă.

– Strecoară-te jos, Al! Poți să o faci.

Alexandra își puse mâinile în șold pentru a treia oară, lucru obișnuit atunci când vorbea cu fratele ei.

– Ești o influență îngrozitoare, Thomas Marcus Devon Peabody Hobbs!

– Știu, spuse el, rânjind și mai tare.

Un nou fluierat slab indică faptul că Will devenea nerăbdător. Thomas își băgă degetele în gură și fluieră și el ușor.

– Ce aveți voi doi de gând să faceți? întrebă Alexandra, deși nu dorea neapărat să afle răspunsul. Fără îndoială, aveau să intre în vreun bucluc de-al băieților, care ar fi speriat-o dacă ar fi aflat prea multe detalii.

– Mergem la grajduri să jucăm cărți, răspunse fratele ei. Unchiul lui Will a lucrat într-o speluncă de jocuri de noroc în Londra. L-a învățat toate trucurile.

– Să nu trișezi, Thomas! îl avertiză Alexandra, punându-și mâna pe obraz.

– Nu aș trișa niciodată, replică Thomas, cu o expresie de dezamăgire pe chipul lui naiv. Dar trebuie să învăț *cum* se face, Al. Altfel, cum voi putea ști când cineva trișează?

Alexandra se gândi câteva clipe, încruntându-se ușor.

– Presupun că ai dreptate.

– Trebuie să plec înainte ca fluieratul lui Will să atragă atenția, adăugă Thomas.

Avea dreptate. Terasa de dedesubt dădea direct către biroul tatălui ei. Vreun invitat care voia să ia o gură de aer proaspăt ar fi putut ajunge acolo.

Alexandra îl privi înspăimântată pe fratele ei cățărându-se pe fereastră, pe marginea pervazului, apoi sărind precum o pisică pe terasa de dedesubt. Se duse să închidă fereastra, dar se opri o clipă pentru a-l vedea pe fratele ei salutându-și prietenul. Dădu din cap și oftă din nou. Thomas, la vârsta de 13 ani, era încrezător în sine și fără griji. Alexandra își dorea să fie ca el, îndrăzneață și aventuroasă. O neliniștea însă gândul de a încălca regulile și de a face lucruri pe care

nu trebuia să le facă. Se învârti din nou în ritmul muzicii, însă brusc avu un gând ce o făcu să se oprească. Thomas spusese că a fi aventuros era ceva ce se putea învăța. Oare avea dreptate? Dacă ar fi încercat, oare i-ar fi plăcut? Lăsă fereastra deschisă și se îndreptă către masa de scris, se așeză și deschise noul ei jurnal cu coperte din piele. La vârsta ei, era momentul să își noteze principalele lucruri pe care spera să le facă în viață.

1. Să devin curajoasă și îndrăzneață precum Thomas.

2. Să devin frumoasă, zveltă și elegantă precum Lavinia. Să nu îmi mai pătez hainele cu mâncare etc.

3. Să am parte de un bal de introducere în societate în timpul căruia un domn extrem de eligibil să mă invite la dans, astfel încât serata să fie un adevărat succes.

4. Să mă căsătoresc cu un om pe care să îl iubesc cu adevărat. Trebuie să fie chipeș, elegant, inteligent, bun, fidel și onorabil. Numele va fi stabilit mai târziu.

Alexandra se lăsă pe spate și își revizui lista. Să devină curajoasă și îndrăzneață era ceva ce necesita multă muncă și nu avea nici cea mai mică idee cum să procedeze. Se bătu cu vârful condeiului pe obraz. Trebuia să fie atentă la toate oportunitățile. Da, așa avea să facă.

În ceea ce privea transformarea într-o tânără frumoasă, zveltă și elegantă, părea a fi o sarcină și mai dificilă decât prima. În cel mai bun caz, era drăguță – asta, dacă părul șaten lipsit de strălucire și banalii ei ochi căprui puteau fi considerați drăguți. Nu se putea spune că era elegantă, ci mai degrabă neîndemânatică. Iar zveltă era imposibil să devină cu trupul pe care îl avea. Deja avea șolduri proeminente, sâni și puțină burtică, lucru ce o exaspera pe mama ei de fiecare dată când mergeau la croitoreasă. Alexandra oftă încă o dată. Dacă nu devenea frumoasă, elegantă și zveltă, avea prea puține șanse să aibă parte de un bal răsunător peste trei ani. Cu atât mai puțin de unul la care să fie invitată la dans de un domn elegant și chipeș. Iar dacă nu avea să se întâmple asta, cum altfel să stârnească interesul altor domni, astfel încât să își găsească dragostea adevărată? Fără nici o îndoială, asta era o problemă.

Niște voci ridicate ce veneau din spatele casei îi atraseră atenția. Alexandra lăsă condeiul și se grăbi înapoi la fereastră, dădu perdeaua la o parte și privi în întunericul de afară. Câteva lumânări răsfirate ce pâlpâiau pe masa de pe terasă luminau zona. Doi tineri vorbeau cu cineva care se ascundea sub streașină.

– Mai spune o dată! strigă unul din ei.

– A-am spus c-că nu vreau scandal cu voi, domnilor!

Alexandra înlemni. Recunoscu bâlbâiala lui Will, băiatul de la grajduri.

– N-nu vrei? râse de el al doilea tânăr.

Alexandra se încruntă și își încleștă pumnii. Cum îndrăzneau acei tineri să se ia de Will? Săracul de el avea doar 13 ani, pe când cei doi aveau cel puțin 20!

– N-nu, n-nu vreau, răspunse Will.

Când era agitat, se bâlbâia și mai tare.

– Lăsați-l în pace!

Era strigătul lui Thomas, pe care îl văzu apropiindu-se. Avea pumnii ridicați, gata să își apere prietenul în fața bărbaților care erau mult mai mari și mai înalți decât el.

Cei doi tineri începură să râdă.

– Dacă nu vrem, ce se întâmplă? O să încerci să ne lovești, băiete?

– Da! răspunse Thomas cu o voce fermă.

Îl admiră pentru curaj, dar asta nu o făcu să se simtă mai puțin îngrijorată. Ce putea face? Oare să îl cheme pe tatăl ei?

– Încearcă și o să te lăsăm lat în două secunde! răspunse primul tânăr.

Alexandra își ținu respirația. Thomas le-ar fi putut spune că este viitorul duce de Huntley, dar ăsta era încă un lucru pe care îl aprecia la fratele ei. Chiar și la vârsta lui fragedă, Thomas nu pretindea niciodată un tratament special datorită titlului pe care îl avea.

– Dacă nu îl lăsați în pace pe prietenul meu, o să vă dobor de îndată! se răsti Thomas cu pumnii încă ridicați, în timp ce sărea și se învârtea agitat.

– Mi-e teamă că îți vei regreta vorbele, băiete, zise al doilea tânăr, care se apropie și ridică pumnul către Thomas.

Fu prea mult. Alexandra nu putea suporta acea situație nedreaptă. Cum îndrăzneau acei doi tineri să se ia de fratele ei și de prietenul

acestuia? Căutase o ocazie pentru a fi curajoasă. Poate că venise momentul.

– De ce nu vă luați de cineva de mărimea voastră, strigă Alexandra, chiar dacă era în dormitorul ei, îmbrăcată în cămașă de noapte și halat.

Încercă pe cât posibil să rămână ascunsă după draperii. Cei doi tineri se opriră imediat și se uitară în sus spre ea.

– Cum? Ce să vezi, o frumoasă domnișoară grăiește de sus, spuse primul tânăr, în timp ce al doilea începu să râdă.

– M-ați auzit, răspunse Alexandra, încercând să-și ascundă tremurul vocii. De ce nu mergeți să căutați gâlceavă cu cineva care să fie pe măsura voastră?

– Al! strigă iritat fratele ei, bătând din picior.

– Al? repetă primul tânăr. Ăsta e numele tău? Ești sigură că ești fată?

Alexandra se umplu de furie. Strânse atât de tare de draperii, încât o dureră degetele.

– Dacă aș fi fost băiat, aș fi ieșit pe fereastră și v-aș fi doborât pe amândoi. Și încă ceva...

– Ce se petrece aici?

O voce profundă de bărbat se auzi de undeva de jos, dar Alexandra nu putu vedea cine este. Cei doi tineri se albiră la față.

– Milord, spuseră ei în același timp, retrăgându-se în umbră.

– V-am auzit cumva spunând că intenționați să vă bateți cu acești doi băieți? continuă glasul acela grav.

Bărbatul cu voce profundă păși în lumină, iar Alexandra trase aer în piept. Semăna cu Adonis. Păr blond, umeri puternici, ținută de seară perfectă. Nu putea să-și dea seama ce culoare aveau ochii, dar bărbatul acela era absolut superb, oricine ar fi fost el. Era exact genul de pretendent pe care l-ar fi avut Lavinia. Fără îndoială, bărbatul tocmai ieșise după ce dansase cu sora ei un vals. Alexandra se aplecă pentru a vedea mai bine.

– Din câte știu, ai 21 de ani, nu-i așa, Yardnell? spuse Lord Chipeș.

Primul tânăr încuviință din cap.

– Iar tu, Antony, ai 22 de ani.

Al doilea tânăr dădu cu piciorul în pietriș și încuviință și el din cap cu sfială.

– Asta înseamnă că nu am auzit bine, continuă Lord Chipeș. Probabil că nu intenționați să vă luptați cu *doi copii* care nu au mai mult de 12 ani. Iar pe lângă faptul că nu ar fi corect, ar fi destul de stânjenitor pentru voi, mai ales dacă băieții ar câștiga.

Primul tânăr deschise gura pentru a vorbi, dar Adonis îl opri.

– Ah, ah, ah! Sper sincer că nu vrei să te contrazici cu mine. Cred că putem cădea de acord că un tânăr domn, un presupus gentleman, nu are nici un motiv să se ia la harță cu un băiat, nu-i așa?

Al doilea tânăr dădu din cap, ceea ce părea a fi o aprobare.

– Așa credeam și eu, continuă Adonis. Acum, fugiți de aici, până când nu ajung la concluzia că, deși am venerabila vârstă de 28 de ani, tot aș putea să vă lovesc.

– Da, Lord Owen, spuse unul din el, înainte ca tinerii să dispară la fel de repede precum apăruseră, lăsându-l pe Adonis cu Thomas și băiatul de la grajduri.

Alexandra se uita în continuare cu ochii mari, de sus, de la fereastră.

– Vă mulțumesc, milord, spuse Thomas, făcând o plecăciune formală. Sunt sigur că m-aș fi putut descurca, însă apreciez ajutorul dumneavoastră.

– O, fără îndoială, Huntfield, răspunse Adonis. Așa cum ai spus, doar mi-am oferit ajutorul.

Inima Alexandrei bătea cu putere. I se adresase lui Thomas conform titlului său, de-a dreptul șarmant!

– Mu-mulțumesc, mi-milord, murmură Will.

– Cu mare plăcere, domnule...

– Atkins. Wi-Will Atkins.

Și îi spusese „domnule" unui băiat de la grajduri.

Cei doi băieți fugiră, în timp ce Alexandra încă își ținea respirația, așteptând ca Adonis să dispară înapoi în întuneric. În schimb, el rămase acolo, sub fereastra ei, iar un fir de lumină din interiorul casei îi mângâia obrazul frumos. Lord Owen? Lord Owen? Căuta numele în memorie.

El băgă mâna în buzunar, iar Alexandra își dădu seama că își aprinse o țigară de foi. Ea îl privi în continuare. Cu siguranță, trebuia să închidă fereastra. Nu era genul de comportament la care să asiste o tânără domnișoară. Apucă mânerul ferestrei și dădu să o închidă.

– Admir felul în care ați procedat, spuse Adonis.

Mâna Alexandrei rămase nemișcată. Oare vorbea cu *ea*? Se dădu iute în spatele draperiei și privi în jos. El se întoarse, lăsă în jos mâna în care avea țigara și se uită în sus la ea.

– Chiar foarte mult! Amenințarea că veți coborî și îi veți lovi fu cu adevărat inspirată.

Obrajii Alexandrei luară foc. Deci el auzise tot. Nu fusese un gest demn de o domnișoară, dar el nu părea deranjat de acest lucru.

Trase o gură de aer și vorbi astfel încât el să o audă.

– Eu... Cei doi nu aveau de ce să se ia la harță cu niște copii.

– De acord, răspunse Adonis, plecându-și capul și zâmbind către ea.

Alexandra rămase fără aer. Bărbatul avea o gropiță în obraz ce ar fi făcut și un sfânt să leșine.

– Eu... vă mulțumesc pentru ajutorul dat fratelui meu, milord. Lord... Owen...

Ea ezită când spuse ultimul cuvânt, așteptând ca el să îi dezvăluie numele lui de familie.

– Monroe, răspunse el elegant, făcând o plecăciune. La dispoziția dumneavoastră, milady.

Alexandra trase din nou aer în piept, de data asta din cu totul alte motive. Da, desigur. Știa numele acela. Lord Owen Monroe era unul dintre cei mai libertini bărbați din Londra. Era cunoscut pentru faptul că bea și paria la jocuri de noroc, pentru comportamentul depravat cu domnișoare de o moralitate îndoielnică și pentru extraordinarul simț al modei. Era singurul fiu al contelui de Moreland, urmând să îi moștenească titlul, dar nu îi păsa de asta și era un ticălos fără margini. Alexandra aflase toate aceste lucruri din bârfele pe care adora să le asculte atunci când mama și Lavinia stăteau de vorbă.

Alexandra se cutremură și se forță să îi răspundă:

– Multe mulțumiri, Lord Owen, spuse ea de după draperie. Familia mea vă este îndatorată.

– În nici un caz, răspunse el cu un alt zâmbet ce îi arăta gropița și o făcea pe Alexandra să i se înmoaie genunchii.

Nici nu era de mirare că atât de multe domnișoare cădeau victimă farmecelor sale! Care din ele nu ar fi fost impresionată de un asemenea zâmbet? Și de acea gropiță?

– De fapt, continuă el, va trebui să insist să nu spuneți nimănui despre acest incident.

Alexandra clipi.

– De ce?

– Pentru că îmi va distruge complet reputația pătată.

El îi făcu cu ochiul, iar Alexandra se pierdu cu totul. Trebui să se ciupească pentru a nu ofta.

– Prea bine, dacă insistați, răspunse ea.

– Sper că nu vă supărați dacă vă spun că o persoană atât de drăguță și plină de viață nu ar trebui să fie închisă în dormitor atunci când jos este o petrecere încântătoare.

Alexandra își mușcă buza și își frecă picioarele goale între ele.

– Mi-aș dori să dansez, dar încă nu am avut balul de introducere în societate, milord.

– *Mare* păcat, spuse el rânjind către ea. Coborâți aici și voi dansa eu cu dumneavoastră!

Obrajii Alexandrei se înflăcărară. Înghiți în sec. Era atât de tentată!

– În nici un caz nu aș putea face asta, milord. Ar fi mult prea scandalos.

– Se întâmplă să fiu atras de tot ceea ce este scandalos, răspunse el, plecându-și ușor capul. Poate cu altă ocazie, atunci.

I se tăie răsuflarea. „Da, cu altă ocazie. Te rog!"

– Vă doresc toate cele bune, milady. Până la ieșirea dumneavoastră în societate, zise el, apoi făcu din nou o plecăciune și dispăru în noapte.

Alexandra își ținea respirația, privind locul în care stătuse Adonis, sperând în zadar că avea să reapară și să spună și ceva la fel de frumos precum vorbise mai devreme. Credea că e drăguță? Un zeu ca el? Gândea că e înflăcărată? Un om care amenințase doi tineri în putere și care fuma țigări de foi sub fereastra ei? De necrezut! Nu era deloc înflăcărată... doar că nedreptatea o înfuriase. Nu era vorba despre altceva.

După câteva momente, Alexandra își dădu seama că el nu avea să se întoarcă. Clipi în întuneric și se forță să plece de lângă fereastră. Mirosul fumului încă persista în aer, gâdilându-i nările. Fusese cu adevărat acolo, nu-i așa? Nu fusese doar un vis, o plăsmuire a imaginației ei. Era frumos, bun, inteligent. Pe scurt, era tot ce ea dorea

de la un soț într-o bună zi. Reputația îi era pătată în prezent, dar se putea schimba în câțiva ani.

Alexandra se grăbi înapoi la masă unde se afla jurnalul cu lista ei de dorințe. Tăie „numele va fi stabilit mai târziu" și scrise cu litere mari: *Lord Owen Monroe.*

Capitolul 1

Londra, octombrie 1816

– M-ai auzit bine, Owen, iar de data asta, pun piciorul în prag!

Bufnitura unei ghete întări spusele.

Owen își aranjă mâneca și încercă din răsputeri să nu își dea ochii peste cap. Fusese chemat în biroul tatălui său pentru a șasea oară în ultimele șase luni. Doar că, de data aceasta, Owen avu ghinionul să fie... treaz. Ar fi trebuit să se oprească la club și să întârzie și mai mult decât o făcuse deja la distracția tatălui său, și anume mustruluirea fiului. Măcar ar fi fost mai suportabil dacă ar fi băut ceva.

– Înțeleg, zise Owen, ridicându-se de pe scaunul din piele din fața biroului mare de mahon al tatălui său.

Se îndreptă încet spre ușă. De-a lungul anilor, învățase cum decurg aceste întâlniri cu tatăl său și știa că era indicat să plece cât mai repede, înainte ca acesta să arunce cu alte amenințări deșarte.

– Nu, nu cred că înțelegi, continuă contele, bătând din nou din picior.

Owen strânse din buze pentru a nu spune ceva ce ar fi putut regreta. Lucru valabil pentru orice ar fi spus.

– Înțeleg perfect. Te-ai săturat de faptul că beau?

– Da!

– De faptul că joc?

– Da!

– De faptul că umblu cu femei ușoare?

– Da!

Owen își îndepărtă o scamă imaginară de pe haina lui albastră impecabilă. Costase o mică avere, dar lucrurile bune nu erau ieftine, iar el se mândrea cu faptul că era bine îmbrăcat. Bine îmbrăcat, bine hrănit, bine întreținut. Bine din orice punct de vedere. Își îndreptă

privirea spre chipul roșu al tatălui său. Uite, vezi? Mi-am enumerat toate defectele. Vrei să îmi găsesc o soție și să mă așez la casa mea. Am înțeles prea bine.

– Nu, nu ai înțeles, Owen.

Tatăl lui se apucă de reverul propriei sale haine de culoare vișinie și trase cu putere. Owen se cutremură. Nu era nevoie să se răzbune pe haine.

– Nu înțelegi deloc, repetă contele. De câte ori am mai avut discuția asta?

– De prea multe ori, murmură Owen.

Deja se gândea la jocul de cărți ce îl aștepta în localul lui favorit.

– Ce ai spus? întrebă tatăl său mijind ochii spre el.

Fir-ar să fie, tatăl îl auzise!

– Destul de multe, răspunse Owen cu voce tare.

– Și de câte ori ai plecat de aici fără să faci nimic în privința doleanțelor mele? adăugă tatăl, trăgându-se în continuare de reverul hainei.

– De prea multe ori, murmură din nou Owen, uitându-se în jos, către masă, ca să nu mai fie nevoit să vadă asaltul asupra hainelor.

– Nu mi-ai respectat *niciodată* cerințele! Contele de Moreland bătu cu pumnul în birou și sări călimara. La naiba, Owen, îmi vei moșteni titlul într-o bună zi! Vei fi conte, pentru numele lui Dumnezeu! Vei avea un loc în Parlament și vei fi un membru eficient al înaltei societăți. Nu poți continua să te comporți ca și cum nu ai fi altceva decât un pierde-vară.

– Dar *nu sunt* altceva decât un pierde-vară, oftă Owen scărpinându-și bărbia. Nu mi-ai spus asta încă de când eram la Eton?

– Nu o să discutăm din nou despre *asta*, răspunse contele cu o privire întunecată.

Într-adevăr, tatăl lui nu îl întrebase niciodată ce se întâmplase. Doar crezuse ce era mai rău despre fiul lui. Iar Owen își propusese să îi dovedească că avea dreptate.

– Și nu ești un pierde-vară, adăugă contele. Sau cel puțin nu vei mai fi. Bătu din nou cu pumnul în masă. Măcar lăsase în pace amărâtele de revere, care nu aveau nici o vină. M-am săturat să am această discuție cu tine în van. M-am săturat să te văd cum bei și pierzi zilele

la jocurile de noroc. M-am săturat să aud povești despre aventurile tale prin tot orașul!

Owen își trecu mâna peste frunte.

– Ei, hai, nu se vorbește chiar în *tot* orașul, nu-i așa?

– Nu fi impertinent! replică tatăl lui, strângându-și și mai tare reverele hainei.

– Am trecut de mult de impertinență. Și, *te rog*, ai mai multă grijă de haina ta, tată!

Owen își netezi pantalonii de culoarea cafelei, care erau la fel de scumpi precum haina. De fapt, se obișnuise cu un stil de viață extravagant, iar singurul mod de a-l susține era alocația lunară primită de la tatăl său. Tocmai de aceea venea regulat în birou pentru a fi mușt ruluit. Era un mijloc de a-și atinge scopul. Tatăl lui era satisfăcut, iar el încasa în fiecare lună un cec consistent. Desigur, trimitea lunar o sumă considerabilă la un orfelinat de lângă unul dintre localurile lui favorite, dar nu i-ar fi spus niciodată asta tatălui său. De ce să îi strice părerea proastă pe care o avea despre el? La urma urmei, el nu voia să își spele reputația, ci, din contră, făcea exact opusul de ani întregi. Era un adevărat sport pentru el, la fel ca antrenarea cailor pe care îi iubea atât de mult.

– La naiba, Owen, trebuie să îți pese de *ceva!*

Lui Owen chiar îi păsa de ceva. Își adora sora mai mică, pe Cassandra, și caii. În acea ordine. Nici ea, nici caii nu îl dezamăgiseră vreodată. Nu crezuseră niciodată tot ce era mai rău despre el.

– Îmi pasă de dezastrul pe care îl provoci reverului tău, spuse el tărăgănat.

Contele își ridică bărbia.

– Până aici! Ți-am acordat suficiente șanse. În mod oficial, nu îți mai tolerez comportamentul. Ai o lună la dispoziție să vii aici cu o logodnică. Dacă nu...

Owen își mută privirea asupra tatălui său. Avea cumva salivă pe bărbie? De data asta, bătrânul vorbea *serios*. Dar Owen nu se putu abține.

– Dacă nu, ce se întâmplă?

– Dacă nu... Dacă nu, îți voi tăia alocația. Da, asta se va întâmpla! Ar fi trebuit să fac asta de mult. Nu îți mai dau nici un ban până ce nu te logodești.

Owen ridică o sprânceană și își îndepărtă încă o scamă imaginară de pe mâneca hainei.

– Un pic dramatic, nu crezi?

– Nu, nu cred, replică tatăl său, înroșindu-se și mai tare, dacă lucrul ăsta ar fi fost cu putință.

Owen studie expresia tatălui său. Pentru numele lui Dumnezeu, bătrânul chiar vorbea serios! Sau cel puțin părea a vorbi serios. Se învinețise la față, iar gâtul îi pulsa pe sub lavalieră.

Da. Tatăl lui era cu adevărat serios. Owen oftă apăsat. Știa că ziua aceasta avea să vină la un moment dat. Ziua în care tatăl său avea să insiste ca el să își găsească o soție. Știa că nu putea scăpa. De fapt, îi mersese bine până în acel moment.

Owen dădu din umeri.

– Prea bine. Dacă trebuie să îmi aleg o soție, o voi face. O persoană smerită, inimoasă, tăcută. Una care să știe să întoarcă privirea. O femeie destul de drăguță și extrem de supusă.

– Nu înțelegi, Owen, spuse contele, clătinând din cap.

– Ce nu înțeleg? Întrebă Owen lovindu-se ușor peste obraz.

– Nu îți cer să îți alegi o soție. Îți spun eu cu cine te vei căsători!

Owen ridică brusc capul.

– Vrei să spui că te-ai gândit deja la o candidată?

– Da. Eu și tatăl ei am ajuns deja la o înțelegere, răspunse contele, încuviințând din cap atât de tare, încât îi tremură maxilarul.

Owen se lăsă pe spate în scaun, fiindcă rămăsese fără aer în piept. Nu se așteptase la *asta*. Chiar deloc. Și rareori putea fi luat prin surprindere. Se lăsă adânc în scaun, își întinse picioarele lungi și își încrucișă gleznele. Poate că toată treaba asta era mai gravă decât își imaginase el.

– Ați discutat deja? Doamne sfinte! Cine e?

Tatăl lui își drese vocea, își eliberă haina maltratată și își împreună cu calm mâinile pe birou.

– Lady Lavinia Hobbs. Fata cea mare a ducelui de Huntley.

Owen încercă să își aducă aminte. Hobbs? Lavinia Hobbs? Numele îi era cunoscut, dar nu își amintea figura. Blestemă în gând. Erau prea multe fete de nobil drăguțe ca să și le poată aminti pe toate. Și, cu siguranță, ele nu erau compania preferată a lui Owen. Ducele de Huntley avea o moșie învecinată cu cea a tatălui său. Măcar atâta

lucru știa, doar fusese de nenumărate ori la petrecerile ducelui. Dar asta nu mai conta acum. Cum arăta Lavinia Hobbs? Și, mai important, cum se *comporta*? Era smerită? Era blândă?

Nu își putea aminti și nu avea de gând să își întrebe tatăl, care era de-a dreptul furios. Nu conta. O inocentă eligibilă era la fel de bună ca oricare alta, se gândi Owen. Ce conta cu cine avea să se căsătorească? Trebuia să înceteze cu petrecerile cât să participe la nuntă și să facă unul sau doi urmași, apoi avea să își reia stilul de viață. Era ceva obișnuit în rândul cunoscuților săi. Nu însemna mare lucru. Nu avea de ce să își facă griji.

– Sunt sigur că este o alegere bună, tată. Cum spui tu.

Owen se ridică din nou, îndreptându-se spre ușă. Avea să se ducă la bar, să se îmbete zdravăn și să continue să își trăiască viața la fel ca până atunci. Cu o săptămână înainte de a veni din nou la tatăl lui, avea să o caute pe această Lavinia Hobbs, să o curteze puțin, să îi zâmbească, să îi sărute mâna și apoi să o ceară de soție. Desigur, ea urma să accepte, deoarece, în ciuda reputației pătate, el era unul dintre cei mai râvniți tineri din înalta societate. Moștenirea unui titlu de conte putea să șteargă orice urmă chiar și de pe cea mai proastă reputație. Apoi avea să se întoarcă la tatăl lui, să îi anunțe logodna, să își primească în continuare alocația și să își vadă de viața lui în timp ce Lady Lavinia planifica o nuntă demnă de un viitor conte și de o fată de duce. După nuntă, urma să ducă femeiușca la una din casele lor de la țară până când venea vremea să dea naștere unui moștenitor. Și asta era tot. Nu era greu chiar deloc. Ridică din umeri.

– Ești de acord atât de ușor? întrebă tatăl lui, încruntându-și sprâncenele stufoase.

– Da. Lavinia Hobbs este aleasa. Ne vedem peste o lună, tată, spuse Owen rânjind și se îndreptă spre ușă.

– Nu atât de repede.

Owen se opri cu mâna pe clanță. Se întoarse încet și ridică întrebător o sprânceană.

– Da?

– Există o problemă.

– O problemă, repetă Owen. Nu îi plăcea deloc cum suna. Ce problemă?

– Tatăl ei insistă că ea va trebui să te *aleagă*.

Mâna lui Owen căzu de pe clanță. Se întoarse către tatăl lui.

– Să mă *aleagă?* Ce vrei să spui?

– Se pare că fata e convinsă că se va căsători numai din dragoste.

Owen se încruntă și își frecă din nou fruntea cu mâna.

– Dragoste? Ce prostii sunt astea?

– Părinții ei o prețuiesc nespus și sunt destul de indulgenți cu ea. I-au promis că o vor lăsa să se căsătorească din dragoste. Dacă nu simte că se îndrăgostește de vreun tânăr, nu îl va accepta.

De data asta, Owen își dădu ochii peste cap.

– Ce caraghios! Pentru numele lui Dumnezeu, tată! De ce tocmai fata asta dintre toate câte sunt?

– Pentru că este descendenta unei familii fără cusur. Iar odată ce ne vom înrudi, unirea moșiilor noastre va asigura viitorul titlului nostru vreme de secole la rând. Este perechea perfectă pentru tine. Doar că *tu* va trebui să fii cel umil și serviabil în fața ei. *Tu* va trebui să fii blând. *Tu* va trebui să o curtezi. Să o faci să îți vadă calitățile, oricât de discutabile ar fi ele.

– Încrederea ta în mine este uimitoare, tată! pufni Owen.

– Chiar și așa, va trebui să o convingi nu doar să se căsătorească, ci să se și îndrăgostească de tine.

– Mă îndoiesc că va fi atât de dificil precum crezi. Am suficient farmec, nu crezi? zise Owen, rânjind larg.

Chipul tatălui său trăda scepticismul.

– Mai e ceva.

– Să îndrăznesc să întreb? oftă Owen.

– Nu trebuie să îi spui că deja am aranjat totul.

Owen își frecă tâmplele. Își dorea să nu fi băut atât de mult seara trecută și atât de puțin în după-amiaza aceea.

– Mie mi se pare că lucrurile ar fi mai simple dacă aș fi sincer și i-aș spune că a fost stabilit să ne căsătorim.

– În nici un caz. Tatăl său ar anula totul dacă ea ar afla. Se pare că e puțin mai... nervoasă.

– Nervoasă?

– Își iese din fire atunci când lucrurile nu sunt așa cum își dorește ea.

– Bine. Cum spui tu. O să mă gândesc eu la ceva. O să mă descurc, zise Owen, apoi se întoarse din nou, deschise ușa și păși pe coridor.

– Ai o lună la dispoziție pentru a o face să accepte, Owen! strigă tatăl său.

– E timp suficient, rosti Owen întorcându-se și rânjind către el.

Ieși pe coridor fluierând. O lună pentru a face o domnișoară din înalta societate să se îndrăgostească de el? Cât de greu putea fi?

Capitolul 2

Alexandra se uită cu atenție după colț și îi făcu semn cameristei sale să o urmeze. Să iasă din casă fără ca mama ei să o vadă era o treabă delicată. Din fericire, Alexandra avea trei ani de experiență.

– Milady..., începu Hannah.

– Ș-ș-ș-t! o atenționă Alexandra, întorcându-se spre ea aplecată și cu degetul pe buze.

Hannah ținea în brațe un coș cu broderii, iar Alexandra avea și ea unul.

– Te va auzi mama! o avertiză Alexandra.

– Dar, milady, voiam să spun că mama dumneavoastră este în birou, șopti camerista.

Alexandra se ridică brusc, aproape scăpând coșul.

– În birou? Dar mama nu intră niciodată în biroul tatei.

Alexandra se întoarse cu spatele la coridorul pe care îl pândise până atunci și își îndreptă atenția către birou. Hannah încuviință din cap și mută coșul dintr-un braț în celălalt.

– Am auzit-o pe ducesă spunând mai devreme că intenționează să vorbească cu ducele.

La naiba! Ce punea mama ei la cale? Alexandra cercetă lung coridorul ce ducea către birou. Hm... Era ceva neașteptat și, ca atare, interesant. Chiar foarte interesant. În mod normal, ar fi fost încântată ca mama ei să fie ocupată în timpul vizitelor ei bilunare la azilul pentru săraci. Își ducea acolo broderiile pentru a le da săracilor, care le vindeau pentru a-și putea cumpăra apoi cele necesare. În plus, făcea un lucru bun cu toate broderiile acelea care îi ocupau timpul într-un mod absolut plictisitor. Desigur, mama ar fi făcut o criză dacă ar fi aflat, dar ce nu știa nu o putea deranja. Sau cel puțin asta era ceea ce Alexandra decisese cu ani în urmă. Nu era atât de ușor să pretindă că doarme, să se strecoare afară, să o convingă pe Hannah, să mituiască vizitiul ca să o ducă într-o parte mai puțin plăcută a orașului. Acest ultim lucru era totuși mai ușor, deoarece Alexandra bănuia

că vizitiul o plăcea pe Hannah. Pentru asta, dar și ca Alexandra să-și păstreze reputația intactă, prezența lui Hannah era absolut necesară. În mod normal, ar fi apreciat faptul că mama sa era ocupată. Dar, în acea zi, Alexandra era intrigată de faptul că părinții ei discutau în miezul zilei în birou. Era ceva ce nu se mai întâmplase!

În loc să se grăbească pe coridorul din spate pentru a ieși, Alexandra își puse o mână în șold.

– Ce crezi că vrea mama de la tata?

– Chiar nu știu, milady, răspunse Hannah ridicând din umeri și mutând coșul dintr-un braț în altul.

Alexandra se aplecă într-o parte și privi spre birou. Părinții ei trăiau în aceeași casă, dar aveau vieți separate. Mama ei se ocupa de casă, de cumpărături și de viața socială. Tatăl ei era ocupat cu administrarea proprietăților, cu funcția sa în parlament și cu ieșirile la club. De fapt, mariajul lor era chiar eficient. Alexandra îi vedea foarte rar împreună în aceeași cameră. O astfel de imagine era cu adevărat neobișnuită.

– Nu poate fi ceva bun, rosti Alexandra. Nu. Dacă mama mersese în biroul tatălui în mijlocul zilei, ceva era în neregulă, iar Alexandra simțea că asta ar putea avea legătură cu ea. Hannah, crezi că ar putea fi vorba de eșecul meu în înalta societate?

Hannah știa multe din secretele familiei. Camerista era cea mai apropiată confidentă a Alexandrei, după fratele ei, Thomas. Nu putea vorbi cu sora ei. Lavinia vorbea doar despre ea.

– O, nu, milady, se grăbi Hannah să răspundă. Mama dumneavoastră nu vă poate reproșa...

– Poți să o spui, oftă Alexandra.

– Dezvoltarea întârziată, adăugă Hannah cu îngăduință.

Alexandra clătină cu tristețe din cap, mușcându-și buza.

– E mai mult decât atât, Hannah. Sunt o fată pe care nimeni nu a invitat-o la dans. Am eșuat complet.

Era adevărat. În ciuda listei sale, în ciuda dorințelor și a visurilor ei, balul de debut al Alexandrei din primăvara trecută fusese un eșec îngrozitor. Nici un domn chipeș nu o invitase la dans. Nici măcar unul mai puțin arătos, unul dintre cei nepotriviți. Acest lucru o întristase, într-adevăr, însă nu îi spulberase visurile. Nu, acelea erau imposibil de atins.

Hannah continuă să șoptească:

– Nu este vina dumneavoastră că Lady Sarah Highgate a atras atenția tuturor domnilor eligibili în acest sezon. E un diamant de prima calitate.

– Da, iar eu sunt o piatră fără strălucire, râse Alexandra.

– Nu, nu este adevărat, milady, replică Hannah cu loialitate. Dar mama dumneavoastră v-a spus deja că nu vă puteți căsători înainte ca Lady Lavinia să o facă. Așadar, sunt sigură că deocamdată ducesa nu este îngrijorată în ceea ce privește perspectivele dumneavoastră maritale. Iar apoi, Lady Sarah va fi cu siguranță logodită până la sfârșitul sezonului, iar restul pretendenților își vor reveni în simțiri. Se spune că marchizul de Branford intenționează să-i facă o propunere.

Marchizul de Branford era unul dintre cei mai eligibili burlaci la toate sezoanele. Sau cel puțin avea titlul cel mai impunător, lucru care practic îl transforma în cel mai potrivit. Îl ajuta și faptul că se declarase interesat de găsirea unei soții. Era chipeș, bogat și cu titlu nobiliar, însă Alexandra nici nu se uitase la el. Până la urmă, nu era Lord Owen Monroe.

Făcu un pas în față spre birou.

– În orice caz, nu ar strica să trag puțin cu urechea.

– Milady! zise Hannah cu răsuflarea tăiată.

Alexandra se întoarse și se uită rugătoare la camerista ei.

– Știi că nu mă pot abține. Te rog să nu mă judeci, Hannah! Am nevoie de tine.

– Prea bine, milady, aprobă Hannah.

– Să lăsăm aici coșurile, spuse Alexandra, arătând spre un loc din spatele unei mese de pe coridor.

Cele două femei se opriră și împinseră coșurile în spatele mesei pentru a le ascunde. Apoi se strecurară de-a lungul holului acoperit cu marmură și merseră pe vârfuri până în dreptul ușii biroului ducelui.

Alexandra își ținu respirația. Trasul cu ureche era detestabil, desigur, însă uneori era necesar. Dacă se întâmpla ceva cu adevărat înfiorător? Dacă, Doamne ferește, mama îi găsise un pretendent? Alexandra ar fi fost obligată să o oprească. Doar un singur bărbat era potrivit pentru ea. Într-adevăr, era un bărbat care fusese absent de la evenimentele sezonului, un bărbat care nu se declarase niciodată interesat să-și găsească o soție, un bărbat care prefera băutura

și jocurile de noroc. Dar toate astea nu o interesau prea mult pe Alexandra. Avea să găsească o cale prin care drumurile lor să se întâlnească, acum, că își făcuse debutul. Și apoi lista o făcuse când avea doar 15 ani. Era cazul să îl cunoască cu adevărat pe Lord Owen Monroe, înainte de a lua decizia finală. Dar avea suficient timp. Însă, înainte de toate, trebuia să se asigure că mama sa nu avea alte planuri. Iar pentru asta, era absolut necesar să tragă puțin cu urechea.

Alexandra și Hannah se strecurară până în dreptul ușii. Din fericire, ușa era întredeschisă. Vocea ascuțită și întretăiată a mamei sale plutea prin cameră. Alexandra se aplecă în față și își lipi urechea de ușă.

– Îți spun, Martin, nu îmi place. Nu îmi place deloc, răsună vocea mamei.

– Nu înțeleg de ce, zise tatăl cu o voce calmă și puternică.

– Ce vrei să spui? întrebă mama. E complet nepotrivit pentru ea.

– Familia lui este una dintre cele mai stimate din tot ținutul.

– E un pierde-vară.

– Tatăl lui este unul dintre cei mai vechi și mai buni prieteni ai mei, replică tatăl.

– E un destrăbălat.

– Și eu obișnuiam să fiu.

Alexandra nu putea vedea ce se întâmpla în cameră, dar își imagina că mama ei își flutura batista și se înroșise la față.

– Nu îmi vine să cred că ești dispus să o lași pe iubita noastră fată să fie luată pe sus de unul ca *el*, dintre toți oamenii.

– Îndrăznesc să spun că nu i-ar strica să fie luată puțin pe sus, Lillian.

– Nu fi indecent!

– E o uniune perfectă. Am fi norocoși să îl avem. Acțiunile unui bărbat spun mai multe decât vorbele lui. Cred că este un om bun în adâncul sufletului.

Alexandra își ținu respirația. Era mai rău decât credea. Oricine ar fi fost bărbatul, cu siguranță era odios dacă mama se luase la harță cu tata din cauza lui. Mama nu se certa niciodată cu tata. Nu îl contrazicea niciodată.

– Dar nici nu știm ce simte ea pentru el. S-ar putea ca ea nici să nu îl *placă*, adăugă mama. Iar dacă, într-adevăr, faptele spun mai mult decât vorbele, atunci el nu e altceva decât un bețiv bădăran.

– Aiureli. Pur și simplu nu s-a decis până acum să se așeze la casa lui. Eu pariez pe băiat. Diavolul ăla poate fi de-a dreptul fermecător atunci când vrea. Am insistat ca el să o curteze tocmai pentru că m-am gândit la sentimentele ei. Trebuie ca ea să îl aleagă de bunăvoie.

– Deci recunoști că e un diavol! replică mama pe un ton atât de strident, încât Alexandra se temu pentru vesela din vitrină.

– Trebuie doar să se liniștească, Lillian. O soție și niște copii îl vor face să se maturizeze. Nu mă îndoiesc de asta.

– Dacă te înșeli? Dacă nu își va schimba comportamentul? Nu cred că trebuie să riscăm viitorul copilei noastre, pentru numele lui Dumnezeu!

Alexandra răsuflă încet. Probabil că vorbeau despre un pretendent pentru Lavinia, fiindcă ea era cea care trebuia să se căsătorească prima. Perspectivele Laviniei erau pe primul loc în mintea mamei sale. Dar dacă era vorba despre ea? Simți o sudoare rece pe șira spinării. Dacă primiseră o propunere? Alexandra nu credea că avea vreun pretendent și, desigur, nimeni nu se arătase interesat de ea în mod special, dar nici pentru Lavinia nu apăruse cineva până atunci. Iar mama menționase chiar săptămâna trecută că era de-a dreptul disperată de faptul că Lavinia nu găsea pe nimeni potrivit din cauza comportamentului ei dificil. Ținând cont de toate acestea, părinții ei puteau la fel de bine să discute despre Alexandra.

Era pe cale să deschidă ușa și să insiste că mama ei avea dreptate. Nu ar fi putut să se căsătorească cu un bărbat despre care nu știa nimic și pe care nu îl iubea. Deși era sigură că ar fi fost extrem de supărați dacă ar fi anunțat că ar vrea să se mărite cu infamul Lord Owen Monroe.

– Îți spun, Martin, cred că este greșit ceea ce se întâmplă, continuă mama.

– Hai să vedem mai întâi cum decurg lucrurile, spuse tatăl Alexandrei pe un ton împăciuitor.

– Da. Iar acum trebuie să pregătesc un bal. De parcă nu era de ajuns căsătoria asta, oftă mama.

– Vrem ca ei să aibă ocazia să se bucure unul de compania celuilalt, nu-i așa?

– Bine, dar trebuie să spun că îmi cunosc suficient de bine fiica pentru a ști cum gândește.

Alexandra încuviință din cap.

– În nici un caz Lavinia nu va accepta să se căsătorească cu Lord Owen Monroe! spuse mama aproape exasperată.

Alexandrei i se tăie respirația.

Capitolul 3

Owen stătea pe locul lui preferat de la club de peste o jumătate de oră și încă nu auzise nici o veste bună. De fapt, prietenii lui păreau să îi dea numai vești proaste. Totul era rău. Cum nu se putea mai rău. Și totul era legat de Lady Lavinia Hobbs.

După cum era normal, Owen prefera compania unui grup de aristocrați cu aceleași gusturi. Toți erau plictisiți, toți beau și jucau prea mult. Dar, în acea zi, el nu căuta genul acesta de activități. Venise la Brooks pentru a primi niște sfaturi – deși nu îi plăcea să recunoască, cumnatul lui și prietenul acestuia erau cei mai înțelepți bărbați pe care Owen îi cunoștea. Ambii erau eroi de război și luptaseră la Waterloo. Cel de-al treilea bărbat prezent, căpitanul Rafferty Cavendish, un fost ofițer devenit de curând viconte, era logodit cu Daphne, sora cea mică a lui Swifdon – cei din cercul lor de apropiați știau că Daphne și Rafe erau deja căsătoriți. Se căsătoriseră cu mai bine de un an în urmă, înainte de a finaliza o misiune pentru Coroană, însă, pentru a nu izbucni vreun scandal și pentru a-și păstra proprietățile, planificaseră o nuntă mare și oficială pentru toată aristocrația.

Swifdon, Claringdon și Cavendish. Toți erau oameni de încredere. Și tolerau comportamentul lui Owen datorită surorii lui, Cassandra.

– De ce ești așa de mohorât Monroe? îl întrebă Derek Hunt, duce de Claringdon, după ce se împărțiră cărțile și fură comandate primele băuturi.

– Tatăl meu e pus pe război. Owen privi către cei trei bărbați și își drese glasul. Își dădu seama că oamenii aceia văzuseră *cu adevărat* războiul. Îmi cer iertare. Voiam să spun că... e foarte pornit împotriva mea.

– Care pare a fi problema? întrebă cumnatul său, Julian Swift, conte de Swifdon.

– Insistă să mă căsătoresc, răspunse Owen, răsucindu-și gâtul.

– Așa fac toți tații. Nu crezi că totuși e timpul să te așezi la casa ta? replică Claringdon.

– Da, Monroe, căsătoria reușește să ne prindă pe toți până la urmă, spuse Cavendish cu un rânjet satisfăcut pe față.

– Nu e vorba despre asta, răspunse Owen. Chiar acceptasem ideea căsătoriei. Problema e viitoarea soție.

– Pot să întreb cine este norocoasa domnișoară? zise Swifdon și fluieră.

– Lavinia Hobbs.

Toți cei trei bărbați oftară în același timp. Și așa începură veștile rele.

– O știți? întrebă Owen, îndreptându-se în scaun.

– Nu pot spune că am cunoscut-o, răspunse Cavendish.

– Dar îi știm reputația, adăugă Claringdon.

– Se știe că poate fi cam... dificilă, din câte am înțeles, spuse și Swifdon.

– Da, am observat că e descrisă adesea ca o persoană dificilă, răspunse Owen pufnind.

– De ce ar alege-o tatăl tău tocmai pe ea? întrebă Claringdon în timp ce soseau băuturile.

– Ca să mă tortureze, spuse Owen, dând pe gât paharul de coniac.

– Hei, mai ușor! îl avertiză Swifdon. Aici nu suntem într-unul din localurile insalubre prin unde umbli tu. Și e abia miezul zilei, pentru numele lui Dumnezeu!

Owen mârâi la cumnatul său.

– Dacă Monroe trebuie să se căsătorească cu Lady Lavinia Hobbs, îndrăznesc să spun că are nevoie de o băutură chiar mai tare, îl apără Cavendish încuviințând din cap.

– Tortura nu poate fi cu adevărat argumentul tatălui tău. De ce insistă cu această căsătorie? întrebă Claringdon.

Owen se lăsă pe spate în scaun și oftă adânc.

– Se pare că tatăl ei și tatăl meu au ajuns la concluzia că o partidă între familiile noastre este o idee excelentă. Inclusiv pentru unirea averilor și toate celelalte.

– Ah, murmură unul dintre ei, iar toți trei dădură aprobator din cap, de parcă unirea averilor explica totul în detaliu.

– Daphne a menționat că Lady Lavinia e temperamentală, spuse Swifdon.

– Temperamentală? Este un mod frumos de a spune, fluieră Cavendish.

– Ce ar trebui să însemne asta? întrebă Owen, mișcându-se inconfortabil în scaun.

– Am fost odată acasă la duce, răspunse Cavendish. Era un scandal de nedescris la etaj. Se pare că Lady Lavinia avea o criză de nervi. Ducele însuși s-a scuzat pentru toată gălăgia și tot deranjul.

– O criză de nervi? Ce se întâmplase?

Cavendish aruncă o carte pe masă.

– Când am plecat, am auzit doi slujitori discutând. Se pare că una dintre penele de la pălăria domnișoarei pălise, iar ea nu a fost deloc mulțumită de asta. Au mai spus că spărsese o vază și își pălmuise camerista.

– Ducele ar trebui să aibă grijă ca slujitorii lui să nu mai vorbească așa de mult, spuse Claringdon, aruncând și el o carte pe masă.

– Nu era vorba despre asta. Ea făcea ca toți dracii din cauza unei *pene!* ținu să explice Cavendish.

– Am înțeles, adăugă Claringdon. Încercam doar să nu mă concentrez pe partea aceea a poveștii.

– Mulțumesc, spuse Owen plin de sarcasm.

– Cu mare plăcere, răspunse Claringdon zâmbind și plecându-și capul.

– Îmi pare rău să îți zic, însă și eu am auzit povești asemănătoare, interveni Swifdon.

– La naiba! Tu ce ai auzit? întrebă Owen.

Swifdon își tot amesteca șovăitor cărțile din mână.

– Daphne a mai menționat că e puțin cam scorpie.

– Nu ai cum să fii *puțin* cam scorpie, interveni Cavendish. Ești sau nu ești o scorpie. Nu există mult sau puțin în cazul ăsta.

– Ce a spus Daphne?

– A auzit că Lady Lavinia a urlat în ultimul hal în camera de toaletă de la balul din primăvara trecută al familiei Houghton.

– A urlat? Oh, Doamne! De ce? Vreau să știu! spuse Owen.

– Cred că Daphne a spus că Lady Houghton nu a servit tartinele de somon pe care Lady Lavinia le dorea și pe care le ceruse în mod special atunci când se întâlniseră pe strada Bond, cu două zile înaintea balului.

– Cred că *glumești,* zise Owen, punându-și coatele pe masă și sprijinindu-și capul în mâini.

– Mi-aș fi dorit să glumesc, adăugă Swifdon.

– Pare încântătoare, comentă Claringdon, luând o carte din pachet.

– Pare ușor nebună! strigă Owen.

– Nici nu-i de mirare că încă e disponibilă, adăugă râzând Cavendish.

Owen își aruncă cărțile pe masă, nemaifiind interesat de partidă. Luă în schimb încă o gură din pahar.

– Da, dar se pare că tata a decis ca eu să fiu martirul care o ia pe femeiușca asta.

– Are, ce-i drept, o descendență impecabilă, spuse Claringdon.

– Și calul meu are. Asta nu înseamnă că vreau să mă căsătoresc cu el, replică Owen, ridicând o sprânceană.

– Poate că descendența ei este impecabilă, dar se pare că temperamentul ei e destul de dubios, rosti Cavendish și mai aruncă o carte.

– Ah, aici erați!

Cei patru bărbați se uitară în sus și îl văzură pe Garrett Upton venind spre ei. Era vărul lui Claringdon, iar soția lui, Jane, era o prietenă apropiată a soțiilor celorlalți bărbați de la masă.

– Upton, ia loc!

Swifdon se ridică și își bătu prietenul pe umăr. Upton se așeză rapid și își comandă ceva de băut.

– Azi l-am vizitat pe prietenul meu, Berkeley, însă nu l-am convins să vină la club. E un tip mai solitar. Ca să nu mai zic că nu apreciază prea mult băutura... sau jocurile de noroc.

– Ce păcat, mormăi Owen, strângând paharul în mână.

– Voi ce ați mai făcut? întrebă Upton, după ce lacheul îi aduse băutura.

– Tocmai comentam aranjamentele de căsătorie ale lui Monroe, spuse Cavendish în timp ce îl înghiontea pe Owen.

Garrett Upton aproape că își scăpă paharul din mână. Se chinui să îl țină bine.

– Monroe, nu-mi spune că te-ai logodit. Nu pot să cred!

– Nu m-am logodit. Nu încă, răspunse Owen, cerând încă un pahar.

– Nu, nu încă, repetă Swifdon. Dar tatăl lui i-a spus ferm că trebuie să se logodească într-o lună. Și cu o domnișoară anume. De fapt, se pare că e o domnișoară cu adevărat deosebită.

– Chiar așa? întrebă Upton închinând paharul. Înseamnă că sunt se cuvine să te felicit. Cine e norocoasa mireasă?

– Lady Lavinia Hobbs, răspunse Cavendish.

Upton se schimbă la față și puse paharul înapoi pe masă.

– Ce este? Nu-mi spune că ai și tu vreo poveste înfiorătoare despre ea! spuse Owen.

– Păi, eu... Upton se pierdu.

– Ai putea să ne spui fiindcă a aflat deja câte ceva despre temperamentul ei, adăugă Cavendish.

– Da, dă-i drumul! Spune-mi ce-i mai rău... Nu poate fi mai îngrozitor decât ce am auzit până acum, insistă Owen.

Upton își drese glasul.

– Anul trecut, eram la cină la familia Kendall, când Lady Lavinia s-a înfuriat atât de tare din cauza avansurilor unui domn, încât i-a aruncat un pahar cu vin roșu în față. A smuls un goblen de pe perete și apoi a plecat tunând și fulgerând.

– A jignit-o în vreun fel? A fost indecent? întrebă Swifdon cu ochii mari.

– Nu, răspunse Upton. Tânărul i-a mărturisit apoi lui Kendall că nu a făcut altceva decât să îi spună că i s-a părut că gazda lor arăta foarte bine și părea a fi într-o stare bună. Se pare că lui Lady Lavinia nu îi place ca alte doamne să fie complimentate în prezența ei. Lord Mertle stătea lângă ei și a confirmat că aceasta fusese, într-adevăr, discuția.

Owen înghiți în sec și își trase lavaliera. Simțea că îl sugrumă.

– Retrag ce am spus. A fost mai rău decât ce auzisem. Îmi doresc să nu-mi fi povestit.

– Cu un asemenea comportament, e o minune faptul că încă este invitată la petreceri din înalta societate, trase concluzia Swifdon.

– Probabil datorită faptului că este fiica unui duce, explică apoi Claringdon. Deși trebuie să spun că eu m-aș gândi de două ori înainte să o invit la *mine* acasă.

Upton zâmbi compătimitor către Owen.

– Îmi pare rău, amice. Nu știam că tatăl tău a ales-o tocmai pe ea dintre toate domnișoarele disponibile. Partea bună e că într-adevăr este frumoasă.

Owen se ciupi de podul nasului.

– Nici măcar nu îmi aduc aminte cum arată.

– Este frumoasă, aprobă Cavendish. Sau ar fi dacă nu ar avea expresia aia acră tot timpul.

– Perfect, spuse Owen și îi făcu semn lacheului.

Avea nevoie de încă un pahar chiar în clipa aceea.

Capitolul 4

Alexandra stătea în fața dormitorului surorii sale, făcându-și curaj. Trase aer în piept o dată. Apoi încă o dată. Nu era niciodată plăcut să vorbească cu Lavinia, dar Alexandra avea nevoie de răspunsuri înainte de a se decide asupra a ceea ce avea de făcut. Mai exact, trebuia să afle dacă Lavinia era interesată în vreun fel de Lord Owen Monroe. Dacă era interesată, Alexandra nu ar fi putut interveni în relația lor, oricât de dezamăgită ar fi fost. Dar, dacă nu era interesată – iar Alexandra era convinsă de asta –, ar fi fost liberă să facă orice îi stătea în putință pentru a zădărnici planurile părinților ei.

„Te rog, te rog să nu îți pese de el!"

Alexandra își strânse palmele transpirate pentru a nu-i mai tremura și se forță să bată la ușă.

– Intră, se auzi vocea mofturoasă a surorii ei.

Alexandra deschise încet ușa ce dădea în camera opulentă a Laviniei. Era decorată cu mătase într-o varietate de nuanțe de mov și roz, cu funde mari și albe din satin, cu perne pufoase, cu pereții în dungi roz și cu flori pictate. Lavinia stătea la măsuța ei de toaletă argintie, gătindu-se precum un păun în fața oglinzii.

Alexandra se gândi, pentru a mia oară, cât de frumoasă era sora ei. Tenul Laviniei era alb precum laptele, părul castaniu-închis era ușor ondulat. Avea un nas aristocrat și ochii de un albastru cristalin. Arăta precum o păpușă perfectă. O păpușă înaltă, zveltă, superbă. Era exact opusul Alexandrei – de statură medie, voluptuoasă, cu obrajii bucălați, părul șaten și ochii căprui. Alexandra oftă. Viața nu era deloc corectă.

Lavinia nu era chiar atât de rea, desigur. Fusese o copilă drăgălașă. Sau așa își amintea vag Alexandra. Dar apoi se îmbolnăvise și totul se schimbase. Nu era neapărat vina surorii ei că devenise atât de greu de suportat. Iubea caii și era o tânără citită. Ce-i drept, citise mai mult cărți despre cavaleri și domnițe, dar, în orice caz, cineva

căreia îi plăcea să citească la fel de mult precum Lavinia trebuia să aibă *niște* calități care să compenseze comportamentul care o îngrijora pe Alexandra.

Martha, camerista hărțuită a surorii sale, o dădea pe Lavinia cu cremă pe mâini. Alexandra nu se dădea aproape niciodată cu cremă pe mâini și în nici un caz nu și-ar fi pus camerista să facă asta. Nu i-ar fi cerut niciodată lui Hannah astfel de lucruri. În schimb, Lavinia nu făcea niciodată ceva singură, în afară de cazul în care era forțată de împrejurări. Iar asta se întâmpla extrem de rar.

Alexandra intră în cameră cu un zâmbet pe față. Cu ceva timp în urmă, învățase că modul cel mai bun de abordare a Laviniei era unul relaxat, cel puțin până își dădea seama în ce fel de stare era sora ei în momentul respectiv. Alexandra spera să fie într-o stare de spirit bună. Cel puțin, Lavinia încă nu țipase și nu aruncase cu nimic, ceea ce era un succes.

– Ce faci? întrebă Alexandra cu cel mai vesel ton de care era capabilă.

Lavinia închise ochii și se relaxă în scaun, trăgând de umeri în față și în spate.

– Ce ți se pare că fac, neghioabo? Îmi dau mâinile cu cremă, evident.

Pentru o clipă, zâmbetul de pe fața Alexandrei dispăru. În ciuda aparențelor, Lavinia era deja nervoasă. Ce păcat! Alexandra îi studie figura împietrită din oglindă. Sărmana Lavinia! Mereu primise exact ce își dorea, atunci când își dorea, și tot nu era fericită. Alexandra se îndoia că exista ceva ce ar fi putut-o face fericită pe sora ei. Deși spera din suflet ca acel ceva să nu fie Lord Owen Monroe.

– Ah, da! Văd, răspunse Alexandra, încercând să pară veselă și afișând din nou zâmbetul pe față.

Lavinia deschise un ochi albastru ca gheața și o fixă cu privirea.

– Ce vrei? Tu nu vii niciodată în dormitorul meu.

„Nu și dacă nu am de ales."

– Am venit să îți spun ceva, răspunse Alexandra pe un ton conspirativ, sperând să o intrige pe sora sa. Laviniei nu îi plăcea nimic mai mult decât bârfa. Deschise și cel de-al doilea ochi. O fixă pe Alexandra în oglindă. Aha! Era interesată.

– Ce să-mi spui?

Alexandra se învârti și se așeză pe o pernă de lângă dulapul surorii sale.

– Ceva ce am auzit despre... Lord Owen Monroe.

Lavinia închise din nou ochii.

– Ah, nu îmi pasă câtuși de puțin, Lord Owen Monroe este un om de nimic. Nu îmi imaginez de ce l-a invitat mama la balul de mâine-seară.

Deci mama îi spusese deja că avea să vină la balul de a doua zi.

– Dar e extrem de chipeș, nu crezi?

Alexandra se aventură, încercând să nu pară prea încântată de faptul că surorii sale nu îi păsa de Lord Owen. Era un început bun, dar Alexandra trebuia să se asigure de acest lucru.

– Presupun că arată decent dacă îți place atitudinea aia plină de sine și arogantă. Însă mie, una, sigur nu îmi place, oftă Lavinia și își întoarse mâinile pentru ca biata Martha să o poată masa mai bine.

Alexandra trebui să-și muște limba ca să nu îi răspundă surorii sale. Arăta decent? Sora ei era oarbă?

– Pare într-adevăr încrezător, răspunse calmă Alexandra.

– Da, părinții lui i-au suportat prea mult timp ieșirile! pufni Lavinia.

Alexandra aproape că se sufocă. Se apăsă cu mâna pe gât. Oh, ce ironie! Ar fi fost nu doar inutil să îi spună surorii ei acest lucru, ci ar fi creat o tiradă din partea Laviniei și ar fi dus la o mustruluială zdravănă din partea mamei pentru că tulburase o floare delicată precum sora ei. Așa că Alexandra schimbă tactica.

– Apropo de genul de persoană atrăgătoare, dacă nu îți place de Lord Owen, de cine îți place?

– De nimeni. Înalta societate este plină de pierde-vară și de ignoranți, răspunse Lavinia deschizând ochii, apoi dându-i peste cap. Nu îmi pot imagina cu cine mă voi mărita dacă selecția nu va fi mai bună decât ce mi se oferă acum.

– Doar nu crezi asta cu adevărat, rosti Alexandra, apoi regretă, pentru că nu își dorea să o supere pe sora ei chiar la începutul conversației.

Alexandra se uită la Martha. O aprecia pentru faptul că nu schița nici un gest și avea răbdarea unei sfinte. Martha masa cu calm mâna stăpânei sale centimetru cu centimetru, fără să clipească. Lavinia

prefera masajele lungi și ușoare. Alexandra spera din suflet că tatăl ei o plătea îndeajuns pe tânăra femeie. Își spuse că avea să ofere și ea o mică sumă cât de curând.

– Bineînțeles că asta cred, răspunse Lavinia pufnind și strângând din buze. Și să nu crezi că nu știu ce pui la cale venind aici și luându-mă la întrebări! Pur și simplu vrei ca eu să îmi aleg un soț, ca apoi să fii și *tu* liberă să te căsătorești.

Nu avea rost să nege.

– Și atunci vrei să rămâi fată bătrână?

– Cu siguranță că nu. Dar intenționez să aștept până ce voi găsi bărbatul perfect, deși cred că e mai ușor de zis decât de făcut. Refuz să mă mulțumesc cu primul sau chiar cu al cincizecilea bărbat care va veni și va încerca să-mi cucerească mâna. Merit ce este mai bun, nu-i așa?

Alexandra și Martha schimbară o privire sceptică. Alexandra decise că e mai bine să păstreze răspunsul pentru ea. Cu toate astea, sora ei îi dăduse șansa perfectă.

– De ce nu-mi spui ce fel de bărbat cauți? Te voi ajuta să-l găsești.

Lavinia își ridică nasul perfect în aer, părând că se gândește câteva clipe.

– Cred că nu ar strica. Până la urmă, amândouă avem același interes.

„Da. Să te vedem măritată."

– Prea bine, continuă Lavinia. În primul rând, nu suport bărbații care beau. Mai ales dacă beau în exces. E vulgar.

Alexandra încerca să nu afișeze nici o expresie. Bineînțeles că sora ei nu suporta băutura. Ea nu suporta nimic din ce era amuzant.

– Înțeleg, răspunse scurt Alexandra.

– Apoi nu trebuie să fie arogant. Detest oamenii aroganți.

„Tu știi cel mai bine cum e să fii arogant."

Lavinia își întoarse mâinile, dându-i de înțeles Marthei că era timpul să aplice al doilea strat de cremă.

– Jocurile de noroc de orice fel ies clar din discuție. E un lucru total respingător.

– Desigur, aprobă Alexandra.

Nu era o noutate pentru ea. Avusese ghinionul ca sora ei să descopere că și ea juca – sau mai degrabă îi încuraja pe alții să joace – și făcuse un scandal uriaș. Încă o dată, Lavinia nu mai suporta nimic amuzant.

– Înjuratul și mânia sunt, de asemenea, de neacceptat.

Ah, da. Doar unul dintre ei putea să blesteme și să aibă un temperament odios. Alexandra își înăbuși un zâmbet.

– Detest dansul, adăugă Lavinia. Nu pot suporta un bărbat care să îmi ceară mereu să dansez.

„E unul din lucrurile mele preferate."

– Ce anume nu îți place atunci când vine vorba de dans? întrebă Alexandra, neputând să se abțină.

– Sunt lucruri mult mai bune de făcut în timpul pierdut când dansezi, spuse Lavinia fixând-o cu privirea.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi orice altceva!

– Prea bine. Ce îți mai dorești de la un domn? întrebă Alexandra.

– Iubesc poezia, răspunse Lavinia, apropiindu-și buzele. Bărbatul care îmi va câștiga inima va trebui să îmi scrie nu numai poezii, ci și balade.

– Balade? întrebă Alexandra strâmbând din nas, în timp ce slujnica îi aruncă o privire întrebătoare stăpânei sale.

– Da, balade de iubire. Le ador! zise Lavinia. Și va trebui să îmi aducă flori de fiecare dată când va veni să mă vadă. Grămezi de flori. Nu bucheţele din acelea aniârâte cu flori din parc, ci flori mari și frumoase, din serele grădinilor lui.

Alexandra dădu din cap dezaprobator. Evident, din sere. Pentru că un bărbat demn de Lavinia trebuia să aibă sere pline cu flori mari și frumoase cu care să o curteze.

– Și trebuie să fie un călăreț deosebit, continuă Lavinia. Știi cât de mult o ador pe Bonnie a mea de la fermă.

Era adevărat, singura creatură vie pe care sora ei părea să o prețuiască era calul ei.

– Altceva?

– Lucruri normale, desigur. Să fie chipeș, să aibă un titlu nobiliar, să fie onorabil. Nu trebuie să locuiască prea departe. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoită să călătoresc prea mult atunci când voi veni în vizită. Ar fi un mare inconvenient.

„Nu ar trebui să fie un inconvenient."

– Și nu ar trebui să fie atât de încăpățânat încât să nu-mi permită să redecorez casa în care voi locui așa cum consider că e necesar.

„Nici nu mă gândeam."

– Nu ar trebui să fie prea interesat de politică. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoită să am discuții plictisitoare la fiecare cină.

„Ce oroare ar fi!"

– Și umorul?

– Umor? De ce aș vrea așa ceva? Umorul e supraestimat.

„Nu, nu este."

– Altceva?

– Prefer un bărbat care să aibă o inimă de artist și care să îmi poată vorbi și despre cai, și despre poezie cu aceeași pasiune. Cineva cu mâini fine, care să îmi poată cânta o baladă de iubire la mandolină, oftă Lavinia și privi visătoare spre peretele decorat în roz.

O inimă de artist? Ce voia să spună? Și o mandolină? Serios? Alexandra și Martha se priviră din nou complice. Mirele perfect al Laviniei nu i se părea deloc atrăgător Alexandrei. Deși, din fericire, era complet opusul lui Lord Owen Monroe. După cum bănuia, sora sa și Lord Owen nu se potriveau deloc.

– Ești sigură că Lord Owen nu te atrage deloc?

– Căutși de puțin. Eu caut un gentleman romantic. Ți-l poți imagina pe Lord Owen romantic? Sau gentleman? întrebă Lavinia ridicând o sprânceană și strâmbând din nas.

Un gentleman *romantic*? Nu, într-adevăr, Alexandra nu își putea închipui asta. Răsuflă ușurată.

– Prea bine atunci, dacă ești sigură.

– Sunt foarte sigură. Presupun că, la un momentdat, va trebui să plec pe continent pentru a găsi un astfel de bărbat, adăugă Lavinia pufnind. Îndrăznesc să spun că, în trei ani de când particip la petrecerile astea plictisitoare din înalta societate, nu am întâlnit mici un pretendent potrivit.

– Acum am o idee mult mai clară despre ceea ce cauți, rosti Alexandra cu o voce veselă. Se ridică, își aranjă rochia de un verde-deschis și se îndreptă spre ușă. Voi căuta exact o astfel de persoană. Sunt sigură că un asemenea bărbat există!

„Undeva." Deși Alexandra se îndoia de asta. Semăna cu un cavaler medieval din poveștile cu regele Arthur, dar fără a fi masculin.

Lavinia își studie mâinile date cu cremă.

– Mă îndoiesc că vei avea noroc de vreme ce mama nu a reușit în toți anii ăștia.

– O să-mi dau toată silința, replică Alexandra zâmbindu-i optimistă surorii sale.

Oare de ce Lavinia nu îi răspunde niciodată zâmbetului ei sincer? Alexandra se îndreptă spre ușă.

– Așteaptă! strigă Lavinia, trăgându-și cu putere mâna dintre palmele cameristei. E suficient!

Martha se dădu rapid în spate, probabil de teamă să nu fie plesnită.

– Ce e? întrebă Alexandra oprindu-se și holbându-se la Lavinia.

– Nu mi-ai spus ce ai auzit despre Lord Owen. Și despre *mine*.

Desigur, sora ei nu se putea abține să nu vorbească despre subiectul ei preferat. Ea însăși.

Alexandra își drese glasul.

– Am auzit că este interesat de tine și ar dori să te curteze.

Lavinia zâmbi precum o pisică și se așeză mai bine în scaun.

– Ah, bineînțeles că este interesat. Din păcate pentru el, nu are nici o șansă.

Capitolul 5

Owen își îndemnă calul, pe Apollo, să meargă la galop. Plecase din oraș ca să poată vedea un cal pe care intenționa să îl cumpere. Desigur, calul nu se compara cu Apollo, doar calul său arab pursânge nu se putea compara cu nimic. Îi mângâie coama. Noul animal ar fi fost pentru antrenament. Antrenament și vânzare. Era activitatea preferată a lui Owen, singura care îi mărea veniturile lunare. Se hotărî să cumpere armăsarul. Mai trebuia doar să facă aranjamentele necesare cu administratorul de la grajdurile tatălui său.

În timp ce călărea înapoi spre oraș, chiar înainte de a o lua pe drumul spre bariera de la intrarea în Londra, Owen blestemă ultima nenorocire ce se abătuse asupra lui. Mai exact, obligația de a se căsători cu Lavinia Hobbs. La naiba! Nici măcar nu putea să se ocupe de asta așa cum voia el. Trebuia să fi știut că nu doar tatăl său avea să se amestece în afacerea cu Lady Lavinia, ci și mama lui urma să o facă. Sub pretextul planificării unui bal alături de mama Laviniei, ducesa avea să îl invite pentru a-i oferi prilejul de a o curta pe fiica ducelui. Părinții lui ar fi trebuit să știe că nu avea nevoie de ajutorul nimănui pentru a curta pe cineva, cu atât mai puțin o fiică de duce plictisitoare, oricât de dificilă ar fi fost. Dar asta fusese mereu atitudinea părinților lui față de el. Nu îl lăsaseră niciodată să decidă singur. Niciodată nu se ridicase la înălțimea așteptărilor tatălui său. Nu. Tatăl lui își formase o părere despre el cu mult timp în urmă. Ei bine, de data asta avea să se ridice la așteptările tatălui său, chiar dacă Lavinia Hobbs era sau nu de acord.

Deci domnișoara voia să se îndrăgostească? Prea bine. Owen era încrezător în farmecele lui. Avusese domnișoare care îi declaraseră dragostea lor nețărmurită după o singură noapte în dormitor. Cu siguranță, nu putea duce o lady ca ea în pat, dar asta nu îl împiedica să fie șarmant. De fapt, acea lady cu care își petrecuse ultimele două nopți îl asigurase de calitățile lui chiar înainte ca el să plece din patul

ei de dimineață, când el îi amintise că nu petrece niciodată mai mult de două nopți la rând cu aceeași femeie. Erau multe alte tinere pe care să le cunoască și dintre care să aleagă. În orice caz, ea păruse mulțumită de performanțele lui. Toate păreau să fie. Cât de diferită putea fi curtarea unei tinere caste și dificile?

Pe când se apropie de bariera de taxare, Owen trase hățurile, oprindu-l pe Apollo. Animalul scutură din cap și încetini. Era o coadă mică, iar Owen aștepta nerăbdător în spatele unei căruțe șubrede pline cu legume și conduse de un fermier sărac.

Când fermierul ajunse în față, o voce ridicată îi atrase atenția lui Owen. Se părea că fermierul și bărbatul care lua banii de taxă aveau o neînțelegere. Owen îl îndemnă pe Apollo să meargă mai aproape pentru a auzi discuția.

– Dar nu îmi pot permite, spuse fermierul. Data trecută când am trecut pe aici, nu era atât de mult.

– Nu fac eu prețurile, replică bărbatul. Parlamentul decide când mărește taxele. Atât pot spune.

– Dar o să rămân fără nici un ban până când voi putea să-mi vând marfa la piața din Londra.

– Nu-i problema mea, răspunse bărbatul. În plus, îl ții din drum pe acest domn. Dă-te la o parte dacă nu poți plăti!

Fermierul îi aruncă o privire lui Owen. Era tras la față, iar rușinea i se citea pe chip.

– Îmi cer scuze, milord, dar fiica mea e bolnavă, iar soția vrea să o duc la doctorul care locuiește pe lângă piața St Paul.

Owen privi spre căruță, unde văzu o copilă slabă, întinsă pe un strat subțire de paie, printre legume. Era învelită cu o pătură veche și murdară, și tușea de parcă i-ar fi explodat plămânii.

Owen înghiți în sec. Își scoase săculețul cu bani din buzunarul interior al hainei, îl desfăcu și îi aruncă fermierului o monedă de o jumătate de liră.

– E mult prea generos din partea dumneavoastră, milord, spuse omul cu ochii în lacrimi.

Owen încuviință din cap.

– Nu aveți pentru ce, domnule! Aveți grijă ca fiica dumneavoastră să primească îngrijirea de care are nevoie.

– Așa voi face, milord. Eu și soția mea vă mulțumim.

Owen privi din nou spre căruță și o văzu pe copilă închizând ochii și adormind din nou.

Owen își plăti taxa și porni în galop spre oraș. Trebuia să se pregătească pentru bal. Dar, pe măsură ce călărea, știa că imaginea acelei copile avea să îl urmărească.

Capitolul 6

În acea seară, Owen se afla în casa ducelui de Huntley, la balul acela blestemat, organizat special pentru ca el să o curteze pe fiica acestuia, iar el nici măcar nu o văzuse încă pe domnișoara respectivă.

Începuse să devină nerăbdător. Owen era obișnuit ca domnișoarele să îl aștepte pe el atunci când sosea, nu invers. Drept urmare, începea ușor-ușor să se enerveze. Se uită prin încăperea mare și aglomerată. Oare unde era lacheul care servea coniac când avea nevoie el?

– Unde-i blestemata aia de fată? îi șopti el surorii lui, Cassandra, care abia ajunsese împreună cu soțul ei, Swifdon.

Cassandra venise parcă plutind, arătând proaspătă și frumoasă, într-o rochie de mătase de culoarea lavandei, cu părul blond prins în coc și cu un șir superb de diamante la gât.

Sora lui nu fusese niciodată o dezamăgire pentru părinții lor. De fapt, fusese mereu copilul preferat. Până în momentul în care încercase să se căsătorească cu un simplu căpitan de armată, fără să-i pese că era cel de-al doilea fiu al unui conte. Asta, până când fratele mai mare al lui Julian fusese ucis în Franța, iar căpitanul devenise conte peste noapte. Cassandra și Julian fuseseră devastați, însă nefericitul eveniment atrăsese interesul și aprobarea familiei Monroe. În ciuda diferenței de sex și de circumstanțe, Owen își iubise mereu sora, chiar dacă nu fuseseră neapărat apropiați când erau copii. Ar fi făcut orice pentru Cassandra, și ea la fel pentru el. Nu avea nici o îndoială.

– Nu o văd. Mai ții minte cum arată, nu-i așa Owen? întrebă Cass cu umor.

– E blondă, nu-i așa? întrebă Owen lovindu-se încet cu degetul de frunte.

Nu își aducea aminte. Și încercase să își amintească toată săptămâna. Bineînțeles, grupul lui de prieteni nu îi fusese de ajutor. Nu își aminteau nici ei cum arăta mica domnișoară. În schimb, nu făcuseră

altceva decât să îl tachineze fără milă, spunându-i că avea să fie prins în lanțul căsătoriei, îi oferiseră de băut și îl îndemnaseră să joace încă o mână de cărți. Iar el acceptă ambele oferte. Ca de obicei.

– Nu, nu e blondă. Are părul castaniu-închis, și deja ați făcut cunoștință. Deci ar fi bizar să te prezint din nou. Încearcă să îți amintești cum arată!

– Ai început perfect, Monroe, pufni Swifdon.

– Bine, dar să mi-o arăți atunci când o vezi, da? Trebuie să termin odată cu asta, spuse Owen dându-și ochii peste cap.

Încă îl căuta din priviri pe lacheu. Un duce ar fi trebuit să aibă mai mulți slujitori la dispoziție.

– Ce romantic, zise Cass, dezaprobându-l din cap.

– Dacă nu îți place cum procedez, de ce ai mai venit? o certă Owen.

– În ce toane bune ești azi! Află că mama m-a rugat să vin. A insistat să mă asigur că ne prezentăm bine. Mă tem că este îngrijorată pentru reputația familiei noastre, rosti Cass ridicând din umeri.

Swifdon râse zgomotos la auzul acelor cuvinte.

Owen căută din nou cu privirea un slujitor. Avea mare nevoie de o băutură!

– Desigur, a vrut să insiste asupra faptului că *nu* sunt singurul membru al familiei. Ar fi fost o mare rușine să fie așa.

– Voiam doar să spun că..., începu Cass, încruntându-se.

Sărmana Cass! Era sora lui cea dulce. Mereu crezuse în părțile lui bune, în ciuda tuturor evidențelor ce arătau contrariul.

– Înțeleg, răspunse Owen. Nu trebuie să îmi explici. Iar apoi nu îmi fac deloc griji. Dacă ducele și ducesa nu m-ar fi acceptat, nu ar fi ajuns la o înțelegere în privința căsătoriei cu stimabilul nostru tată, nu-i așa?

– Așa este, dar nu cred că ducele și ducesa sunt persoanele pe care trebuie să le impresionezi. Lady Lavinia este acea persoană, adăugă Cass, înclinând capul.

– Nu mi-a fost niciodată greu să farmec domnișoarele, spuse Owen rânjind.

– Mă tem că ți-ai găsit nașul cu Lavinia. Are o reputație de persoană ușor... dificilă, spuse Cass, ridicând din sprâncenele ei blonde.

Se uită la cumnatul său. Swifdon tuși ușor, dar Owen era sigur că doar încerca să-și înăbușe râsul.

– Da, asta am aflat și eu, răspunse Owen. Așadar, dificilă?

– Puțin... înțepătoare, adăugă Cass.

– Nu contează, zise Owen rânjind și mai tare. Nu am găsit prea multe domnișoare care să reziste farmecelor mele. Atunci când *aleg* să fiu fermecător, desigur.

– Câtă modestie, dragă frate, spuse Cass, dându-și ochii peste cap. Deși trebuie să recunosc că aștept cu nerăbdare să văd cum interacționezi cu Lady Lavinia. De abia aștept să văd dacă nici ea nu va putea rezista farmecului tău. Chiar cred că a venit vremea să te așezi și tu la casa ta.

– Ah, refrenul oamenilor căsătoriți. Mereu credeți că toți ceilalți trebuie să se căsătorească, replică Owen.

– Nu-i chiar așa de rău, Monroe. Chiar ar trebui să încerci. Deși e cu totul deosebit atunci când îți găsești perechea potrivită, adăugă Swifdon și sărută mâna înmănușată a soției sale, în ochi strălucindu-i ceea ce Owen putea doar presupune că este dragoste.

Owen își apăsă cu mâna abdomenul său cel plat.

– La naiba! Am băut prea mult aseară, Swifdon. Nu mă face să-mi fie din nou greață!

Chiar atunci trecu pe acolo un lacheu ducând o tavă de argint plină cu pahare cu șampanie.

– Ah, aici erai, bravo, strigă Owen!

– Parcă ai spus că ai băut prea mult aseară, pufni Swifdon.

Owen luă un pahar pentru el și unul pentru Cass, iar Swifdon se servi și el.

– Am băut prea mult aseară și de aceea acum am nevoie de *încă* un pahar, spuse Owen rânjind și goliud imediat paharul.

– Uite-o! zise Cass dintr-o suflare.

– Pe cine?

Owen vedea doar o sală plină cu doamne și domni, îmbrăcați în costume în culori ametitoare. Nimeni nu ieșea în evidență.

– Pe Lady Lavinia, desigur, răspunse Cass, dându-și din nou ochii peste cap.

– Unde? întrebă Owen în timp ce tot cerceta sală.

– Este acolo, lângă palmierul acela. Cred că discută cu sora ei, spuse Cass, făcând semn cu capul spre colțul îndepărtat al încăperii.

Owen aruncă o privire spre palmier, unde două domnișoare cu părul închis la culoare stăteau de vorbă. Nu le putea distinge fețele. La naiba!

– Care dintre ele este?

– Serios? Cass avea o expresie de exasperare pe față și își puse o mână în șold.

– Nu le pot vedea fețele, protestă Owen.

– Cea cu rochia de culoarea piersicii, oftă Cass.

– Adică portocalie? comentă Owen strâmbând din nas.

– Adică de culoarea piersicii, repetă Cass închizându-și evantaiul și oftând adânc.

Owen se întoarse ca să poată privi mai bine. Oricum, cealaltă fată purta o rochie bleu. Îi dădu unui lacheu paharul de șampanie gol.

– Revin.

– Mult noroc, bătrâne! spuse Swifdon bătându-l pe spate.

– Nu am nevoie de noroc, răspunse Owen cu un nou rânjet.

Își îndreptă umerii, ridică bărbia și porni spre palmier. Dacă reușea să termine cât mai curând cu treaba asta, putea salva cât de cât seara, ducându-se la un club de la marginea orașului pentru un joc de cărți.

Merse lejer spre locul în care se aflau cele două domnișoare. Cea în portocaliu se întoarse brusc și scoase un sunet ca un chițăit. Cea în albastru se întoarse spre el și îl privi. Era o frumusețe, înaltă, subțire, cu părul închis la culoare și cu ochii albaștri ce exprimau... ostilitate. De fapt, părea pur și simplu neimpresionată. Nu era privirea pe care o vedea de obicei la o lady. Slavă Cerului că el venise după cea în portocaliu! Își întoarse privirea către ea. Era mai scundă, cu un bust atrăgător și având niște curburi care îl făceau să își dorească să o mângâie. Și, mai mult, avea o strălucire în ochi care părea să spună că întâlnirea îi făcea plăcere. Oare de ce?

– Domnișoarelor, spuse el, făcând o plecăciune și dăruindu-le cel mai suav zâmbet, același cu care le fermeca pe cele mai multe domnișoare din înalta societate. I se spusese de nenumărate ori că acea gropiță din obraji îl făcea să fie practic irezistibil.

– Milord, răspunse cea în portocaliu pe un ton amabil.

Strălucirea îi rămăsese încă în ochi.

– Iar dumneavoastră sunteți..., spuse cea în albastru, ridicând din sprâncene.

– Mă rănește faptul că nu vă aduceți aminte de mine, milady, replică el îndreptându-se de spate.

Ea nu îi întinse mâna.

– Chiar și așa, tot nu vă recunosc, adăugă ea.

Owen se străduí să nu tremure. Se uita când la una, când la cealaltă. Domnișoara în portocaliu nu avea cum să fie Lady Lavinia, cea în albastru părea a fi mai *dificilă* dintre cele două. *Aceea* părea a fi o viperă. În orice caz, trebuia să se țină departe de ea. Putea fi viitoarea lui cumnată, dar asta nu însemna că trebuia să petreacă prea mult timp în compania ei. Își întoarse atenția către cea în portocaliu.

– Eu sunt Lord Owen Monroe, se prezentă el.

Până la urmă, era normal ca ele să nu și-l amintească. La urma urmei, nici el nu ar fi recunoscut-o pe Lady Lavinia dacă nu i-o arăta Cass. Nu era o problemă.

– Știu cine sunteți, răspunse domnișoara în portocaliu, zâmbindu-i cu o expresie visătoare pe fața ei rotundă.

Dacă te uitai mai bine la ea, chiar *era* o făptură frumoasă. Era mai mică de statură decât sora ei, dar infinit mai atrăgătoare, cu părul întunecat și ușor ondulat și cu cei mai calzi și atrăgători ochi căprui, încadrați de niște sprâncene stufoase.

El îi zâmbi. De ce crezuse tatăl lui că avea să fie dificil? Fata aproape că îi mânca din palmă.

– Atunci îmi va fi mult mai ușor să vă invit să ne plimbăm prin sală împreună.

– Vreți să vă plimbați? întrebă ea roșind. Cu mine? adăugă arătându-se cu degetul.

– Da, milady, spuse el râzând ușor, apoi se plecă din nou și îi întinse brațul.

Tânăra în albastru se uită urât la el, apoi i se adresă surorii sale:

– Du-te, atunci. Voi fi la masă.

– Prea bine.

Frumusețea în portocaliu își puse mâna pe brațul lui. Căsătoria cu ea nu ar fi fost un lucru prea rău. Nu era doar atrăgătoare, ci părea chiar supusă. Era o combinație perfectă.

El îi acoperi mâna cu palma lui mare. Era puțin cam încordată, prea temătoare. Își putea da seama după modul în care își ținea mâna, după cum îi tremura palma pe haina lui. Owen era obișnuit

cu tinere care dansau ușor, care flirtau, care râdeau la glumele lui necuviincioase și care beau puțin prea mult. Balurile acestea cu fete inocente erau cu totul altă poveste. Erau pline de viitoare soții anxioase care tremurau de parcă urmau să se spargă cu totul.

– Vă este teamă? o întrebă el.

– Nu, de ce? spuse ea, însă graba cu care răspunsese o făcu să pară neconvingătoare.

– Nu știu, păreți ușor... neliniștită, spuse el ridicând din umeri.

– Neliniștită? Eu? Nu!

Din nou, cuvintele fură rostite mult prea repede, iar pieptul i se mișca sacadat, semn că respira rapid. Deși el trebuia să recunoască faptul că nu îi displăcea vederea decolteului ei. Fiind mai înalt cu un cap decât ea, putea vedea foarte bine.

– Nu sunteți neliniștită? întrebă Owen și încetini ușor, sperând ca astfel să o calmeze.

– N-nu, chiar deloc.

Ea își ridică bărbia și Owen îi admiră curajul. Era limpede că se emoționase, dar nu voia să recunoască. Bine jucat, Lady Lavinia! Curtarea ei vreme de o lună avea să fie o joacă de copil. Se întreba însă dacă ea chiar nu știa că el îi era alesul. Altfel, de ce ar fi fost atât de emoționată? Owen oftă și decise să nu se mai gândească la asta. Poate că, pur și simplu, nu era într-o stare de spirit prea bună. Tatăl său jurase că tânăra nu știa nimic despre aranjamentul lor.

– Spuneți-mi, milady, cum vi se pare balul? întrebă el, uitându-se adânc în ochii ei.

Nu găsise până atunci vreo domnișoară care să nu fie încântată de privirea lui pătrunzătoare. Ea fu prima care își mută privirea. El câștigase.

– Îmi place foarte mult, răspunse ea cu vocea ușor tremurată. Dar nu cred că sora mea se distrează prea mult.

– Ce frumos că vă pasă atât de mult de sora dumneavoastră!

– E un lucru obișnuit la noi în familie, răspunse ea.

Owen mijì ochii. Chiar devenea interesant. Poate că Lady Lavinia nu era atât de insipidă cum se aștepta să fie. Nu se arătase deloc a fi dificilă, cel puțin momentan. Era clar că toată lumea exagerase în privința temperamentului ei.

Puse mâna pe cotul ei și o trase mai aproape pentru a vedea cum reacționează. Cu siguranță nu avea să îl plesnească și să facă

o criză de nervi în mijlocul balului. În schimb, ea își ținu respirația și rămase la fel de rigidă. Nu era nimic dificil la ea. Apoi continuară plimbarea.

– Sora dumneavoastră este mai tânără, nu e așa? Tocmai a avut balul de inițiere? Poate că încă nu s-a obișnuit cu genul acesta de evenimente, spuse Owen.

Tânăra în portocaliu dădu dezaprobator din cap.

– Oh, nu, Lavinia este sora mea mai mare.

Owen aproape că se împiedică, apoi înlemni. Dădea dovadă de lipsă de maniere. Reuși să se adune înainte de a se apleca spre ea. Probabil că nu auzise bine.

– Ce ați spus? întrebă și se apropie mai mult ca să se asigure că aude bine.

– Am spus că Lavinia este mai mare. De fapt, eu tocmai am avut balul *meu* primăvara trecută.

Owen își strânse buzele. Mica brunetă de lângă el continuă să meargă, iar el îi urmă pașii ca și cum ar fi fost în transă. Se afla într-o situație dificilă. Cum avea să iasă dintr-o asemenea încurcătură?

– Vreți să spuneți că dumneavoastră *nu* sunteți Lady Lavinia Hobbs?

– Nu, desigur că nu. Eu sunt Lady Alexandra Hobbs, râse ea. Și trebuie să spun că nu ați impresionat-o prea tare pe Lavinia până acum. Am înțeles de la mama că urmează să vă căsătoriți cu ea.

Capitolul 7

De îndată ce plimbarea lor prin sală se încheie, și Lord Owen îi mulțumi cu un zâmbet fermecător, Alexandra se grăbi să se ascundă după palmierul de lângă Lavinia. El nu știa, însă mai devreme o salvase de o conversație extrem de neplăcută cu sora ei. Una în care Lavinia denigrase felul în care arăta fiecare doamnă de la bal, asta pe lângă discursul ei obișnuit împotriva femeilor intelectuale și a oricărei femei erudite. Tocmai începuse o nouă tiradă împotriva bărbaților prea implicați în politică atunci când Lord Owen venise și le confundase.

Pentru un moment, un groaznic, dar dulce moment, Alexandra chiar crezuse că el voise să o invite pe *ea* la plimbare, că știuse cine era și că o alesese pe ea. Dar curând își dăduse seama că nu se întâmplase asta și, deși inima i se frânse, se amuzase de situația creată și era curioasă să vadă cum avea să iasă din acea încurcătură.

Privirea lui Lord Owen atunci când își dăduse seama că o invitase pe sora nepotrivită fusese extrem de amuzantă. Ce putea fi mai amuzant? Reacția Laviniei atunci când Owen avea să apară în fața ei pentru a-și îndrepta greșeala. Iar dacă Alexandra anticipase corect, acesta avea să fie următorul lui pas.

Îl privi cum înșfăcă două pahare cu șampanie de pe o tavă și le dădu pe gât unul după altul. Alexandra zâmbi în sinea ei. Băutură în exces? Bifat.

Cu o privire hotărâtă, pe care Alexandra o putea observa chiar și de acolo de unde se afla, Owen cercetă sala, o zări pe Lavinia și o urmări. Alexandra zâmbi din nou. Arogant? Cu siguranță. Dacă Alexandra avea dreptate din nou, Owen urma să fie mult prea arogant.

Își ținu respirația și se lipi de perete, sperând ca el să nu o observe. Lavinia stătea cu Lady Sarah Highgate. Cele două discutau politicos. Deși, din câte putuse auzi, nici Lady Sarah nu era prea încântată de discursul Laviniei. Conversația lor fu întreruptă brusc atunci când Owen se apropie. După zgomotul pașilor lui, își dădu seama

că ajunsese în fața lor. Alexandra încercă să se aplece, pentru a putea privi printre frunzele palmierului.

– Milady, îi spuse el Laviniei, făcând o plecăciune.

Lavinia îl privi de sus pe viitorul conte, cu buzele strânse.

– Milord? V-ați întors atât de repede? Nu am văzut-o pe Alexandra, dacă pe ea o căutați, spuse ea pe un ton arogant.

– Nu pe ea o caut, răspunse el pe un ton pe care Alexandra îl percepu drept unul măgulitor.

Lavinia oftă, apoi făcu un semn cu mâna către Lady Sarah.

– V-o prezint pe Lady Sarah Highgate.

– Plăcerea este de partea mea, milady, spuse Owen pe același ton politicos.

– Lady Sarah este disponibilă, continuă Lavinia, cu nasul pe sus. Poate că *ea* ar dori să se plimbe prin sală cu dumneavoastră. Deși s-ar putea să aveți ceva competiție. Se zvonește că marchizul de Branford își va face apariția în seara aceasta, iar el este extrem de îndrăgostit de Lady Sarah.

Alexandra se strâmbă. Oh, Lavinia era chiar nesuferită!

Sărmana Lady Sarah – care era absolut superbă, cu părul ei negru și ochii verzi – roși până în vârful degetelor. Alexandra voia să se întindă și să îi strângă brațul în semn de simpatie. Era limpede că Lavinia avea o plăcere perfidă de a-i stânjeni pe cei din jur.

– O, nu. Nu este, eu... se bâlbâi Lady Sarah.

– Aiureli, o întrerupse Lavinia, aranjându-și săculețul mult prea ornat. Insistase ca acesta să aibă ciucuri, dantelă și broderie.

– Toată lumea știe că ești preferata sezonului, Sarah. Recunoaște!

Se simțea clar invidia din glasul ei. Lady Sarah clătină din cap atât de tare, încât i se desprinse o buclă din coafură.

– O, nu, chiar deloc. Eu... trebuie să plec. Mă tem că următorul meu dans este deja promis.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse Owen zâmbindu-i cu bunăvoință lui Lady Sarah, care era de-a dreptul hărțuită. Dar, de fapt, venisem să vă invit la dans pe *dumneavoastră*, Lady Lavinia.

Oh, nu! Lavinia detesta dansul, dar sărmanul Owen nu avea de unde să știe asta. Îi oferi Laviniei un zâmbet atât de fermecător, încât Alexandra oftă în sinea ei.

– Pe mine? întrebă Lavinia cu o expresie surprinsă.

– Da, răspunse Lord Owen.

– Vă rog să mă scuzați, se grăbi să adauge Lady Sarah. De abia aștept să discutăm altă dată, Lady Lavinia. Seară frumoasă, Lord Owen, mi-a făcut plăcere să vă cunosc!

„Bine că Lady Sarah a reușit să scape!" Alexandra nu putea decât să o compătimească pe biata tânără.

– Așadar? întrebă Lord Owen imediat ce Lady Sarah plecă.

Lavinia strâmbă din nas ca și cum ar fi mirosit ceva absolut dezgustător.

– Sunteți *sigur* că doriți să dansați cu *mine*?

– Desigur. De ce mi-ați pune la îndoială sinceritatea?

Lavinia îi răspunse pe un ton dur, dar binevoitor, cu care Alexandra era mai mult decât obișnuită.

– Poate pentru că mai devreme părea că nu știați cum mă cheamă.

Zâmbetul ei deveni și mai dur. Alexandra își frământă mâinile. Atunci când zâmbea, Lavinia semăna puțin cu un schelet supărat.

– Desigur că nu, milady. Cum aș putea uita o persoană atât de radioasă precum dumneavoastră? replică Owen pe un ton ceva mai ridicat.

– Radioasă? Chiar ați spus radioasă? întrebă Lavinia pufnind într-un râs batjocoritor.

Alexandra se înfioră din nou. Lavinia putea fi crudă atunci când o supăra cineva. Iar lista persoanelor care o puteau supăra era foarte lungă.

– Milady, doriți să repet rugămintea? continuă Owen pe un ton ușor iritat.

– Care era rugămintea? întrebă Lavinia, în timp ce își studia condurii.

– Îmi puteți face onoarea de a dansa cu mine?

Vocea lui era deja fermă, însă zâmbea fermecător în continuare – un zâmbet ce îi înmuia genunchii Alexandrei. Oh, oare cum îi putea rezista sora ei? Lui, cu acea gropiță în obraz? Alexandra voia să sară de după palmier și să accepte ea însăși. În schimb, își mușcă buza și se apropie pentru a auzi mai bine.

– Mi se pare interesant, Lord Owen, că sunteți atât de dornic să dansați în această seară, continuă Lavinia, încrucișându-și brațele la piept.

Alexandra aproape că suspină. Asta era. Lavinia se pregătea să îl refuze violent. Era faimoasă pentru astfel de refuzuri, care veneau imediat după ce își încrucișa brațele.

– Din ce cauză? întrebă Owen cu naivitate.

– Știam că nu prea dansați cu tinere domnișoare la baluri.

El îi oferi același zâmbet care făcea să ți se taie genunchii.

– Nu am făcut-o prea des până acum, milady, din cauză că nu speram să încuviințați a-mi fi parteneră.

Lavinia râse. Tare. Mult și tare. Când se opri din râs, spuse:

– Nu știu ce anume v-a făcut să sperați că voi fi de acord. Își ridică bărbia. Sunteți cunoscut pentru farmecul dumneavoastră, Lord Owen, sau cel puțin așa am auzit, dar, trebuie să vă întreb, astfel de declarații caraghioase precum cea de mai devreme chiar funcționează la celelalte femei?

Preț de o clipă, Lord Owen păli. Arăta ca și cum înghițise un gândac. Dar își reveni de îndată și zâmbi.

– Să înțeleg că nu mă găsiți atrăgător, Lady Lavinia? întrebă el privind-o cu precauție.

– Câtuși de puțin. Dar s-ar putea să o fermecați pe sora mea. Ea e mult mai ușor de impresionat.

Alexandra fu nevoită să își pună mâna la gură pentru a nu scoate un strigăt de indignare.

Lord Owen își băgă mâna în buzunar.

– Mândria mea este rănită.

– Mă îndoiesc. Nu sunt sigură că sunteți capabil de a avea mândria rănită, pufni Lavinia.

– Vă asigur că sunt. Owen își îndreptă umerii lați. Acum, este nevoie să vă invit la dans a treia oară?

– Nu vă obosiți, milord, răspunse Lavinia, aranjându-și mănușa. Răspunsul meu e nu.

– Nu, repetă el. Nu înțeleg.

– Nu sunteți obișnuit cu acest cuvânt, milord? Oare de ce nu mă mir? Este opusul lui da. În orice caz, dați-mi voie să vă spun ce am înțeles eu.

Încă precaut, el încuviință din cap.

– Vă rog.

– Înțeleg că interesul dumneavoastră subit față de mine are de-a face mai mult cu propriile mele finanțe decât cu farmecul *meu*, oricât

de considerabil ar fi acesta. Înțeleg că, până când nu ați făcut o plimbare în sală cu Alexandra, care v-a lămurit, chiar uitaserăți cine sunt. Mai înțeleg că părinții noștri sunt mult mai interesați de unirea noastră decât am fi noi doi vreodată, lucru dovedit de faptul că mama v-a invitat la acest bal și a început să menționeze că sunteți o partidă bună, deși până de curând se referea la dumneavoastră ca fiind un pierde-vară bețivan. Și, în cele din urmă, Lord Owen, acum intenționez să vă las. Poate veți reuși să găsiți o tânără care să vă găsească mult mai fermecător decât o fac eu. Cu siguranță, nu va fi ușor, dar eu vă urez succes!

Și, cu asta, Lavinia se întoarse pe călcâie și pluti în depărtare, precum o pasăre furioasă.

Lord Owen rămase pe loc clipind, complet derutat, parcă neînțelegând ceea ce i se întâmplase.

– Tunete și fulgere, murmură el înspre palmier. Dificilă? Zici că e inchiziția spaniolă!

Alexandra zâmbi din nou. Înjurături? Bifat.

Alexandra văzuse suficient de multe. Dacă ar fi sesizat orice semn că Lavinia l-ar fi acceptat pe Owen, ar fi renunțat sau cel puțin s-ar fi abținut să se amestece în curtarea surorii sale. Însă nu doar ultimele momente îi dovediră că sora ei nu avea nici cel mai mic interes față de el, ci și faptul că nu se potriveau. În schimb, ea și Owen... Pe Alexandra nu o deranjau înjuratul, impertinența, dansul sau băutura. Mai ales șampania. Acum, că se gândea mai bine, oare unde putea găsi un pahar de șampanie?

Oh, da, nu s-ar simți vinovată dacă l-ar aborda pe Lord Owen, în ciuda intențiilor părinților ei. Și apoi, nu petrecuse ani întregi încercând să fie mai curajoasă și mai aventuroasă? Planul care i se forma rapid în minte era și curajos, și aventuros, și îi oferea posibilitatea de a petrece timp cu Lord Owen. Poate chiar mult timp.

Lord Owen se întoarse și se pregătea să plece, când cuvintele zburară din gura Alexandrei, fără ca ea să mai aibă timp să le cântărească.

– Stai! strigă ea. Te pot ajuta.

Capitolul 8

Owen clipi și se întoarse către colțul de unde se auzise vocea aceea de femeie. Părea să vină din direcția palmierului. Îi vorbea un palmier? Nu băuse chiar *atât* de mult. Se uită mai bine, aplecându-se și încercând să vadă dincolo de frunze.

– Cine e acolo?

O siluetă mică de femeie îi făcea cu mâna de dincolo de frunze. Îl invita să i se alăture după copac.

– Sunt eu, Alexandra.

Sora mai mică a Laviniei stătea acolo, clipind la el cu un zâmbet adorabil.

– Lady Alexandra, se corectă ea, roșind ușor.

Owen se duse după palmier. Se părea că tânăra domnișoară nu voia ca toți ceilalți invitați de la bal să vadă că își vorbeau. Ori se ferea doar de sora ei? Nu o putea învinui pentru asta, din moment ce chiar el fusese înțepat de ea cu câteva clipe înainte.

– Lady Alexandra, repetă el după ce ajunse lângă ea. E o plăcere să vă revăd. Mi-ar părea rău să știu că ați auzit conversația neplăcută pe care tocmai am avut-o cu sora dumneavoastră.

– Da, am auzit totul, oftă ea. Trebuie să recunosc că am prostul obicei de a trage cu urechea. Dar vă pot ajuta.

Owen nu se putu abține să nu zâmbească. Îi plăcea că își recunoștea păcatul așa de ușor. Era reconfortant. Stătuse prea mult pe lângă domnișoare care știau doar să facă pe mironosițele. Pe lângă asta, propunerea ei îl intriga. Cum putea acea micuță femeie să creadă că *ea* l-ar putea ajuta pe *el*?

– Să mă ajutați cu ce anume?

– Să vă ajut să o curtați pe Lavinia, spuse ea foarte simplu.

În ciuda locului în care se aflau, el privi peste umăr pentru a se asigura că nu îi aude nimeni. O privi cu precauție.

– La ce vă referiți?

– Ați pornit cu stângul. Laviniei nu îi place ca bărbații să o provoace. Cu atât mai mult îi displace atunci când nu este prima remarcată.

– Prima remarcată?

– M-ați invitat pe mine la plimbare, răspunse ea.

„Asta pentru că ești infinit mai atrăgătoare decât scorpia aia care ți-e soră."

– Ați început complet greșit, continuă Alexandra clătinând din cap cu tristețe, de parcă i-ar fi părut rău pentru el.

Oare de câte ori fusese nevoită să ceară scuze pentru faptele surorii sale?

– Așa se pare, răspunse Owen, simțind că Lady Alexandra mirosea a căpșune și a raze de soare și că îi distrăgea atenția cu acel surâs ce părea că nu îi dispare niciodată de pe buze.

– Vă pot spune ce anume îi face plăcere, astfel încât să vă fie mai ușor să îi intrați în grații.

Owen ridică din sprâncene. Ce noroc! Nu doar că sora lui Lady Lavinia era drăguță și prietenoasă, dar se părea că îi putea fi de ajutor. Se îndoia că Lady Lavinia avea orice fel de grație, însă el iubea provocările, iar Lady Lavinia se dovedise că era clar una din ele. În plus, ținea în mâinile ei dure soarta alocației lui viitoare.

– Excelent, răspunse el. Ce anume îi place?

– Vă voi spune... cu o condiție, zise Alexandra cu o privire hotărâtă.

Owen o privi pe micuța brunetă. Devenea interesant. Oare ce putea dori o tânără nevinovată precum Lady Alexandra Hobbs de la *el*? Cu toate astea, zâmbi. O înțelegere? Era exact ceea ce ar fi făcut și el dacă circumstanțele erau altele. Rareori făcea un lucru fără să aibă ceva de câștigat. Se uită la ea din ce în ce mai interesat. Cel puțin, reușise să îi atragă atenția, lucru rar pentru o tânără inocentă.

– Cum, o condiție? Ce condiție?

Ea înghiți în sec înainte să îi răspundă și își drese glasul.

– Vreau să veniți la următorul bal din înalta societate și... să dansați cu mine.

– Să vin la...? și să dansez cu...? Dragă domnișoară, dar de ce?

Ea își împreună mâinile și începu să le fluture într-un mod adorabil. Se uită în stânga și în dreapta, pentru a se asigura că nu sunt auziți, chiar dacă se aflau în spatele unui palmier.

– Am fost un eșec total sezonul acesta, mama este extrem de supărată. Trebuia să am un bal de debut de succes, însă nu s-a întâmplat asta.

Dădu iar din mâini într-un fel fermecător, iar Owen simți din nou parfumul ei de căpșune. Oare avea fructe în săculeț? Cumva, părea genul de domnișoară diafană care ar fi făcut asta.

– Am în minte... un domn anume, dacă se poate spune așa, zise ea grăbită. Doar că până acum nu m-a observat.

– Și cum crezi că te-aș putea ajuta eu în *această* privință?

Alexandra își ridică bărbia, iar admirația lui pentru ea crescu. Avea curaj. Owen aprecia asta. Își dădea seama că ea nu avea de gând să renunțe. Din contră, se pregătea să își susțină cauza.

– Sunt conștientă de reputația pe care o aveți, Lord Owen. Sunteți cel mai mare libertin din Londra. Dar sunteți și extrem de popular. Puțin interes din partea dumneavoastră mi-ar putea crea o reputație.

– Da, dar nu ar fi neapărat una bună.

Oare vorbea serios? Părea că știe destul de multe despre el. Era surprinzător pentru o astfel de tânără, dar era complet... nepotrivit. Această tânără probabil că habar nu avea ce îi cerea.

Îi întâlni privirea și descoperi că avea ceva ciudat în ea. Era ceva ce îl intriga. Părea că plănuise asta cu săptămâni, dacă nu cu ani înainte. Era ca un general ce executa o strategie. Pentru Owen, care nu își planifica nici ziua de mâine, era ceva extrem de atrăgător.

– Nu sunt de acord, replică ea cu sinceritate.

Cu siguranță, Owen nu mai cunoscuse o tânără inocentă atât de sinceră.

– În prezent, sunt un nimeni. O fată neinvitată la dans. Nici un domn nu se uită de două ori la mine. Dacă vă veți arăta interesat de mine cât de puțin, cu siguranță interesul față de mine va crește.

O studie din cap până în picioare. Măi să fie! Peste ce dăduse? Era o inocentă cu coloana de oțel? Era *foarte* interesant. Iar fata avea dreptate. Oricât de hulit fusese, devenise extrem de eligibil și de popular. Și nu își arăta *niciodată* interesul față de tinerele inocente. Orice fel de atenție i-ar fi acordat, Alexandrei i-ar fi crescut șansele de măritiș. Fără îndoială, toată lumea de la bal discuta despre plimbarea lor prin încăpere. Nu o putea contrazice și chiar îi admira gândirea și tenacitatea. Cele mai multe tinere de vârsta ei ar fi fugit până acum.

Unde era neliniștea pe care o arătase mai devreme? Se părea că dispăruse cu totul.

Dar cât de serioasă era? Putea fi descurajată? Era doar o bravadă din partea ei? Trebuia să afle. Porni la atac.

– Dacă v-aș spune că nu obișnuiesc să dansez cu tinere naive?

– Nu mi s-a părut că vă deranja compania mea mai devreme, replică ea, încrucișându-și mâinile peste bustul atrăgător.

„Bravo, Lady Alexandra!"

– Era altceva, încercam să..., începu Owen, dar se opri, deoarece nu știa cum să o spună într-un mod elegant.

– Să o curtați pe sora mea, cu care m-ați confundat?

Owen își mușcă obrazul, încercând să nu zâmbească. Fata nu era doar inteligentă, ci și îndrăzneață. Îi plăcea și asta la ea. Mereu preferase onestitatea.

– Da, răspunse el, minunându-se de faptul că era cea mai sinceră discuție pe care o avusese la un eveniment din înalta societate. Așadar, după cum spuneam, nu obișnuiesc să dansez cu tinere naive.

Alexandra ridică din umeri și bătu cu degetele peste brațele încrucișate.

– Nici eu nu obișnuiesc să îmblânzesc toți derbedeii, presupun că amândoi vom fi nevoiți să găsim altă soluție.

Owen se strădui să nu rămână cu gura căscată. Să îmblânzească derbedei? Fata era într-adevăr îndrăzneață! Nimeni nu îi mai spusese vreodată așa. Cel puțin, nu direct în față. Dar trebuia să fi avut motive să fac asta. Ea nu înțelegea pe deplin ce îi propunea. Își înclină capul spre ea.

– Dacă fac ceea ce îmi cereți, vor apărea bârfele.

Alexandra ridică din nou din umeri.

– Din câte am auzit despre dumneavoastră, bârfa nu v-a oprit niciodată.

– Să înțeleg că până și o persoană atât de tânără precum dumneavoastră îmi cunoaște reputația, spuse el râzând.

Tânăra era nu doar îndrăzneață, ci și amuzantă.

– Da, și nu sunt chiar atât de tânără. Am aproape 19 ani.

Oh, Doamne, chiar *era* tânără! Și complet depășită de situație.

– Cum credeți că va reacționa Lady Lavinia dacă mă va vedea din nou cu dumneavoastră?

– Fiți fără grijă! Mă voi ocupa eu de Lavinia.

– Dumneavoastră?

O privi din cap până în picioare. Era foarte hotărâtă.

– Da. Îi voi spune că am discutat numai despre ea.

– Asta va funcționa? întrebă Owen încruntându-se.

– Desigur. Lavinia crede că toată lumea ar trebui să vorbească numai despre ea.

Owen își frecă tâmplele, simțind că îl ia durerea de cap.

– Pare încântătoare.

– Nu se poate abține... Mama și tata au tratat-o mereu ca pe o prințesă, oftă Alexandra.

– Pe dumneavoastră cum v-au tratat? o întrebă Owen și încercă să îi citească expresia feței.

Alexandra își mută privirea și apoi clătină din cap.

– Îmi veți accepta sau nu propunerea?

Owen își puse în gând să deschidă acest subiect cu altă ocazie.

– Dacă accept, cum propuneți să procedăm?

– Cu ce anume? întrebă ea clipind spre el.

Owen mijii ochii. Nu putea fi *atât* de naivă. Sau putea?

– Cu întâlnirile noastre, desigur.

Lady Alexandra tuși, apoi își duse mâna la gât.

– Întâlnirile noastre? reuși ea să rostească în cele din urmă.

– Da. Nu mă îndoiesc că aveți multe să îmi spuneți, iar eu am multe să vă învăț.

Ochii ei frumoși arătau de parcă aveau să-i iasă din orbite.

– Să mă învățați?

Owen își alunecă mâinile peste haina lui impecabilă.

– Exact.

Ea începu să respire sacadat. Devenise din nou agitată. Iar decolteul ei îi distrăgea atenția la fel de mult. Dintr-odată, mirosul de căpșune îl făcu să-i lase gura apă.

– Ce anume mă puteți învăța?

Întrebarea era *prea* de tot. Owen se abținu să dea cel puțin șase răspunsuri neadecvate. Nu. Avea să fie întru totul respectabil. Chiar dacă era un derbedeu, nu avea de gând să fie indecent cu o inocentă. Ridică o sprânceană.

– Cum să dansați corect, de exemplu.

– Cum să dansez? Nu știam că nu dansez corect. Și apoi, când anume m-ați văzut dansând?

– Nu v-am văzut. Dar, chiar dacă dansați corect, pentru a deveni vedeta balului, trebuie să învățați să dansați cu mine și să mă faceți să mă simt de parcă aș fi singurul bărbat din încăpere.

– Dar nu am spus că vreau să fiu vedeta sezonului. Lady Sarah Highgate...

– Ah, unde e curajul de mai devreme? Nu trebuie să aveți scopuri prea modeste. Puneți-vă în gând să deveniți vedeta sezonului! Iar apoi, dacă veți fi văzută cu mine, chiar veți deveni.

– Sunteți arogant, zise ea, însă gura ei schiță un zâmbet.

– Trebuie să fiu.

– Voiam să spun că admir asta, adăugă ea uitându-se la el.

– Nu semănați deloc cu sora dumneavoastră, rosti el privind-o cu atenție.

– Din fericire pentru dumneavoastră.

Owen pufni în râs.

– Asta înseamnă că îmi dați voie să vă arăt cum să dansați? Cum să mă faceți să mă simt ca și cum aș fi singurul bărbat din încăpere?

– Cum sugerați să fac asta?

El se uită în ochii ei.

– Sunt multe subtilități la mijloc. Trebuie să mă priviți în ochi. Să râdeți la glumele mele, dar nu la toate. Să mă... provocați.

Pe Alexandra o trecură frisoanele. Era evident că Owen Monroe nu o văzuse dansând. Dacă ar fi văzut-o, și-ar fi dat seama că ea cel mai mult încerca să nu își calce partenerii pe picioare. Dacă ar fi dansat cu el, i-ar fi fost mult prea greu să se uite în ochii lui. Să îl *provoace?* Ce voia să spună? Părea scandalos! Dar îi plăcea cum suna.

– Trebuie să păreți ușor plictisită de atenția mea, continuă el.

Ușor plictisită? Pentru numele lui Dumnezeu, nu era actriță! Cum avea *să se prefacă* mereu că nu era interesată de el?

Își mușcă buza.

– Nu sunt sigură de...

– Bineînțeles că nu sunteți, răspunse el. Tocmai de aceea aveți nevoie de ajutorul meu. Motivul pentru care nu v-ați descurcat la bal și pentru care tânărul de care sunteți atrasă nu a arătat nici un interes este că vă arătați prea dornică, prea interesată, prea... disponibilă.

– Asta sună de-a dreptul indecent, zise Alexandra suspinând.

– Chiar deloc, replică el rânjind. Dar, dacă sperați să convingeți înalta societate că eu sunt interesat de dumneavoastră, atunci

trebuie să deveniți mai provocatoare și mai misterioasă destul de repede. Și puteți începe prin a dansa cum se cuvine.

– Mă veți învăța dumneavoastră cum să dansez? întrebă Alexandra înghițind în sec pentru a scăpa de nodul din gât.

O privi din cap până în picioare, iar Alexandra avu un gând rușinos că și-o imagina fără haine.

– Printre altele. Așadar, spuneți-mi, cum vom reuși să ne întâlnim?

– Reușesc să mă strecor din casă după-amiaza din când în când, dar nu știu unde ne-am putea întâlni, spuse Alexandra, ștergându-și palmele umede de poalele rochiei.

– Vă strecurați din casă?

Owen se uita la ea de parcă ar fi fost o creatură mistică.

– Da, răspunse ea.

– Unde mergeți?

– Nu este treaba dumneavoastră, milord.

– Într-adevăr, nu este, râse Owen. Știu! O cunoașteți pe sora mea, Cassandra, Lady Swifdon?

– Da. Nu foarte bine, dar ne cunoaștem.

– Excelent. Faceți-i o vizită mâine după-amiază la ora 14.

– Nu înțeleg, se încruntă Alexandra.

– Eu voi fi acolo. Să vă aduceți camerista. Totul va fi cât se poate de decent.

– Dar nu i se va părea ciudat surorii dumneavoastră că...

– Dacă ați ști câte pozne au făcut sora mea și prietenele ei înainte de a se căsători cu Julian... cu contele de Swifdon, nu ați mai întreba asta.

Lord Owen îi zâmbi din nou Alexandrei, iar ea nu își putea lua ochii de la gropița lui din obraz.

– Nu mai e nevoie să spun că sigur Cass va înțelege.

Alexandra încuviință din cap. Era un risc, iar stomacul i se strângea doar când se gândea la asta, dar ea era cea care pornise tot acest joc și trebuia să îl ducă până la capăt. Ce altă oportunitate mai bună ar fi avut pentru a petrece timp împreună? Owen trebuia să afle că ea era cea potrivită pentru el, iar ea trebuia să se asigure că el era într-adevăr bărbatul cu care dorea să se căsătorească. Și apoi toate astea erau o adevărată aventură. Thomas ar fi fost mândru de ea. Nu putea rezista propunerii lui Lord Owen.

– Prea bine. Ne vom întâlni mâine după-amiază.

– Perfect, fu el de acord, rânjind cu dinții lui albi.

– Vă voi spune totul despre Lavinia, iar dumneavoastră mă veți învăța cum să dansez.

– Printre altele, spuse el cu un nou zâmbet diabolic pe față.

Capitolul 9

Owen nu putea dormi. Se răsuci pe spate în patul lui foarte mare. Așternuturile de satin bleumarin se strânseră sub el și își lovi perna din puf de sub cap. Poate că îi era greu să se odihnească pentru că era prima dată când dormea acasă după aproape o săptămână. Casa lui de burlac din zona St James era potrivit, însă el prefera compania diverselor domnișoare de moravuri ușoare. Timpul petrecut la bal îi limită opțiunile pentru seara aceea, iar după ce termină discuția cu Alexandra Hobbs, nu mai simți nevoia să meargă la jocurile de noroc. Ciudat, dar adevărat.

Revăzu evenimentele serii în minte. Cass avea nevoie de ochelari. Ea îi spusese că Lavinia era într-o rochie de culoarea piersicii. Se înșelase, iar drept urmare el ratase complet prima încercare de a o impresiona pe Lady Lavinia. Ținând cont de comportamentul ei, nu părea că avea să îi fie prea ușor să îi intre în grații. Domnișoara părea într-adevăr a fi o scorpie. Toți îi spuseseră că era *dificilă* și era limpede că o subestimaseră. Lui Owen nu îi plăceau scorpiile. Prefera o tânără deschisă, fericită, zâmbitoare, care să danseze și să flirteze. Cineva ca... Lady Alexandra. Mai puțin partea cu flirtatul, desigur. În comparație cu sora ei, era o gură de aer proaspăt cu aromă de căpșune. Însă nu era doar asta – îl atrăgea și fizic mai mult decât cealaltă soră. Nu că ar fi contat, dar Lady Alexandra arăta exact așa cum își dorea el să arate o femeie. Din fericire pentru el, ea se arătase dispusă să îl ajute. În schimbul ajutorului *lui*, desigur. Era limpede că Lady Alexandra învățase devreme în viață că negocierea reprezenta o abilitate extrem de necesară. Era o tânără perspicace.

Nu avea remușcări în privința înțelegerii cu sora Laviniei. Amândoi aveau să obțină ceea ce își doreau unul de la celălalt. El urma să afle informațiile necesare pentru a o curta cu succes pe Lavinia și pentru a evita conflictele cu personalitatea ei înțepătoare. Lady Alexandra avea să câștige popularitate datorită interesului afișat

de el. Câteva dansuri la câteva baluri, iar întreg orașul avea să vorbească numai despre ea.

Avea o singură temere: dacă pe Lady Lavinia avea să o deranjeze timpul petrecut de el cu sora ei, oricât de nevinovate ar fi fost acele întâlniri? Domnișoarele tindeau să fie destul de sensibile când venea vorba despre astfel de lucruri. Mai ales dacă se gândea la povestea spusă de Upton despre cina dezastruoasă și goblenul sfâșiat. Dar, dacă Lady Alexandra îi explica surorii sale, el nu avea altceva de făcut decât să aibă încredere în ea, deși nu obișnuia să se încreadă atât de lesne în oameni. Dar nu avea de ales. Prima lui încercare de a o curta pe Lady Lavinia fusese un eșec înfiorător. Owen nu era obișnuit cu asemenea eșecuri, mai ales când venea vorba de femei. Iar apoi putea să îi spună lui Lady Lavinia că îi acordase atenție surorii doar pentru a se apropia de ea. Asta sigur i-ar fi întărit părerea foarte bună despre propria persoană.

Oftă și se răsuci din nou în pat. Găsirea unei soții era deja o problemă mult mai mare decât credea că avea să fie. Ce bine ar fi fost dacă tatăl lui ar fi ales-o pe Lady Alexandra! Ea părea a fi o persoană rezonabilă. Dar se părea că Lady Alexandra era îndrăgostită de alt tânăr. Nu conta. El acceptase propunerea Alexandrei. Dar, până la sfârșitul lunii, nu avea nici o îndoială că avea să reușească să fie dacă nu fericit, măcar logodit cu Lady Lavinia Hobbs.

Alexandra își înfășură strâns halatul în jurul taliei și se îndreptă spre fereastra ce dădea spre piață. Casa din oraș a tatălui ei era situată în cea mai bună zonă din Mayfair, chiar vizavi de parc. Oftă. Crescuse într-un cămin privilegiat, cu bani, servitori, haine alese și cea mai bună mâncare. Dar singurătatea încă o urmărea. Dacă ar fi avut o soră cu care să se joace, lucrurile ar fi stat altfel, însă Lavinia fusese tratată precum o păpușă de porțelan, fără să aibă voie să se murdărească ori să își strice coafura. Mereu fusese așa. Alexandra înțelegea de ce. Când avea opt ani, Lavinia se îmbolnăvise de plămâni și fusese pe moarte. Alexandra își amintea cât de sumbră era atmosfera în casă în acea perioadă, cum miroseau medicamentele, cum veneau mereu doctorii. Părinții ei erau palizi și triști și stăteau pe rând la căpătâiul Laviniei. Doctorii erau siguri că fetița nu avea să scape. Tatăl comandase deja un sicriu micuț. Era alb, căptușit cu satin roz de satin și cu o mică pernă de mătase înăuntru.

O înspăimântase teribil pe Alexandra, care la vremea aceea avea cinci ani. După ce își reveni Lavinia, tatăl arse coșciugul și dădu o petrecere uriașă. Din acel moment, Laviniei i se permisese orice. Alexandra avea doar o amintire vagă despre o soră care se juca și se purta frumos cu ea. Mulți ani după ce fusese bolnavă, Lavinia nu mai avu voie să iasă afară sau oriunde s-ar fi putut îmbolnăvi, fiind servită mereu precum o mică regină.

Ducele și ducesa își ignorau ceilalți doi copii sănătoși. Dacă nu ar fi fost Thomas, Alexandra ar fi fost complet singură. Lavinia era cea mai mare și cea mai frumoasă, cea mai prețuită fiică. Thomas era singurul băiat și moștenitor, iar Alexandra rămăsese la mijloc. Era mai puțin dorită, mai puțin apreciată, mai puțin specială. Învățase să trăiască cu asta. Acest lucru nu o deranjase niciodată, până când părinții ei deciseseră să o mărite pe Lavinia cu Lord Owen Monroe. De ce? Dintre toți bărbații din Londra, de ce trebuia să fie el? Erau o grămadă de alți domni cu titluri nobile care s-ar fi grăbit să se căsătorească cu fiica ducelui. Chiar bărbați față de care Lavinia ar fi arătat mai mult interes.

Alexandra se așeză pe scaunul din fața ferestrei și privi cerul întunecat al Londrei. Nu le putea spune părinților ei ce simțea. Nu doar că nu ar fi luat-o în seamă, dar probabil ar fi râs de ea. Micuța Alexandra îndrăznea să creadă că l-ar putea avea pe cel menit Laviniei? Ridicol! Ca lucrurile să fie și mai complicate, părinții insistau ca Lavinia să se căsătorească prima. Considerau că era inacceptabil ca ea să rămână disponibilă, iar sora mai mică să își găsească un soț. Asta nu fusese o problemă până în acel moment, deoarece Alexandra nu primise nici o propunere. Iar acum, când voia să îl cucerească pe Owen Monroe, nu doar că nu avea voie, dar chiar, dacă i s-ar fi permis, mai întâi trebuia ca Lavinia să își găsească un soț. Ceea ce era puțin probabil, pentru că părea că vrea un bărbat care nu avea cum să existe. Unul care iubea poezia și care să îi cânte balade de iubire la mandolină. Unul care să fie atent și curtenitor numai cu ea, unul care să o venereze și să fie la fel de interesat de cumpărarea de zorzoane, în timp ce picta un tablou în onoarea ei. Lavinia voia un cavaler dintr-o eră apusă. Și, chiar dacă un astfel de bărbat ar fi existat, cu siguranță nu era Owen Monroe. Pe Alexandra o pufni râsul numai la gândul că Owen ar scrie poezii sau ar cânta balade. Iar cumpăratul de zorzoane era de-a dreptul exclus!

Oricum, dacă ar fi existat un asemenea bărbat, unde avea să îl găsească? Pentru că acum era convinsă că trebuia să îi ofere Laviniei bărbatul ideal înainte ca ea însăşi să se poată căsători cu Owen, asta dacă l-ar fi convins pe Owen că ei doi se potriveau perfect. Şi oare chiar se potriveau?

Oh, totul era foarte complicat, iar ea complicase şi mai tare lucrurile atunci când îi propusese lui Owen să îl înveţe tot ce trebuia pentru a o curta pe Lavinia. Poarte că într-o zi, când aveau să fie căsătoriţi, el avea să o ierte pentru duplicitate. Un singur lucru o făcea să se simtă mai puţin vinovată, şi anume faptul că Owen şi Lavinia nu se potriveau deloc. Oare tatăl lor chiar nu văzuse asta?

Alexandra îşi răspunse singură. Tatălui lor îi păsa doar de relaţiile sociale. La fel cum îi păsa şi mamei lor. Poate că părinţii îi spuseseră lui Lord Moreland că Owen trebuia să o curteze pe Lavinia şi că ea trebuia să îl accepte, dar, în cele din urmă, aveau să o forţeze să se căsătorească dacă lucrurile nu decurgeau cum voiau ei. Alexandra era sigură de asta.

Alexandra trasă cu degetul pe geamul de la fereastră: Lord Owen Monroe. Păruse uşor surprins de unele lucruri pe care ea le spusese în seara aceea. Alexandra nu îl învinuia. Era ciudat ca viitoarea cumnată să te ajute să îi curtezi sora în schimbul câtorva dansuri. Alexandra era o fire practică. Chiar voia ca Owen să o ajute să devină centrul atenţiei în societate. Partea caraghioasă era că, de fapt, îşi dorea atenţia *lui*. Şi cum putea să o obţină altfel decât petrecând timp cu el? O invitase în casa surorii lui, iar ea era atât de încântată, încât nu putea dormi. Oare Lady Swifdon avea să creadă că era un gest prea îndrăzneţ? Spera că nu. Până la urmă, Cassandra Swifdon părea o femeie bună şi frumoasă.

În schimb, fratele ei, deşi era considerat un desfrânat, un beţivan, un om de nimic, era extrem de popular, fiind persoana perfectă pentru a o ajuta pe Alexandra să fie mai bine văzută în înalta societate. Dar el nu era un om de nimic, ci un adevărat gentleman. Unul care avea grijă de oamenii mai slabi, precum copii de 12 ani hărţuiţi de băieţii mai mari.

Alexandra îşi cuprinse mijlocul. În ziua următoare, Owen avea să o înveţe să danseze. Dar ea ce avea să îl înveţe? Să îi spună ce îi plăcea Laviniei? De fapt, trebuia să îi spună ce nu i-ar fi plăcut. Ceva ce, de fapt, detesta. Alexandra spuse o scurtă rugăciune pentru a fi iertată

pentru toate minciunile pe care urma să le zică. Oh, dar avea să îi spună lui Owen și câte un lucru adevărat. Ceva ce ar fi ajutat-o pe ea. De exemplu, că Laviniei îi plăceau domnii foarte romantici. Avea să îl roage mai târziu să o ierte. Între timp, să înceapă lecțiile!

Capitolul 10

Bătaia din ușa familiei Swifdon se auzi la ora 14 fix. Owen ajunsese și el cu doar câteva minute mai devreme. Nu obișnuia să se trezească devreme. Nu fusese niciodată matinal. De abia avusese timp să se îmbăieze, să se îmbrace și să mănânce puțin înainte de a porni spre casa surorii sale pentru a se întâlni cu Alexandra pentru prima lor lecție. Întru câtva, știa că ea avea să fie punctuală, așa cum el obișnuia să întârzie. Dar în acea zi făcuse un efort pentru ea.

Owen se plimba prin salon când majordomul o primi pe Lady Alexandra și o conduse în casă. Mirosul de căpșune năvăli în foaier. Ea se opri în loc. Era îmbrăcată formal și adecvat, cu o rochie galbenă și bonetă de aceeași culoare. Părea ușor nesigură, dar era foarte drăguță sub razele soarelui după-amiezii ce îi mângâiau obrazul. Micuța cameristă cu părul roșcat stătea în spatele ei, având o privire precaută.

Lady Alexandra întoarse capul, iar ochii ei întunecați îl studiară din cap până în picioare.

– Bine ai venit! spuse Owen zâmbind.

Oare domnișoarei îi plăcea ceea ce vedea? Owen aruncă o scurtă privire în jos, la cizmele lui înalte și lucioase de culoare neagră. Purta pantaloni din piele de căprioară, cămașă albă, o vestă de culoarea smaraldului și o haină gri-închis. Lavaliera de un alb strălucitor era legată perfect. Se aranjase singur, fără ajutorul valetului, fiind foarte atent. Mereu avusese stil, și știa lucrul acesta. Dar în acea zi, uitându-se în ochii Alexandrei, își dădu seama că se întreba dacă ea îl aprecia. Oare credea că e chipeș și șarmant sau era doar un mijloc pentru a-și atinge scopurile?

Owen clătină din cap. De ce ar fi contat? De ce se întreba asta? Când mai pusese preț pe ce credea lumea despre el? Cu atât mai mult pe ce credea o tânără naivă?

Ea înaintă câțiva pași în foaier. Camerista o urmă îndeaproape.

Majordomul lui Owen își drese glasul și se oferi să le ia bonetele.

– Am venit să îi fac o vizită lui Lady Swifdon, spuse Alexandra încet, prezentând cartea de vizită și scoțându-și boneta.

– Desigur, vă voi conduce la ea, spuse Owen.

Așteptă până când ea și camerista își scoaseră bonetele și le dădură majordomului. Apoi Owen luă mâna Alexandrei și o puse peste brațul lui.

– Așteaptă aici, Hannah!

Lady Alexandra se uită la camerista ei și îi făcu semn cu mâna, apoi îi permise lui Owen să o conducă pe coridor.

Bineînțeles că, după ce ieșiră din aria vizuală a majordomului, Owen o conduse în sala de bal.

– Unde este Lady Swifdon? întrebă Alexandra după ce Owen închise ușa în urma lor și rămaseră singuri în camera aceea mare.

Spațiul enorm era puțin luminat și mirosea a ceară și a lămâie.

– Presupun că este în salon, primind musafiri, răspunse Owen râzând.

– Oh, am... am crezut...

– Nu vă temeți. I-am spus că veniți. Va spune că ați fost împreună dacă apar bârfe.

Lady Alexandra se relaxă și respiră adânc.

– Sunteți emoționată? Nu aveți de ce, adăugă el.

– Nu. Își luă mâna de pe brațul lui și se dădu mai în spate. De fapt, da. Mă strecor din casă pentru a mă întâlni cu unul dintre cei mai desfrânați bărbați din înalta societate. Nu am nici un motiv să fiu agitată.

Era amuzantă. Îi plăcea asta.

– Cu siguranță, sunt *cel* mai desfrânat, nu doar *unul* dintre cei mai desfrânați.

Își dădea seama că Alexandra încerca să își ascundă un zâmbet. Brusc, simți nevoia să o facă să zâmbească mai mult, poate chiar să râdă.

– Oricât de mult îl admir pe fratele meu, Thomas, pentru cât de curajos și îndrăzneț este, eu se pare că nu îmi pot controla emoțiile, recunoscu ea.

– Ieri mi-ați spus că obișnuiți să vă strecurați afară din casă. Sună destul de îndrăzneț și de curajos.

– O, asta... eu... nu. Nu este nici curajos, nici aventuros, vă asigur.

– Prea bine, ce putem face pentru a vă liniști, milady?

– Aveți niște vin de Porto? De obicei, îmi place să beau puțin, atunci când reușesc să șterpelesc din provizia tatei.

– Șterpeliți vin de Porto, spuse Owen aproape izbucnind în râs.

– Da, zise ea încuviințând din cap.

Era absolut adorabilă.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Cred că puteți găsi ceva mai bun în casa tatălui dumneavoastră decât vinul de Porto.

– L-am ales pentru că îmi place cum arată sticla.

– Un motiv foarte bun, sunt sigur, spuse el uitându-se lung la ea.

– Și miroase cel mai puțin a otravă.

– Încă un motiv foarte bun, zâmbi Owen. Spuneți că nu sunteți îndrăzneață, dar mie mi se pare că este exact invers.

– Vă rog să nu râdeți de mine, spuse ea ușor, pe un ton care îi spunea lui Owen faptul că nu îl displăcea.

Lady Alexandra părea să ia lucrurile în serios. Fără îndoială, era efectul traiului sub același acoperiș cu o soră mai mare dificilă.

– Dacă nu aveți vin de Porto, continuă ea, o să încerc să mă calmez altfel.

– Poate v-ați simți mai bine dacă am începe, spuse el făcând o plecăciune.

– Să începem?

– Da. Dar, în primul rând, cum să vă spun?

– Să îmi spuneți?

– Dacă vom fi prieteni, chiar camarazi, mi se pare prea formal să îți spun Lady Alexandra. Tu îmi poți spune Owen.

– Oh, e destul de familiar, spuse ea, făcând ochii mari.

– Draga mea, dacă te voi învăța cum să devii cea mai râvnită domnișoară din Londra, nu te mai poți crampona de formalități precum numele.

Lady Alexandra își drese glasul.

– Desigur, murmură ea. Îmi poți spune Alexandra.

– Alexandra? Owen își puse mâinile în șold. Tot sună mult prea formal. Nu ai vreun nume de alint?

– Nu, nu am. Eu... de fapt, Thomas îmi spune Al.

– Al, repetă Owen și se încruntă. E prea scurt. Nu e la fel de drăguț ca tine. Ce zici de Alex?

– Alex? întrebă ea și se îmbujoră.

– Alex, mai spuse el o dată. Da, ți se potrivește perfect. Are personalitate. Îți voi spune Alex, dacă nu ai nimic împotrivă.

Își dădu o bucă după ureche.

– Prea bine. Mi se pare cam necuviincios, dar, pe de altă parte, nu ești cunoscut ca fiind un om cuviincios.

– Mă bucur că ești de acord, zâmbi el, apoi se sprijini de o masă de lângă perete și își încrucișă picioarele. Acum, că am rezolvat treaba asta, eu îți voi spune Alex, și tu îmi vei spune Owen. Deja simt că s-a creat o legătură între noi.

Ea se îmbujoră și mai tare. Arăta minunat, iar Owen trebui să își mute privirea. Nu l-ar fi ajutat deloc să fie atras de partenerul lui de afaceri. Totuși, era prima dată când făcea afaceri cu o femeie. În mod normal, singurele afaceri pe care le făcea cu femeile erau cele ce aveau loc în pat. Alex clipea înspre el, cu chipul ei frumos, plin de încredere și inocență, și...

Owen clătină din cap. Era momentul să schimbe subiectul. Poate că amândoi aveau să se simtă mai confortabil.

– Spune-mi ceva despre Lady Lavinia, iar eu îți voi da prima lecție de dans.

– Prea bine. După cum spuneam și ieri, pentru a cuceri inima Laviniei, trebuie să te comporți precum un gentleman. Unul *romantic*.

– Draga mea, nici măcar nu știu ce este un gentleman *romantic*.

Alexandra își netezi rochia și clipi către el.

– Este genul de bărbat care scrie balade de dragoste și le cântă iubitei sale.

Owen ridică brusc tonul, dar și sprâncenele.

– Iubitei? Pot fi onorabil, nu e suficient?

– Mă tem că nu. Nu pentru Lavinia, răspunse Alex zâmbind.

Owen își frecă bărbia.

– Un gentleman?

– Da, un gentleman. Unul romantic. Sunt sigură că te vei descurca.

– Nu sunt sigur că pot. Chiar deloc, spuse el râzând.

– Am încredere în tine, zise Alexandra zâmbind într-un mod dezarmant.

Cuvintele îi rămaseră în gât lui Owen. Era ceva tulburător în faptul că acea tânără, o străină, îi spusese ceva ce tatăl lui nu fusese niciodată în stare să îi zică. Alungă gândul acela și plecă de lângă masă, plimbându-se în cerc.

– Prea bine. Ce face un gentleman *romantic* pentru a curta o lady?

– Trebuie să îi ofere cadouri, spuse Alexandra aranjându-și coafura.

– Chiar trebuie? întrebă Owen oftând.

– Ai putea să îi scrii un sonet, continuă Alexandra încrucișându-și brațele la piept.

– Nici o șansă, replică Owen dând dezaprobator din cap.

– Să îi spui că are ochii precum albastrul cerului.

– Serios, nici o șansă.

Alex se opri și se uită fix la el.

– Sau cel puțin ar trebui să o invite pe *ea* la plimbare, nu pe sora ei.

– Foarte amuzant. A fost o greșeală. Apropo, îi place să se plimbe prin sala de bal?

– Nu neapărat.

– Alex, e ceva ce *îi face plăcere* surorii tale?

– Îi place destul de mult să se privească în oglindă.

Owen suspină.

Alexandra se străduia să nu roșească. Nimeni nu îi mai spusese Alex până atunci. Niciodată. Oare de ce îi plăcea când el îi spunea așa? Și de ce se obișnuise deja cu asta? Clătină din cap. Trebuia să se concentreze asupra întrebărilor lui despre Lavinia, nu asupra faptului că el arăta minunat îmbrăcat în pantalonii din piele de căprioară și mirosea delicios a fum și a săpun. Amenințarea cu sonetele și cu poezüle părea să nu fie suficientă. Încercă să își alunge sentimentul de vinovăție prin minciuna pe care urma să o spună. Trase adânc aer în piept și își încrucișă degetele ascunse de faldurile fustei.

– Laviniei îi place când bărbații sunt direcți și puternici.

Owen ridică din sprâncene.

– Excelent. Le am pe amândouă. Și?

– Și ce?

Câte lucruri voia să îi spună de la început?

El veni lângă ea, iar Alex înghiți în sec când își dădu seama cât de înalt era. Cu o seară în urmă, nu fuseseră atât de aproape unul de celălalt. Era mult mai înalt față de ea, iar asta, fără să mai pună la socoteală faptul că umerii lui lați îi distrăgeau atenția.

– Ce altceva îi mai place?

Prea bine. Voia să afle mai multe lucruri. Putea face asta. Alex trase din nou aer în piept și căută prin amintiri conversațiile ei cu Lavinia. Își ținu degetele încrucișate printre faldurile fustei, ca el să nu vadă.

– Admiră bărbații care... care țin la băutură.

– Ce Dumnezeu vrea să însemne asta? întrebă Owen ridicând din sprâncene.

– Cu cât mai multă băutură, cu atât mai bine, răspunse Alex ridicând din umeri.

– Ei bine, *asta* chiar nu e o problemă pentru mine, dar tu vorbești serios?

– O, da, desigur! Alex își încrucișă și mai strâns degetele. Lavinia mi-a menționat de mai multe ori cât de mult admiră bărbații care apreciază băutura. Am cunoscut odată un domn care refuza să se atingă de băutură din motive religioase. Lavinia a fost complet șocată.

Owen se încruntă de-a binelea.

– Nu știu sigur ce fel de motive religioase...

– Era un lucru mai puțin obișnuit, adăugă iute Alexandra.

La naiba! Deja devenea mai dificil decât își imaginase. Owen era inteligent. Chiar foarte inteligent. Nu avea să creadă chiar orice, iar ea nu se pricepea deloc să mintă. Se gândi că era mai bine să rămână de neclintit.

– Am mai auzit de moderație, deși nu am practicat-o niciodată, adăugă el cu un rânjet diabolic. Dar *am auzit* despre asta. Însă nu am cunoscut niciodată pe cineva care să fie complet abstinent.

Alex clătină din cap cu putere.

– Oh, nu! Fără moderație pentru Lavinia. De fapt, odată a provocat doi invitați la cină la un concurs de băut.

Alex spuse în gând o rugăciune, să nu fie trăsnită de fulger pentru toate minciunile.

– A băut și Lady Lavinia? întrebă Owen, apoi fluieră.

„Acum cine era șocat?" Alex râse în sinea ei.

– Nu, desigur că nu. Dar a pariat cu o liră din banii ei de buzunar pe unul din tineri și a câștigat.

Degetele încrucișate ale Alexandrei începuseră să transpire. Era aproape sigură că începuseră să îi apară broboane de sudoare pe frunte. Sentimentul de vinovăție nu era deloc plăcut. Adevărul era

că ea îi provocase pe cei doi cavaleri și tot ea pariase. Fusese apoi certată groaznic atât de mama sa, cât și de Lavinia pentru comportamentul extrem de indecent. Nu fusese unul dintre cele mai bune momente din viața ei, iar mama îi spusese că nu avea să își găsească niciodată un soț decent dacă avea să se mai comporte în felul acela. Mama ei avea dreptate. Din fericire, ea nu își dorea un soț decent. Îl voia pe Owen Monroe. Se uită la el să vadă dacă o credea.

Owen își mângâie bărbia.

– Trebuie să spun că informațiile acestea despre ea mă intrigă. Nu mă așteptam ca Lady Lavinia să aprecieze distracțiile. Câtuși de puțin.

Simțindu-se vinovată, Alex înghiți în sec, fiindu-i teamă că nu mai avea să scape de nodul ce i se pusese în gât.

– Oh, da, Lavinia adoră distracțiile de acest fel.

Aproape că se înecă atunci când spuse asta. Se uită în altă parte, sperând că minciuna nu avea să se vadă pe fața ei. Își aranjă gulerul rochiei ei galbene. Era chiar cald în sala de bal în acea după-amiază.

Owen își înclină capul într-o parte..

– Presupun că voi putea folosi aceste informații în avantajul meu. Prea bine. Apoi își întinse brațele. Dansăm?

Capitolul 11

Alex credea că știa să danseze. Asta, până când Owen Monroe o luă în brațele sale și o învârti prin sala goală de bal a surorii sale, în timp ce fredona o melodie. Nu doar că el știa să danseze, dar putea să fredoneze, să țină ritmul și să o facă să se simtă ca și cum ar fi fost singura femeie din încăpere. Nu conta că era într-adevăr singura în acel moment. Nu despre asta era vorba.

Îl călcă pe picior de trei ori. Doar la primul dans. El se opri din fredonat, și dansul încetă. Alex se dădu în spate, uitându-se cu teamă la el, sigură că avea să vadă dezaprobarea în ochii lui albaștri.

– Îmi pare rău, șopti ea, împingând cu vârful unui pantof în podea. De obicei, mă descurc destul de bine. Nu știu de ce sunt așa de împiedicată.

„Ba da, știu. Sunt împiedicată pentru că tu ești superb și sunt distrasă de ideea de a-mi vârî nasul în lavaliera ta și de a te adulmeca."

– Cred că încă ești emoționată, râse Owen.

– Bănuiesc că sunt. Puțin, aprobă ea, lăsându-și privirea în podea. „Sunt emoționată pentru că ești atât de chipeș, și nu e vina mea."

El o privi preț de câteva clipe.

– Spui că sora ta apreciază alcoolul. Tu ce părere ai? În afară de vinul de Porto, desigur. Ce zici de șampanie?

– O ador!

Își puse mâna la gură. Răspunsese mult prea entuziasmată, gest deloc potrivit pentru o domnișoară. Încă un motiv pentru care mama ei o avertizase că nu avea să găsească un pretendent decent. „O adevărată domnișoară nu bea mai mult de un pahar", îi spunea mereu. Mama s-ar fi supărat foarte tare dacă ar fi știut că Alexandra se strecura în birou și umbla pe la sticle.

În loc să se uite la ea cu reproș, Owen își dădu capul pe spate și începu să râdă.

– Mă bucur să aud asta. Ești o domnișoară pe placul meu. Așteaptă aici!

Traversă iute încăperea și ieși.

Alex aștepta cu respirația întretăiată. Repeta șoptit „o domnișoară pe placul meu" de atât de multe ori, încât cuvintele începuseră să își piardă sensul și deveniră doar o mormăială fericită în gura ei.

Când se întoarse, Owen ținea în mână două pahare cu șampanie. Traversă sala și îi oferi Alexandrei unul, precum și o plecăciune galantă.

– Milady, spuse el. Nu e vin de Porto, dar mereu am considerat că puțin alcool slăbește inhibițiile, ajută la înlăturarea emoțiilor la dans și... nu numai.

Alex simți cum i se încing din nou obrajii. Sunase de-a dreptul indecent. Îi plăcea. Mult. Dacă avea de gând să mai petreacă timp în compania lui Owen, trebuia să învețe să nu mai roșească. Ar fi putut rămâne cu fața roz, iar apoi ar fi arătat precum camerista Laviniei. Era o comparație nefericită. Alex luă paharul oferit de Owen, îl apropie de buze și goli jumătate dintr-o suflare, sub ochii mari și încântați ai lui Owen.

– Așa se face! Bău și el din paharul lui, apoi luă paharul Alexandrei și le puse pe amândouă pe masă. Acum cum te simți?

– Bine. Cu nimic diferit, eu...

Dar se simțea diferit. Căldura efervescentă a șampaniei deja i se urca la cap.

– O, mă simt chiar... chiar bine.

– Excelent, răspunse el cu cel mai apetisant zâmbet, făcând să îi apară gropița din obraz. Vrei să încercăm din nou? întrebă el, apoi întinse din nou mâinile spre ea, iar Alex intră în cercul descris de ele.

– Da, te rog, răspunse ea încuviințând hotărâtă din cap.

O învârti din nou și din nou fredonând, iar Alexandra se simțea de-a dreptul ametită. Ametită și încântată. Clipea încet. Oh, era chiar distractiv! Era un mod minunat de a petrece după-amiaza, dansând cu bărbatul visurilor ei într-o sală de bal goală. Era mult mai distractiv decât să meargă în vizită la prietenele mamei sale, să facă broderii pentru a mia oară sau să spere că Lavinia era într-o stare bună, astfel încât să poată dormi fără ca țipetele ei să o trezească.

– Laviniei îi place să danseze? o întrebă Owen în timp ce se învârtea în sala de bal.

Oh, de ce trebuia să strice momentul menționând-o pe Lavinia? „Eu ador să dansez!"

– Da, îi face mare plăcere. „Mai ales atunci când se termină." Chiar trebuie să te asiguri că o inviți... des, adăugă Alexandra ca măsură de precauție.

– Mă bucur să aud că îi place, mereu mi-a plăcut să dansez. Deși trebuie să recunosc că nu neapărat la balurile din înalta societate.

Alexandrei îi stătea pe limbă să îl întrebe unde anume îi plăcea să danseze, dar răspunsul putea fi prea șocant și dezamăgitor pentru ea. În schimb, închise ochii și se bucură de amețeala ce o cuprinsese și de felul în care simțea apropierea de bărbatul de lângă ea. Cât de scandalos ar fi fost să îl mângâie puțin pe umăr? Doar cât să îi simtă mușchii și...

– Nu mai ai emoții?

Aproape că se împiedică, însă se opri la timp și îi zâmbi visătoare.

– Câtuși de puțin.

Minute bune mai târziu, își dădu seama că dansa chiar foarte bine. Parcă picioarele ei se mișcau singure și o făceau să plutească prin sală. Dar nu avusese niciodată un partener atât de degajat. Poate că Owen era motivul pentru care dansa atât de bine. Era de-a dreptul nedrept din partea lui să fie atât de chipeș și de bun la dans! Ea fredonă alături de el un vals minunat. Îi luă puțin timp să își dea seama că era aceeași melodie care răsuna în noaptea în care îl văzuse sub fereastra ei. Râse.

– Ce e așa de amuzant?

– Îmi place șampania, răspunse ea, nevrând să îi spună adevăratul motiv.

– Și mie.

El îi făcu cu ochiul, iar o căldură neașteptată îi cuprinse picioarele. Brusc, simți căldura mâinilor lui peste ale ei, iar umerii lui mari sub degetele ei. Cealaltă mână pe care i-o ținea pe talie era de-a dreptul fierbinte.

– Înveți repede, spuse el învârtind-o din nou.

– Nu știam că am învățat ceva deja.

– Ar trebui să zâmbești în continuare, să râzi la glumele mele. Este pe deplin atrăgător, te asigur. Dar, dacă merg prea departe, ar trebui să mă lovești peste umăr și să te uiți la mine cu coada ochiului, aruncându-mi o privire amenințătoare și provocatoare în același timp.

– Oh?

Oare fusese *atrăgătoare?* Cum? Voia să o facă din nou. Iar partea cu lovitul peste umăr și privitul în acel fel... Totul părea prea complicat. De unde era să știe că sunt atât de multe de învățat, lucruri care nu aveau nimic de-a face cu dansul în sine? Mama ei nu îi menționase niciodată nimic de genul acesta.

– Ar trebui să te simți la fel de confortabil cu toți partenerii, continuă Owen. Uită-te în jur, apoi la ceilalți dansatori. Nu trebuie să pari prea absorbită de domnul cu care ești.

Alex înghiți în sec. Dacă ar fi știut el cât de interesată era de domnul cu care dansa... Se forță să se uite în jur, la ceilalți dansatori imaginari.

– E foarte bine. Păstrează mereu zâmbetul pe chip! spuse el.

Ea zâmbi și mai larg, până când începu să se simtă de-a dreptul caraghioasă.

– Altceva?

Alexandra nu dorea ca dansul acela, ca întreaga după-amiază să se termine vreodată.

Owen termină de fredonat și încheie dansul. Făcu un pas în spate și își luă mâinile de pe ea.

– Vrei să fii din nou partenera mea?

– Desigur, spuse ea și întinse mâinile spre el, făcând un pas în față, dornică să reia dansul.

– Nu, spuse el, făcând din nou un pas în spate. A fost un test.

– Un test? se încruntă Alexandra.

– Nu trebuie să accepți niciodată două dansuri la rând cu același partener. Te va face să pari mult prea interesată, ca să nu mai vorbim de potențiala bârfă. Lasă-ți mereu partenerul să vrea mai mult.

– Deci nu pot să dansez din nou cu tine? întrebă ea cu o expresie abătută.

– Poți, răspunse el zâmbind. Dar nu chiar imediat. Trebuie să îl faci mereu pe domn să se întrebe care va fi răspunsul tău.

– Și ce ar trebui să răspund dacă sunt întrebată?

– Spune „poate", răspunse el. Și spune-o în timp ce te îndepărtezi și te uiți astfel peste umăr.

Owen se întoarse și imită o femeie clipind din gene, ceea ce o făcu pe Alex să râdă atât de tare, încât se temu că aveau să se rupă cusăturile rochiei.

Încercă fără succes să își înfrâneze râsul. Șampania însă o făcea să chicotească. Nu era bine. Trebuia să se concentreze asupra lecției. Până la urmă, primea lecții de la un maestru. Erau informații prețioase. Mai ales gestul ironic, dar adorabil pe care el o învăța să-l facă pentru a-i atrage atenția. Repetă și ea întorsul și clipitul cochet din gene. O buclă din părul ei întunecat îi zbură peste umăr.

– Vă rog, Lady Alexandra, insistă Owen. Promite-mi că vom mai dansa în această seară! spuse el și îi întinse mâna rugător.

Alex voia să îi cadă la picioare și să strige „Da! Te rog!" În schimb, clipi din nou și flutură un evantai imaginar.

– Nu pot face o asemenea promisiune, milord. Trebuie să îmi verific carnețelul. Mă tem că este plin, deoarece dansurile cu mine sunt extrem de solicitate. Își strânse buzele, încercând să nu pufnească în râs. Apropo, carnețelul meu nu a fost niciodată plin, adăugă ea.

– Să nu recunoști asta niciodată, dragă domnișoară, spuse el cu un zâmbet viclean ce o făcu pe Alex să se simtă ca și cum ar fi fost sărutată de soare.

Oftă adânc și se uită în sus la el.

– Cum a fost pentru prima lecție?

– Chiar bine, răspunse el. Poate prea bine.

Alex nu era sigură ce voia să însemne asta, însă suna promițător.

– Crezi că ai înțeles acum?

Alex își mușcă buza. Oare câte alte ocazii putea să mai aibă pentru a dansa atât de aproape de el într-o sală de bal goală? Doar o prostuță ar fi ratat o astfel de șansă.

– Nu suficient, răspunse ea, hotărând să ignore complet faptul că simțea nevoia acută de a merge la toaletă după ce băuse șampania aceea. Își întinse mâinile către el și încercă să rămână cât se putea de serioasă. Aș dori să îmi arăți din nou, te rog!

Capitolul 12

– Astăzi, te voi învăța să flirtezi, o anunță Owen pe Alex de îndată ce aceasta intră în sală, în următoarea după-amiază în care se întâlniră.

Alexandra purta o rochie de un roz aprins și era proaspătă și frumoasă precum un mac înflorit.

– Să flirtez? Nu cred că mama ar aprecia asta. Dar cel puțin mi-am amintit să îmi aduc și evantaiul astăzi.

Owen își lăsă capul într-o parte. Era o micuță tare amuzantă. Era plină de contraste și mereu îl făcea să râdă. El se îmbrăcase din nou cu multă atenție – cizme negre înalte, pantaloni din piele, vestă albastră, o lavalieră albă, perfect scrobită – și se asigurase că ajunge la timp pentru a doua oară la rând. Deja își făcuse un obicei. Se părea că Alex scotea din el ce era mai bun.

– Bineînțeles că mama ta nu ar aprecia, răspunse el. Dar asta va atrage atenția gentlemenilor. Dacă este făcut cum trebuie, desigur.

– Înțeleg, spuse Alexandra. Și cum se face corect, mai exact? Credeam că acel clipit din gene de ieri a fost suficient.

Owen râse cu poftă.

– În parte, da, dar sunt și alte lucruri. Flirtarea e o abilitate, dar e și o artă.

– O artă? repetă Alexandra și se apropie de el. Îmi place cum sună.

Avea părul prins într-un coc atrăgător și mirosea mereu a căpșune. Toate astea, împreună cu rochia ei cea roz îi aminteau lui Owen de un fruct bine copt.

– E destul de dificil. Owen se plimbă în jurul ei, studiind-o din cap până în picioare. Ești o tânără inocentă, deci nu poți flirta, să zicem, precum domnișoarele cu care se știe că umblu.

– Mă bucur nespus să aud asta, pufni Alexandra.

– Simt o urmă de judecată în acest răspuns, milady? rânji el.

Alex clătină din cap, iar o buclă mare de păr întunecat îi zbură peste umăr.

– Oh, nu, deloc, milord!

Însă tonul și modul în care rostise acele cuvinte trădau clar sarcasmul. Asta, precum și faptul că, în timp ce vorbea, clipise ușor din gene.

El o privi din nou de sus până jos. Era tare atrăgătoare! Își dori pentru a mia oară să fi fost ea, nu sora ei cea cu care tatăl lui insista să-l căsătorească. Căsnicia cu Alex nu ar fi fost deloc... neplăcută. Clătină din cap pentru a alunga acele gânduri.

– Prea bine, răspunse Alex. Atunci arată-mi cum pot flirta! Ce trebuie să știu?

Owen se plimbă în jurul ei, ținând mâinile la spate.

– Totul e legat de jocuri de cuvine, priviri subtile, umbre de zâmbet pe buze.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse Alex râzând cu autoironie. De obicei, spun numai lucruri nepotrivite și nu cred că aș recunoaște o privire subtilă nici dacă ar fi sub nasul meu. Cred că aș putea încerca partea cu zâmbetul. Nu pare atât de greu.

Dumnezeule, era atât de sinceră! Era de-a dreptul reconfortant. Dar lucrul ăsta nu i-ar fi fost de ajutor în căutarea unui soț.

– Cred că o să înțelegi ce vreau să spun dacă încercăm, spuse Owen. Hai să dansăm și să punem totul în practică!

Înainte ca ea să apuce să răspundă, o trase înspre el.

– Arăți răvășitor în seara asta, Lady Alexandra.

– Răvășitor e un cuvânt prea puternic, milord, spuse ea privindu-l direct în ochi.

– Este potrivit.

– Măgulirea nu vă va aduce nimic, replică ea și îl lovi ușor cu evantaiul peste umăr.

– Îmi va aduce acceptul dumneavoastră de a bea un pahar împreună? Owen se apropie de buzele ei.

– Cu siguranță nu, spuse ea privindu-l fără reținere.

– Foarte bine, spuse el răsuflând, nedorind să se desprindă de ea. Acum să vedem cum reacționezi dacă un pretendent vrea să meargă prea departe.

O trase și mai aproape de el și își apropie și mai mult fața de a ei. Își puse mâinile pe talia ei. Alex își dădu capul pe spate și, pentru o secundă, Owen simți dorința de a o săruta. Ea se uită lung spre el cu ochii aceia întunecați.

– Da, spuse ea încet.

O împinse ușor, sperând că ea nu observase reacția corpului său când se lipise de trupul ei atrăgător.

– Am fost...? A fost bine? Am flirtat?

Pe fața ei se putea citi confuzia. Owen își drese glasul.

– Trebuia să mă refuzi în mod brutal.

Alex era tot mai confuză.

– Să te refuz?

– Da, brutal.

Se uită la el pe sub genele ei întunecate.

– Presupun că va trebui să încerci din nou.

Să încerce din nou? Și așa avea nevoie să se răcorească după ultima încercare. Dar nu putea să îi spună asta. Trebuia să o învețe pe domnișoară câteva lucruri. Halal profesor era!

Strânse din dinți și o trase din nou în brațele lui. Ea se topi în fața lui, cu mâinile agățate de gâtul lui.

În timp ce Owen își ținea respirația, fiecare fibră din corpul lui voia să o sărute, să o cuprindă în brațe și...

– Ei bine?

– Ei bine, ce? șopti ea lângă gâtul lui.

– Aștept să mă refuzi brutal.

– Ah, da, da! zise ea, apoi trase brusc mâinile de pe gâtul lui și se dădu repede înapoi.

– Dați-mi drumul, domnule!

– Este posibil să fi fost prea dramatic, rosti el ridicând din sprâncene.

– Mie mi se pare că un refuz brutal ar trebui să fie prin definiție dramatic. Ce alt fel de refuz brutal sugerezi?

– Dacă un domn este prea direct, trebuie să fii directă.

– Cum anume?

– Dacă, de exemplu, aș fi spus: „Lady Alexandra, să ne întâlnim în seară", ce ai răspunde?

– Depinde.

– Depinde de ce anume?

– De cine întreabă.

El fu nevoit să își muște obrazul ca să nu înceapă să râdă.

– Să presupunem că e cineva cu care nu ai vrea să te întâlnești în seară.

– Ah, atunci e simplu. Aș spune nu.

– Și dacă ar fi cineva cu care ai vrea să te întâlnești, întrebă el, oarecum speriat de răspunsul pe care urma să îl primească.

– Aș putea să întreb la ce oră.

– Nu poți vorbi serios!

– Ți-am spus. Există un bărbat care îmi place. Dacă m-ar întreba el, nu pot spune că nu aș fi de acord.

Owen strânse din buze. Onestitatea ei continua să îl uimească.

– Trebuie măcar să te *prefaci* că ești indignată. Să pari neinteresată. Să mai încerce o dată. Prefă-te că eu sunt bărbatul pe care îl placi!

Alex își privi condurii și își drese glasul.

– Lady Alexandra, spuse el trăgând-o în brațele lui și șoptindu-i la ureche. Ai vrea să ne întâlnim în seră?

– Poate, șopti ea.

El se retrase și se uită urât la ea.

– Poate? întrebă el pe un ton exasperat.

– E prea mult?

– Da, e prea mult. Ar fi trebuit cel puțin să mă certi pentru că sunt prea direct. Și mult prea îngâmfat.

Ea încuviință din cap.

– Prea bine. Să mai încercăm o dată!

O trase din nou în brațele lui.

– Ne întâlnim în seră?

Alex îl lovi cu evantaiul pe umăr.

– Câtă indecență din partea ta! Nu voi face așa ceva! Îl privi din nou. Cum a fost?

– Mai bine. Dar trebuie să recunosc că încă îmi fac griji pentru tine.

Își luă mâinile de pe ea și se dădu în spate.

– Cred că ajunge pentru astăzi. Își frecă ceafa cu palma. Hai să vorbim despre Lavinia! Ce altceva îmi poți spune despre ce îi place și ce nu?

Alex se încruntă și își bătu obrazul cu degetul.

– Să vedem...

– Ai spus ceva despre cadouri. Ar trebui să îi duc flori?

– Florile sunt în regulă... Sau...

– Sau ce?

– Florile sunt minunate, desigur, dar sunt un cadou puțin cam... predictibil, nu crezi?

– Predictibil? Credeam că toate femeile preferă florile, spuse el, băgându-și o mână în buzunar.

– Cele mai multe dintre noi, da. Dar Lavinia preferă lucrurile unice, interesante. Ceva ce nici un alt pretendent nu le oferă altor domnișoare.

– Cum ar fi ? întrebă el, scărpinându-se în cap cu cealaltă mână.

Alexandra își mușcă buza.

– Știi tu, ceva așa... precum... o piatră.

Owen făcu ochii mari.

– O piatră?

– Da... Una frumoasă și lucioasă, pe care ai găsit-o pe drum sau una care ți-a atras atenția.

– Nu pot spune că mi-a atras atenția vreo piatră cam de când aveam vreo șapte ani. Ești *sigură* că Lady Lavinia ar aprecia așa ceva?

Alex nu îl privi în ochi, dar încuviință dând din cap.

– Oh, da! Adoră lucrurile unice.

– Pare cu adevărat mai neobișnuită. Presupun că ai dreptate.

– Oh, da, este! Te asigur de asta, spuse Alexandra încuviințând din nou.

Owen clătină din nou din cap. Lady Lavinia părea a fi nebună, în opinia lui. Dar cine să o cunoască mai bine decât sora ei?

– Prea bine. O să caut ceva... ca o piatră.

– Va fi atât de încântată!

– Sincer, aș preferea să nu îi dau nimic, ci pur și simplu să vorbesc cu ea.

– Mi-ar plăcea mult mai mult – adică Laviniei i-ar plăcea.

Owen zâmbi larg.

– Până acum, nu mi s-a părut a fi genul care să vorbească prea mult. Tu, în schimb, pari a fi. Dădu din nou din cap și se întoarse cu fața la ea. Ce altceva mă mai poți învăța? Cum să fiu un gentleman?

Alex își mușcă buza. Era de-a dreptul ispititoare. Owen trebui să-și mute privirea.

– Ai auzit de poveștile de la curtea regelui Arthur?

– Da, dar...

– Lavinia e foarte atrasă de genul acela de erou. Unul care să îi poată oferi o dragoste cavalerească.

– Dragoste cavalerească?! Owen părea că tocmai înghiţise ciuperci otrăvite. Corectează-mă dacă greşesc, dar noţiunea de dragoste cavalerească nu se referă la relaţia dintre un cavaler medieval şi o domniţă *căsătorită*?

– Ba da, confirmă Alex. Aşa este. Dar, desigur, Lavinia nu este căsătorită. Încă.

– Dar ar vrea ca soţul ei să o trateze ca şi cum el ar fi un cavaler al regatului, iar dacă s-ar putea, să nu consume relaţia?

Faţa Alexandrei se înroşi brusc.

– Te rog să mă ierţi dacă am mers prea departe, răspunse Owen, văzându-i obrajii roşii. Dar sună absolut nebuneşte. Nu cred că sora ta e prea realistă.

„Nici eu nu cred."

– A citit destul de multă literatură medievală, adăugă Alex.

– Da, ei bine, eu nu sunt nici pe departe Lancelot. Iar ăsta e un lucru bun, apropo, deoarece cavalerul îi punea coarne chiar regelui.

– Nu te pot contrazice, răspunse Alex. Nici nu pot explica preferinţele Laviniei, dar...

Owen se luă cu mâinile de cap.

– Deocamdată, hai să nu mai vorbim despre Lavinia! Mă cutremură cele auzite. Urmează să îmi spui că ar vrea să intru într-o trupă de trubaduri şi să cânt pentru a primi de mâncare.

– Nu cred că i-ar displăcea complet, spuse Alex înainte să izbucnească în râs. Ai cumva o mandolină?

– Ţi se pare amuzant, nu-i aşa? zise Owen, apropiindu-se de ea.

– Nu, chiar deloc, răspunse Alex, clătinând din cap şi zâmbind uşor. Prea bine. Poate puţin. Foarte puţin. E extrem de amuzant să mi te imaginez cântând la mandolină.

Owen îşi încrucişă braţele la piept şi o privi de sus.

– Zilele trecute spuneai ceva despre o listă.

– Poftim? Alexandra tuşi. Se lovi cu pumnul în piept pentru a-şi reveni. Aşa am făcut?

– Ai spus că ai fost nevoită să tai de pe lista ta balul răsunător.

– Aşa am zis?

– Da. Spune-mi mai multe despre asta.

Alex se întoarse şi porni spre fereastra ce dădea spre stradă, una dintre cele mai elegante din Mayfair.

– Când aveam 15 ani, am făcut o listă.

– Ce fel de listă?

– O listă cu lucruri pe care speram să le îndeplinesc în viață.

Owen își băgă ambele mâini în buzunare și veni lângă ea la fereastră.

– Și?

– Era o chestie caraghioasă, eram tânără și...

– Un bal de debut răsunător era pe lista ta?

– Da, zise ea, sprijinindu-se cu un umăr de fereastră.

– Și a fost așa?

– Nu. Trebuie să spun că nu a fost așa deloc.

– Ce s-a întâmplat la balul tău, Alex?

Tandrețea din propria voce îl surprinse.

– A fost un eșec total. Nimeni nu m-a invitat la dans. M-am împiedicat de tiv și am dat lichior pe mine, apoi am stat lipită de un perete toată seara. Mama mi-a zis că e dezamăgită de mine.

– Lavinia ce a spus?

– Nu mare lucru. Lavinia era interesată doar de faptul că era începutul celui de-al patrulea sezon pentru ea și încă nu avea un pretendent.

– De ce crezi că ai avut un debut atât de prost?

Alex se întoarse spre sala mare de bal.

– Am sperat prostește că un domn chipeș și șarmant mă va invita la dans și mă va introduce în societate cu surle și trâmbițe.

– De aceea vrei să dansezi cu mine?

– Exact, șopti Alex atât de încet, încât abia se auzea.

– Iar tu? Ce ai pe lista ta de dorințe?

Alex clătină din cap, apoi se întoarse spre el, oferindu-i un zâmbet luminos.

– Absolut nimic, pufni el.

– Îmi vine greu să cred asta, insistă ea. Trebuie să fie ceva ce îți dorești să faci. Ceva la care te pricepi.

Owen strânse din dinți. Îi trecură prin minte caii pe care îi antrena. Urmați de amintirea fetiței care tușea în căruța fermierului.

– Nu mă confunda cu o persoană nobilă! Nu sunt.

– Ba da, ești. Chiar dacă știi sau nu.

Își încleștă maxilarul și privi în depărtare. Când se întoarse spre ea, se asigură mai întâi că zâmbetul îi revenise pe chip.

– Nu mi-ai răspuns. Ce mai era pe lista ta?

– Răspunsul te va costa încă un dans și o lecție, milord, replică Alexandra întorcându-i zâmbetul.

– Se vede că începi să înveți, milady, zise el arcuind o sprânceană.

Capitolul 13

În după-amiaza celei de-a treia întâlniri cu Owen, Alex se decisese să fie îndrăzneață și aventuroasă. Trebuia să fie îndrăzneață pentru că timpul se scurgea cu repeziciune. Balul familiei Rutherford urma să aibă loc în seara următoare, iar ea și Owen fuseseră de acord că era locul perfect pentru a-și pune planul în acțiune. El avea să danseze cu ea, atrăgând astfel atenția asupra ei, iar ea avea să-i pună o vorbă bună pe lângă sora ei, oferindu-i astfel șansa de a folosi noile informații despre preferințele Laviniei.

Alex se întrebă, la un moment dat, dacă nu cumva Owen avea să vină cu o piatră. Ar fi fost ciudat. Spera ca el să nu facă asta. Mai spera ca Lavinia să nu aibă una din crizele ei la vederea unui asemenea cadou, fapt ce l-ar fi făcut pe Owen să îi spună de unde îi venise ideea, dând astfel de gol șarada lui Alex. Era de-a dreptul dubioasă toată povestea. Dar Alex nu avea prea mult timp să mediteze la asta. Aștepta în sala de bal a Cassandrei Swift de numai cinci minute, când se deschise ușa și apăru Owen, purtând pantaloni ciocolatii, cizme negre, o cămașă și o lavalieră albe și o haină gri-închis. Avea părul aranjat, iar strălucirea din ochii lui albaștri părea să spună că și el voia să fie îndrăzneț în acea zi.

– Bună ziua, milady, spuse el, făcând o plecăciune.

– Bună ziua, milord, răspunse ea, făcând la rândul ei o reverență.

– Ai nevoie de niște șampanie pentru lecția de azi? Sau poate niște vin de Porto?

– Cred că mă pot descurca și fără alcool astăzi, mulțumesc.

Owen traversă sala cea mare și veni lângă ea.

– Dacă mai ai ceva important să îmi împărtășești despre Lavinia, îți sugerez să o faci acum, înainte de balul familiei Rutherford.

Alexandra încuviință din cap. Se aștepta la o asemenea întrebare și era pregătită.

– Da. Ar mai fi un lucru.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, plini de interes. Alex își dori pentru a mia oară să nu fi fost nevoie să discute despre Lavinia atât de des. La naiba! Își împreună mâinile cu calm.

– Laviniei nu îi plac caii. Să nu îi aduci în discuție.

Owen ridică din sprâncene.

– Nu îi plac caii?

– Nu, spuse Alex, privind în altă parte. E speriată de moarte de ei.

– Nu e nimic de speriat la un cal.

– Eu știu asta, și tu știi asta, dar, din diverse motive, Lavinia urăște aceste animale.

Din fericire, Alex nu se afla afară, unde ar fi fost mai ușor să o trăsnească un fulger.

– Prea bine. O să mă asigur că nu aduc în discuție caii. Sau cel puțin nu o să îmi arăt afinitatea față de ei, adăugă Owen resemnat.

– Probabil e cel mai bine așa, aprobă Alex.

– În ceea ce te privește, ai devenit o dansatoare foarte bună și ai învățat cum să flirtezi. Nu știu ce altceva te mai pot învăța, spuse el râzând.

Alex trase aer în piept. Următoarea parte avea să fie foarte îndrăzneață. Dar așa trebuia.

– Am o idee.

– Ce este?

– De fapt, este o întrebare, adăugă ea, frângându-și mâinile.

– Da?

Alex își tot mușca buza de jos. Nici măcar nu se putea uita la el.

– Ce ar trebui să fac dacă un domn devine prea direct?

– Păi, am trecut deja prin asta...

– Nu, spuse ea, simțind că îi ard urechile. Vreau să zic... *prea* direct.

El se uită precaut spre ea.

– Dacă încearcă să mă sărute?

Owen făcu ochii mari.

– Îi dai o palmă, răspunse el pe un ton amenințător și mânios, așa cum nu îl mai auzise până atunci.

Ea își dădu o buclă de pe frunte.

– Și dacă asta nu funcționează?

– Îl lovești între picioare. Apoi vii la mine. Și o să mă ocup eu de netrebnic pentru tine! adăugă el cu o voce tunătoare.

Alex era încântată, dar trebuia să se concentreze pentru a continua cu întrebările. Avea un plan. Unul îndrăzneț.

– Și dacă reușește? Să mă sărute, vreau să zic.

Owen ridică brusc capul. Fața îi rămăsese împietrită, ca o mască.

– S-a întâmplat asta până acum?

– Nu, desigur că nu. Dar nici eu nu am mai flirtat până acum. Oare mă voi descurca? Vreau să mă asigur că sunt pregătită pentru asta.

Owen își strânse pumnii.

– Dacă vreun individ prea entuziasmat încearcă să te ducă undeva unde să fiți singuri, spui nu. Nu va încerca să te sărute în public.

– Ești atât de sigur?

– Absolut. Îl voi provoca eu însumi la duel, din moment ce fratele tău nu este încă major.

Încă un fior o trecu pe șira spinării. Lord Owen Monroe să provoace pe cineva la duel pentru onoarea ei? Cine s-ar fi gândit la asta? În afară de ea, desigur.

Alex își drese glasul.

– Există un bărbat care mi-aș dori să mă sărute, dar...

– Cine?

Cuvântul țâșni din gura lui ca și cum ar fi putut face o gaură în perete. Alex nu își mai găsea cuvintele. Poate că nu ar fi trebuit să spună așa ceva.

– Este... vreau să zic... el...

– Iartă-mă, zise el, vorbești despre tânărul care ai vrea să te ceară în căsătorie, desigur.

Alex nu putu decât să încuviințeze din cap.

– Da. Dar, dacă un alt bărbat care nu îmi doresc să mă sărute ar încerca să o facă, aș vrea să fiu pregătită.

Owen își mijii ochii.

– Pregătită cum?

– Cred că ar trebui să am niște exercițiu, dacă nu te superi, spuse ea, încercând să pară serioasă.

Owen se încruntă.

– Exercițiu? Ce vrei să spui?

Alex își împreună degetele și se balansă înainte și înapoi.

– Cred că ar trebui să încerci să mă săruți, iar eu aș putea să-mi exersez reacția.

Pentru o clipă, ochii albaștri ai lui Owen se făcură și mai mari.

– Nu sunt sigur...

Ea își încrucișă brațele. Singura manieră în care planul ar fi funcționat era ca ea să pretindă că totul, pur și simplu, făcea parte din lecție. Trebuia să se comporte ca și cum nu era nimic ieșit din comun.

– Sincer, Owen, nu mă poți învăța cum să flirtez și apoi să mă lași singură în fața unui bărbat fără să știu cum să mă apăr! insistă ea și începu să bată ușor cu piciorul în podea.

El se scărpină în cap, dar ea putu să-și dea seama după privirea lui resemnată dacă avea să accepte. „Excelent."

– Prea bine, oftă el. Voi încerca să te sărut, iar tu te vei da în lături și mă vei lovi cu evantaiul. Desigur, lucrul ăsta trebuie făcut doar în circumstanțe extraordinare, și trebuie să îți recomand cu tărie, încă o dată, să nu rămâi niciodată singură cu vreun bărbat care ar putea încerca ceva de genul acesta cu tine.

– Înțeleg perfect, îl asigură ea, încercând să-și liniștească bătăile inimii ce o luase razna încă de la auzul cuvintelor „voi încerca să te sărut".

Owen își aranjă lavaliera și își îndreptă umerii. Apoi se întoarse spre ea, umflându-și pieptul și clipind din gene într-un stil amuzant.

– Sunteți încântătoare în această seară, Lady Alexandra! Frumusețea dumneavoastră m-a vrăjit și mă tem că sunt răpus de pasiune.

– Răpus de pasiune?

Alex nu se putu abține să nu râdă. Owen zâmbi.

– Nu râde. Sunt convins că bărbații mai spun și așa ceva. Nu eu, desigur. Eu sunt mult mai stilat, dar acum mă gândesc la ce ar spune cineva atunci când încearcă să facă avansuri indecente unei domnișoare cu o reputație excelentă.

– Vrei să spui că tu nu ai făcut niciodată avansuri indecente? întrebă Alex și se uită la el cu scepticism.

– Cu siguranță, nu. Am făcut mai multe avansuri decât pot număra, dar niciodată unei domnișoare a cărei reputație era în joc, spuse el zâmbind larg.

– Așadar, niciodată uneia ca mine, râse ea în continuare.

– Exact, adăugă el și făcu o plecăciune.

– Prea bine, continuă! Ce spuneați, domnule Pretendent?

– Țintește mai sus! Ar trebui să fie măcar Lord Pretendent.

– Bine. Ce spuneați, Lord Pretendent?

– Pasiunea. Mă răpune, zise Owen cu o voce mai ridicată, plină de dramatism, ce o făcu pe Alex să râdă din nou.

– Și ce propuneți să facem în acest caz? Intenționați să vă declarați intențiile?

El o trase în brațele lui, iar Alex se opri brusc din râs. Răsuflarea îi rămase blocată.

– Nu. Intenționez să fac asta. Gura lui Owen coborî înspre a ei.

Alex știa... Acela era momentul în care trebuia să se dea la o parte pentru a-l lovi cu evantaiul, să îl plesnească, să îl refuze categoric. Își pregătise chiar și palma, și evantaiul. Dar, în momentul în care gura lui porni spre a ei, nu se mai putu gândi la nimic altceva decât la modul în care s-ar simți buzele lui fierbinți peste ale ei. Nu se mișcă, nici măcar un centimetru, iar gura lui Owen se întâlni cu a ei, într-un sărut fierbinte.

La început, părea că un mic fulger de lumină îi împietrise împreună. Șocul îi făcuse pe amândoi să încremenească acolo. Dar apoi Owen își mișcase buzele, iar brațele Alexandrei alunecară pe cămașa lui și îl prinseră de gât, lipindu-l de ea. Gura lui se mișca peste a ei. Buzele ei se deschiseră, iar limba lui își făcu loc cu putere. Genunchii Alexandrei cedară.

Mâinile puternice ale lui Owen erau acolo pentru a o prinde și, în loc să o îndepărteze, o traseră mai aproape de corpul lui puternic, iar Alexandra gemu. Gura lui Owen se mișca peste a ei, iar limba lui intra din nou și din nou, posedând-o. Gemu și el, iar Alex se ținea strâns de el, temându-se că, dacă îi dădea drumul, se prăbușea. Mirosea a parfum scump, cu o tentă de fum și condimente lemnoase. Își împreună degetele în jurul gâtului lui și se aplecă pentru a-l săruta și mai tare.

Când Owen se desprinse, în sfârșit, respira cu greutate. Și ea la fel.

Avea ochii mari de uimire.

– Nu te-ai mișcat.

– M-ai sărutat.

Își apăsă pieptul cu mâna, sperând ca astfel să își regleze respirația. Ce sărut! Fusese răvășitor. Exact așa cum sperase să fie. Așa cum visase că avea să fie. Oh, poate că într-adevăr îndrăzneala *era* ceva ce se putea învăța! Până acum, cu siguranță îi plăcea.

– Te-am sărutat fiindcă am crezut că o să mă plesnești.

Owen se uita la ea de parcă ar fi fost un animal exotic pe care nu îl mai văzuse până atunci.

În aer pluteau cuvinte nerostite, precum și pasiunea acelui sărut. O sărutase mult mai mult și cu mai mult aplomb decât era nevoie pentru un simplu sărut de formă pe care i l-ar fi dat un posibil pretendent. Ea voia să îl întrebe de ce nu se oprise, dar în același timp nu voia să afie răspunsul. Nu ar fi suportat să audă că, de fapt, nu își dorise cu adevărat să o sărute. Nu. Avea să nu spună nimic.

– Am uitat să te plesnesc, recunoscu ea.

Se uitară unul la altul. Atracția pusese stăpânire pe ei. Alex își mută prima privirea. Ce altceva i-ar fi putut spune?

El își masă ceafa.

– Îți sugerez să îmi urmezi primul sfat. Stai departe de pretendenții care îți propun să mergi oriunde singură cu ei.

Ea nu putu decât să încuviințeze, în timp ce își strângea buzele cu putere.

– Ai tot ce îți trebuie pentru a o curta pe Lavinia?

– Cred că da.

– Balul este mâine-seară, șopti ea.

Spusese cel mai stupid lucru.

– Crezi că poți pune în aplicare tot ce am discutat?

– Da, șopti ea.

– Bărbatul pe care îl placi va fi acolo?

– Da.

Lacrimi neașteptate îi înțepau ochii la gândul că întâlnirile lor ajunseseră la final. Dacă tot ce îi spusese ea nu avea să funcționeze? Dacă Lavinia se răzgândise, iar acum era îndrăgostită nebunește de el? Dacă părinții ei aveau de gând să o mărite cu forța pe Lavinia cu Owen? Oh, erau atât de multe variante! Cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât îl dorea mai mult pentru sine. Oare de ce crezuse că toate astea fuseseră o idee bună?

Pentru că voia să petreacă timp în compania lui cu orice preț. Acela fusese motivul.

– Și eu voi fi, răspunse el. Ne vom vedea acolo. Îi luă mâna și i-o sărută, iar Alex închise ochii pentru a savura acea senzație. Să-mi păstrezi primul dans.

Capitolul 14

Owen trăgea de lavalieră, în timp ce aştepta să vină valetul. Era timpul să se îmbrace pentru balul familiei Rutherford, dar gândul acesta îl făcea să se simtă uşor neliniştit. Nu dorea deloc să petreacă timp cu Lady Lavinia. Pentru numele lui Dumnezeu! Ce lucruri îi spusese Alex despre sora ei în ultimele zile! Femeia aia era de-a dreptul confuză. Într-un fel, îl încurajase faptul că nu o deranjau brutalitatea, băutura sau jocurile de noroc, dar să afle că se aştepta ca el să îi scrie poezii, să îi cânte balade şi că îi era frică de cai era mai mult decât dezamăgitor. Şi voia o piatră? Serios? Domnişoara cu siguranţă era puţin nebună.

Dar cine să o cunoască mai bine decât sora ei, care avea un motiv bun să îl ajute? Owen nu înţelegea nicicum de ce Alex era cea care avea probleme cu viaţa socială. Era frumoasă, amuzantă, inteligentă, îndrăzneaţă. Poate că sora ei era o frumuseţe clasică, dar Owen nu se dăduse niciodată în vânt după acest fel de femeie. Prefera mai degrabă o domnişoară care să îl surprindă, ceea ce Alex făcuse încontinuu, din momentul în care o cunoscuse.

Owen oftă şi începu să se plimbe prin dormitor. Dar asta nu conta. Nu era Alex cea cu care trebuia să se căsătorească. În plus, ea îi spusese clar că era interesată de cineva. Tocmai de aceea era atât de hotărâtă să-şi îmbunătăţească poziţia socială. În afară de asta, tatăl lui îi spusese că ducele voia ca fetele să se căsătorească în ordinea vârstei, ceea ce explica dorinţa lui Alex ca el să o ajute. Cu cât mai devreme se căsătorea Lavinia, cu atât mai repede se putea logodi şi ea.

Owen nu se putu abţine să nu se gândească la ce spusese Alex despre bărbatul visurilor ei. Recunoscuse că îşi dorea să o sărute. Şi chiar să se întâlnească în seră cu el. Owen zâmbi. Cele mai multe tinere ca ea ar fi zâmbit fals şi ar fi părut afectate. Nu şi Alex. Owen îşi dori pentru câteva momente să nu o fi întrerupt atunci când începuse să îi spună cine era bărbatul acela. Oricine ar fi fost, era un norocos. Owen spera doar ca acel bărbat să îşi fi dat seama de acest

lucru. În plus, îi datora o băutură sau mai multe lui Owen, pentru că avea să o ia pe scorpia de Lavinia din calea logodnei lor. Owen blestemă. Oare de ce gândul că Alex se putea logodi îl făcea să se simtă nervos și puțin gelos? El nu era niciodată gelos.

Nu conta. Pesemne că se gândise la Alex mai mult decât la oricare altă tânără virtuoasă, din cauza scopului lor comun, care îi făcuse să petreacă mult timp împreună în ultima vreme. De fapt, în afară de mama lui și de Cass, nu petrecuse niciodată atât de mult timp cu o femeie în afara patului. Era, cu siguranță, o situație aparte. Și care îl făcea să se simtă confuz.

Dar mai erau două lucruri care îi tot apăreau în minte. Primul era faptul că Alex îl întrebase ce voia să facă în viață. Era o întrebare pe care tatăl lui i-o adresase de nenumărate ori. O întrebare care, de regulă, îl făcea să bea până când uita de ea. Dar, atunci când îl întrebase Alex, Owen chiar căută un răspuns. Se gândise de câteva ori la lucrurile ce i-ar fi făcut plăcere atunci când avea să își ia în primire locul în parlament. Mai degrabă ar fi murit decât să recunoască în fața tatălui său, dar Owen citea ziarele și era la curent cu chestiunile politice ale țării. Doar că nu lăsase pe nimeni să afle asta despre el. Doar valetul său știa că aduna toate ziarele și broșurile politice pe care le putea găsi.

„Nu mă confunda cu o persoană nobilă. Nu sunt", îi spusese lui Alex. „Ba da, ești. Chiar dacă știi sau nu", îi răspunsese Alex. Acele cuvinte îl bântuiau. Cum se făcea că Alex, dintre toți oamenii – dulcea, inocenta, tânăra Alex –, putea vedea în el ceva ce uneori nici el nu reușea să vadă?

Al doilea lucru pe care Owen nu îl putea uita era sărutul. Sărutul lui Alex în sala de bal a lui Cass. Cel care nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Cel pentru care Alex ar fi trebuit să îl lovească, de care ar fi trebuit să se ferească. În schimb, ea nu se mișcase nici măcar un centimetru, ca și cum... l-ar fi dorit. Era ridicol, dar gândul acesta îl preocupa. În afară de asta, se zvârcolise toată noaptea în pat, plin de dorință, gândindu-se la o fată inocentă pe care nici măcar nu ar fi trebuit să o atingă. Nu îl ajuta nici faptul că nu mai fusese cu o femeie de... pentru Dumnezeu, de când o cunoscuse pe Alex! Devenea interesant. Se părea că micuța inocentă îl juca pe degete.

Chiar atunci intră în cameră valetul lui.

– V-am călcat ținuta de gală, milord. M-am gândit la vesta albastră.

– E în ordine, răspunse Owen, care încă încerca să o alunge pe Alex din gândurile lui.

– Veți participa la balul familiei Rutherford în această seară, nu-i așa? întrebă valetul.

– Da. Owen își scoase cămașa ca să se îmbrace cu una curată. Așa este, sunt pe cale să transform o fată care stă pe margine la baluri în cea mai râvnită domnișoară din Londra.

Capitolul 15

Alex avea să își finalizeze planul în acea seară. Era sigură de asta. Hannah o îmbrăcase cu foarte mare grijă. Purta o rochie roz perlat din satin, cu flori mici brodate în talie, cu mâneci scurte și perle aplicate pe corsaj. Avea părul prins în coc, lăsând câteva bucle să îi cadă în jurul obrajilor. Un șirag de perle ce se asorta cu o brățară delicată îi completa ținuta. Tânăra femeie ce o privea din oglindă părea însă mai degrabă speriată decât frumoasă.

Trase aer adânc în piept. Putea face asta. Chiar *putea*. Putea să danseze cu Lord Owen Monroe și să devină vedeta serii. Doar exersaseră. Era pregătită. Atunci, de ce se simțea bolnavă?

Se auzi un ciocănit în ușă. Alex se întoarse.

– Sunt eu, Thomas, se auzi vocea fratelui ei.

Alex se apăsă cu mâna pe piept. Trebuia să se calmeze. Se grăbi să deschidă ușa.

– Thomas?

Frumosul ei frate îi zâmbi și făcu o plecăciune.

– Am venit să te conduc la bal.

– Ce cauți aici? Credeam că ești la școală.

– M-am întors pentru puțin timp. Cu permisiunea tatei, desigur. Lord Owen mi-a scris. A spus că seara asta va fi specială pentru tine. A trimis scrisoarea la Windsor printr-un mesager privat.

Owen îi scrisese fratelui ei? Alex înghiți în sec. Cât de drăguț din partea lui! Și un mesager privat? Probabil costase o avere.

Alex își privi fratele din cap până în picioare. Era îmbrăcat într-un costum negru, elegant, arătând absolut senzațional. Fratele ei arăta deja chipeș la doar 16 ani, cu părul lui castaniu-închis, frumos dat pe spate și cu ochii albaștri ce străluceau neastâmpărați.

– Ești foarte frumoasă, Al.

– Mulțumesc, milord, chicoti ea și făcu o reverență.

El îi oferi brațul și o conduse la parter, în foaier. Mama, tata și Lavinia erau deja în trăsură. Din fericire, trăsura tatălui era suficient de mare ca să încapă cu toții.

– Încă nu înțeleg de ce ai vrut să vii la balul din seara aceasta, îi spuse mama lui Thomas, în timp ce trăsura pornea spre casa familiei Rutherford.

– Băiatul crește, Lillian! spuse tatăl său.

– Am venit să îmi însoțesc surorile. E nevoie de alte explicații?

Thomas se întoarse și îi făcu cu ochiul Alexandrei. Amândoi știau că nu s-ar fi întâmplat nimic bun dacă Lavinia ar fi aflat că sora ei avea parte de tratament preferențial din partea lui.

– Și apoi școala e plictisitoare în această perioadă. Nici nu a început bine.

– Și sezonul acesta e plictisitor, pufni Lavinia. Pot spune că este chiar mai plictisitor decât cel din primăvară, iar acela chiar a fost complet banal.

– Lavinia, te rog! spuse mama.

Din fericire, casa familiei Rutherford era în apropiere, iar călătoria nu dură mult. Lacheul îi ajută pe tata și pe mama să coboare, tatăl o ajută pe Lavinia, iar Thomas sări ca să îi dea mâna lui Alex. Ea îi luă mâna cu nerăbdare și coborî.

Thomas îi oferi din nou brațul și o conduse până în salonul de primire, prin coridor, iar în cele din urmă, pe scările elegantei săli de bal a familiei Rutherford.

Atunci când majordomul le anunță sosirea, Alex se gândi din nou că în acea seară avea să-și finalizeze planul. Se simțea de parcă toate privirile erau ațintite asupra ei. Oare de ce?

Se concentră să se uite pe deasupra tuturor penelor din pălăriile doamnelor și îi permise fratelui ei să o conducă prin sală. Alex se uită în jur. De ce o privea toată lumea?

– Mi-ar plăcea foarte mult un pahar cu șampanie, îi șopti ea fratelui său.

– Îți aduc eu unul, răspunse el, strângându-i mâna.

Thomas dispăru imediat, iar Alex rămase singură. Cercetă sala pentru a-i zări pe Owen sau pe Lavinia. Se întoarse prin mulțime și rămase fără aer atunci când apăru Owen. Purta un costum negru minunat cu o vestă albastră și o lavalieră de un alb strălucitor. Era atât de frumos, încât lui Alex i se păru că i se strânge pieptul.

Făcu o plecăciune.

– Milady.

– Milord, spuse ea, oferindu-i mâna.

– Pot avea onoarea acestui dans?

– Desigur.

Și porniră. Pluteau prin sală de parcă ei inventaseră pașii de dans. După lecțiile cu Owen, Alex era complet relaxată în brațele lui. Deși încă își dorea paharul acela cu șampanie. Iar atunci când aruncă o privire în jur, observă cu mândrie că toată lumea se uita din nou la ea. Era cu faimosul Lord Owen Monroe pentru a doua oară la tot atâtea baluri. De data aceasta, râdea la glumele lui, îl lovea în joacă cu evantaiul pe umăr și se uita adânc în ochii lui. Dacă adunarea o compătimise la început pentru că venise în compania fratelui său, acum nu mai aveau de ce să o facă.

– De ce se uită toată lumea la noi?

– Nu asta ți-ai dorit? întrebă Owen și râse ușor.

– Ba da, dar am impresia că se uitau la mine înainte de a începe să dansăm.

– E posibil să fi lansat un zvon cum că aș fi îndrăgostit de tine.

– Nu ai făcut așa ceva! zise Alex uimită.

– Ba da, am făcut-o. Deși sper să nu ajungă la urechile Laviniei. Altfel, toate lecțiile noastre vor fi fost în van. În orice caz, am considerat că reputația ta avea nevoie de un pic de ajutor.

– Mă îndoiesc că Lavinia ar crede așa ceva, chiar dacă ar auzi, spuse Alex înghițind în sec. Și mulțumesc pentru... ajutor. Și pentru că i-ai scris lui Thomas.

– Cu mare plăcere, milady, spuse Owen, cu faimosul lui zâmbet pe chip.

Când se termină valsul, Alex avea deja o grămadă de admiratori ce formaseră o coadă pentru a o invita la dans. Owen îi dădu drumul.

– Mulțumesc pentru dans, Lady Alexandra, spuse el, în timp ce ea era asaltată de o mulțime de domni care fie își rugau rudele de sex feminin să îi prezinte, fie o invitau la dans. Astfel, Owen îi făcuse o introducere fabuloasă în înalta societate. Exact așa cum își dorise ea. Atunci de ce simțea că îi venea să plângă văzând că Owen pleacă să o caute pe Lavinia?

Alex clipi iute pentru a face lacrimile să dispară. Lord Matthew Beckett era lângă ea, așteptând să îi acorde atenție. Era unul dintre

cei mai căutați burlaci ai sezonului. Nu se cuvenea să o vadă plângând ca o prostuță. Își puse un zâmbet strălucitor pe față și se întoarse spre el. Făcuseră deja cunoștință. De fapt, dacă se uita cu atenție la grupul de domni ce o sorbeau din priviri, își putea da seama că făcuse deja cunoștință cu aproape toți, însă nu fuseseră interesați de ea până în acea seară. Până la apariția lui Owen.

Alex nu-și aducea aminte nici un cuvânt din ceea ce îi spusese Lord Beckett în timpul dansului. Nu își putea aminti nici conversațiile cu Lord Sheffield, cu Sir Montague sau cu domnul Hanson. Nu putea decât să-l urmărească cu privirea pe Owen. Mai întâi, vorbise cu Lavinia. Se părea că lucrurile nu merseseră prea bine, deoarece ea plecase îmbufnată de lângă el, refuzând paharul cu șampanie pe care Owen i-l oferise. Acum era din nou lângă ea, vorbindu-i. Alex încercă cu disperare să scape de ultimul partener de dans, Lord Gillicuttie, pentru a ajunge mai aproape de locul în care erau Owen și Lavinia, în speranța că avea să audă ceva din discuția lor. Din păcate, Lord Gillicuttie nu era doar un dansator foarte prost, ci și încăpățânat, refuzând să fie condus de o femeie. Melodia, în sfârșit, se termină, iar Alex se scuză în grabă, traversând sala în direcția opusă mulțimii tot mai mari de domni care voiau să danseze cu ea.

Privi înapoi spre grupul ei de admiratori. Bărbații erau niște creaturi foarte ciudate. Nu băgau un lucru în seamă până când unul dintre ei nu arăta vreo urmă de interes, iar apoi toți voiau să-l aibă. În acest caz, acel lucru era *ea*.

Owen fusese din nou respins brutal de Lavinia. Era în cealaltă parte a sălii, cu o privire încruntată și cu gâtul roșu de nervi. Mama se dusese să aibă grijă de Lavinia, iar el se îndrepta spre masa cu băuturi, ținând în mână paharul de șampanie oferit Laviniei, din păcate neatins. Alex trecu pe lângă mulțime și se ascunse în spatele unui palmier.

– Owen! strigă ea atunci când el trecu pe lângă ea.

El se opri și se uită în jur.

– Alexandra? Tu ești? șopti el.

– Da, aici!

Se întoarse și probabil ghici locul în care se afla Alex, pentru că apăru brusc lângă ea, în spatele palmierului.

Figura lui încruntată se transformă într-un zâmbet larg de îndată ce o văzu lângă el.

– Până când te-am cunoscut, nu mi-am dat seama ce utili sunt palmierii.

– Chiar sunt utili, nu-i așa? spuse ea zâmbindu-i înapoi.

– Foarte utili. Îi oferi paharul. Vrei niște șampanie?

– Da, te rog. Luă paharul și bău jumătate dintr-o înghițitură.

– În ciuda insistențelor tale că Laviniei îi place șampania, ea tocmai m-a informat într-un mod deloc amabil că șampania îi face rău și că e șocată că i-am putut oferi așa ceva.

Alex își strânse buzele.

– Ce ciudat, spuse ea.

Trebuia să schimbe subiectul. Rapid. Alex rosti primul lucru ce îi veni în minte.

– Vrei să mergem pe terasă, te rog? Singuri.

Capitolul 16

Owen o privi cu ochii mari.

– Poftim?

Credea că nu auzise bine. O tânără inocentă nu-și putea dori să meargă singură pe terasă cu *el*.

Alex își făcu vânt cu mâna.

– Nu îmi mai găsesc evantaiul și este foarte cald aici. Mă simt de parcă o să leșin.

– Nu putem lăsa să se întâmple asta, îi zâmbi el. Dar ce ți-am spus eu despre plecatul singură cu diverși domni?

– O, deci acum *ești* un domn străin? zise Alex ridicând o sprânceană.

Flirta cumva cu el? Micuța lui elevă învăța rapid.

– Un dans este potrivit, dar reputația ta ar putea fi complet distrusă dacă ai ieși cu mine pe terasă singură.

– Nu, nu va fi. Nu dacă nu stăm prea mult. Cred că îi va oferi reputației mele exact aerul de mister care deocamdată îi lipsește. Dansul a fost un început bun, dar asta mi-ar putea întări introducerea în societate drept o lady fără asemănare. Clipi către el într-un mod inocent.

– Nu știu ce să zic, Alex, spuse el pe un ton de avertisment, băgându-și mâinile în buzunare.

– Prea bine, voi merge singură atunci.

Își luă paharul de șampanie pe jumătate gol, se întoarse pe călcâie și porni spre ușile mari ce dădeau spre terasa care, la rândul ei, ducea în grădină.

Owen o urmă. Bineînțeles că o urmă. Ce altceva putea face? Pe lângă asta, își dădu seama că voia să îi vorbească. Era mult mai atrăgătoare decât sora ei irascibilă. Și se părea că știa cum să bea șampania.

Ieșiră afară separat, dar Owen o găsi în capătul îndepărtat al terasei. Strălucirea lumânărilor se răsfrângea peste grădină și le lumina

calea. Aerul cald de vară târzie era plăcut. Alex se întoarse spre el și își puse mâinile pe balustrada din spatele ei.

Owen înclină capul într-o parte și o admiră.

– Se pare că dansul nostru a fost un succes. Programul tău de dansuri este mult mai plin acum.

– Da, brusc am devenit mult mai populară. Datorită ție. De-abia am apucat să respir, cu atât mai puțin să beau un pahar de șampanie, așa că îți mulțumesc și pentru asta.

– Cu plăcere, spuse el, făcând o plecăciune.

O privi cu atenție. Lumina lunii îi mângâia pometii, îi lumina părul și corsajul strălucitor. Mirosea a căpșune, ca de obicei. Voia să... să o sărute. Gândul acela îl surprinse. Nu avea obiceiul să sărute tinere inocente, cu atât mai mult tinerele surori ale femeilor cu care se presupunea că avea să se căsătorească. Dar nu se putea gândi decât la felul în care se simțise cu o zi în urmă, atunci când ea nu se dăduse la o parte din calea sărutului lui. Era o nebunie! Luna îl făcea să nu mai gândească limpede. Asta era tot.

– Cum te-ai descurcat cu Lavinia? întrebă ea, alungându-i gândurile indecente.

– Lavinia nici măcar nu se uită la mine, cu atât mai puțin să danseze cu mine, spuse el frecându-și fruntea.

– Ai rugat-o să danseze?

– Da, desigur.

– Crezi că a auzit zvonul?

– A spus că i se pare o prostie felul în care încerc să mă folosesc de sora ei pentru a ajunge la *ea*.

– Sună ca un lucru pe care l-ar spune Lavinia. Alex se lovi ușor cu degetul pe obraz. Nu ai spus nimic despre cai, nu?

– E posibil să fi spus.

– I-ai dăruit o piatră?

– Nu. Dar aș săpa prin grădina asta dacă aș ști că mă va ajuta. De ce e atât de...

– Scorpie?

– Voiam să spun dificilă, dar și scorpie e un cuvânt potrivit.

– Mereu a primit tot ce și-a dorit.

– Îi cauți scuze.

– Poate, dar când era mică a fost foarte bolnavă și...

– Încă o scuză.

Alexandra privi în gol.

Owen oftă. Își aduse aminte cum Alex schimbase subiectul atunci când el o întrebase cum se purtaseră părinții ei cu *ea*. Era obișnuită să primească doar rămășițele afecțiunii lor. Inima îi bătea cu putere gândindu-se la asta. Era un sentiment nou pentru el. Văzu însă că Alex nu voia să vorbească despre asta, așa că se întoarse la conversația despre Lavinia.

– Mereu a primit ceea ce și-a dorit, iar eu nu sunt cel pe care îl dorește.

– Nu ești pretendentul ei ideal, spuse Alex clătinând din cap.

– Cine e? Sir Lancelot?

– Poate.

– Va avea mult de așteptat până să mă transform în Sir Lancelot, pentru Dumnezeu!

– Asta te-am învățat, nu? Cum să te transformi în gentlemanul romantic perfect, spuse Alex ridicând din umeri.

El își băgă mâinile în buzunare și lovi cu piciorul o pietricică ce ajunsese pe terasă.

– Mă tem că e o cauză pierdută. Sora ta nu pare mai impresionată de mine astăzi decât în alte dăți.

– Îmi pare rău să aud asta, rosti Alex încet.

– Și, ținând cont de reacția ei când i-am oferit șampania și la discursul meu despre cai, încep să mă întreb dacă tot ceea ce mi-ai spus despre ea e adevărat.

– Este... e dificilă, răspunse Alex fără convingere, devenind ușor palidă.

Owen ridică din umeri. Nu voia să mai vorbească despre Lavinia. Se gândea la altceva.

– Domnul de care ești îndrăgostită te-a invitat la dans în seara aceasta?

Oare de ce spera Owen ca ea să spună că nu o invitase? Alex se îmbujoră și își feri privirea, atingându-și clavicula cu degetele înmănușate. Arăta minunat!

– Nu am vrut să te simți stânjenită, zise el încet.

Alex se arătă surprinsă când se întoarse spre el.

– Vai, Lord Owen, chiar ai învățat câte ceva! Nu cred că bărbatul pe care l-am cunoscut acum câteva zile ar fi avut habar că sunt stânjenită.

– Și tu înveți, spuse el râzând. Nu cred că te-am văzut zâmbind atât de atrăgător până acum, iar atunci când îți atingi gâtul în locul acela, eu...

Ea se îmbujoră și mai tare, iar Owen tăcu. Acum chiar că o făcea să se rușineze. La naiba!

Owen lăsă privirea în pământ și își drese glasul.

– Ei hine, individul acela e un nătărău dacă nu te poate vedea cu adevărat, Alex.

– Vorbești serios? întrebă ea ridicând capul și privindu-l în ochi.

– Desigur. Îl blestem pe tatăl meu în fiecare zi pentru că a ales-o pe sora ta și nu pe tine.

Alex icni, iar mâna îi alunecă de la gât. Fir-ar să fie! Nu ar fi trebuit să spună ceva atât de iresponsabil. Ce i-ar fi putut răspunde ea?

– Îmi cer scuze. Nu am vrut să fiu grosolan, adăugă el. Și nu vreau să par trufaș. Știu că inima ta aparține altcuiva, dar nu mi-am imaginat niciodată că ar fi atât de dificil să curtez pe cineva pentru a mă căsători. Nu am mai încercat până acum, dar mi se pare mult prea greu.

Privirea surprinsă a Alexandrei se topi încet.

– Îmi pare rău că Lavinia este atât de dificilă.

– Nu e vina ta. Nu ai făcut altceva decât să încerci să mă ajuți. Nu pot pricepe cum două domnișoare atât de diferite au fost concepute de aceiași părinți, comentă el, ridicând din umeri.

– Crede-mă, deseori și eu mă întreb același lucru, râse Alex.

El se apropie și îi luă mâna.

– Mulțumesc, Alexandra. Pentru că m-ai ajutat.

Ea își mută privirea. Nu avea lacrimi în ochi, nu-i așa?

– Ce îți propui să faci în privința Laviniei?

– Propun să ne întâlnim din nou pentru altă lecție. Mâine, adăugă el ridicându-i bărbia cu degetul mare.

Capitolul 17

În ziua următoare, Owen sosi cu o jumătate de oră mai devreme pentru întâlnirea cu Alex în casa lui Cass. Nu ajunsese nicăieri în viața lui cu jumătate de oră mai devreme. De ce era atât de nerăbdător să o revadă pe Alex?

Stătea pe un scaun, în foaier, cu mâinile în buzunare, așteptând, când sora lui trecu pe acolo.

– Vino cu mine în salon pentru un moment, te rog!

Owen oftă. Era clar că sora lui voia să vorbească despre ceva anume cu el. Nu putea fi un lucru bun. Dar, până la urmă, îi folosea casa ca loc de întâlnire cu Alex și nu putea să o refuze. Se ridică și o urmă pe Cass în cel mai apropiat salon de zi.

– Da, zise el rapid, după ce închise ușa în urma lui.

Cass se întoarse către el, rotindu-și fustele.

– Ce faci tu mai exact cu Alexandra Hobbs?

– Ce vrei să spui? întrebă Owen și începu să se plimbe spre șemineu.

– Nu fi reținut cu mine, Owen! Te-am ajutat să o întâlnești aici, deci mă simt oarecum responsabilă pentru ea. Vreau să știu exact care sunt intențiile tale.

Owen își frecă tâmpla. Ce ar fi fost potrivit să spună?

– S-ar putea spune că facem afaceri împreună.

– Afaceri? Ești sigur, Owen?

– Da, desigur. Ce altceva aș putea face? zise Owen încruntat.

– Chiar trebuie să îți spun eu? pufni Cass.

– Doar nu sugerezi că fac ceva interzis cu Alex? Reputația ei e impecabilă, și mereu s-a comportat ca o domnișoară respectabilă în prezența mea, continuă Owen uitându-se fix la sora lui.

– Nu, nu am sugerat un asemenea lucru. Mi se pare doar interesant, atâta tot.

Owen mijì ochii spre ea.

– Interesant în ce sens?

– Interesant în sensul în care nu te-am auzit niciodată să aperi reputația unei domnișoare, zise ea fluturând o mână în aer. Și nici nu te-am auzit spunându-i vreuneia pe numele mic. În afară de mine, desigur.

– Nu e cazul să crezi că e mai mult decât atât, sora mea dragă, clipi Owen.

– Nu te grăbi să îmi respingi punctul de vedere, dragul meu.

Cei doi frați stăteau unul în fața celuilalt.

– Mi-a spus că este interesată de un tânăr din înalta societate.

– Ce interesant! Cass se bătu ușor cu degetele pe obraz. Și nu știi cine e?

– Nu. O ajut să devină populară.

– Vorbești serios? întrebă Cass și rămase cu gura căscată.

– În ciuda disprețului tău pentru reputația mea, încă sunt căutat pentru evenimentele sociale. Sunt extrem de eligibil, Cass.

– Sigur că ești. Doar că nu am crezut niciodată că îți vei folosi influența în rândul aristocrației pentru ceva... bun.

– Are ceva ce eu vreau, spuse Owen ridicând din umeri.

– Ah, Owen, nu fi indecent!

– Nu. Nu acel lucru. Owen își dădu ochii peste cap. Îmi spune ce anume îi place și ce nu îi place Laviniei.

Râsul cristalin al lui Cass nu se opri preț de câteva clipe lungi. Trebui să își scoată batista ca să își șteargă ochii de lacrimi.

– Nu văd ce e așa de amuzant, replică Owen îmbufnat.

– Nu știam că ai nevoie de ajutor cu doamnele.

– Ai cunoscut-o pe Lady Lavinia?

– Știi că da.

– Atunci știi de ce am nevoie de ajutor. Ai spus chiar tu că este dificilă.

– Așa am spus și așa este. Dar vreau să mă asigur că am înțeles. Lady Alexandra te ajută să o curtezi pe sora ei, iar în schimb tu o ajuți să devină mai populară?

– Da. Am învățat-o cum să danseze și cum să flirteze, iar ea mi-a explicat ce anume o atrage pe Lady Lavinia la un pretendent.

Cass clătină din nou din cap și își duse mâna la gură.

– Vai, Owen, tata știe ce te-a forțat să faci?

– Nu, dar sper să facă bine să afle. Și mie mi se pare la fel de ridicol.

Cass își încrucișă brațele și se uită cu atenție la fratele ei.

– Niciodată nu ți-a fost atât de greu să impresionezi o domnișoară, nu-i așa?

– Nu știi nici pe jumătate din tot ce se întâmplă. Și cel mai rău e că... Lady Lavinia pare în continuare total neimpresionată de mine, chiar și după tot ce mi-a zis Alex despre ea. Ca să nu mai spun că mai am doar două săptămâni la dispoziție pentru a o convinge să se căsătorească cu mine.

Owen își cuprinse fața cu mâinile. Fir-ar să fie! Sora lui avea dreptate. Chiar simțea ceva pentru Alex. Voia să o protejeze? Da. Asta era! Era doar protector. Așa cum ar fi trebuit să fie un viitor cumnat. Și de ce să nu folosească un nume de alint pentru un viitor membru al familiei? Până la urmă, surorii sale îi spunea Cass, nu? Nu era nimic nelalocul lui. Dar el nu se putea abține să nu se întrebe cu cine voia Alex să se căsătorească. Și se întreba de ce îi păsa atât de mult de asta.

Chiar atunci se auzi ușa, iar Owen fu scos din propriile gânduri.

– Trebuie să fie Lady Alexandra, spuse Cass.

– Da. Owen se uită la ceasul de buzunar. A venit la timp.

Cass se duse spre el. Se aplecă și îl sărută pe obraz.

– Mult succes, dragul meu frate, deși trebuie să recunosc că o să mă distrez foarte tare urmărind toată situația.

– De data aceasta, vom discuta despre vizite, spuse Owen de îndată ce Alex i se alătură în sala de bal.

– Vizite? La plural?

– Da, mai exact, cum să nu ajungi niciodată la timp la o întâlnire cu un bărbat.

– Așa cum am făcut acum?

– Exact. Trebuie să lași bărbatul să aștepte. Se va întreba mereu dacă mai vii și se va strădui mai mult data viitoare.

– Dar parcă mi-ai spus să nu accept niciodată să mă întâlnesc singură cu un bărbat.

– Nu ar trebui, îi făcu el cu ochiul. Dar ești aici cu mine acum, nu-i așa? Trebuie să te pregătești pentru orice eventualitate.

– De aceea ai vrut să ne întâlnim încă o dată? Ca să îmi spui ca data viitoare să întârzii?

– Printre altele.

– Cum ar fi? Mai multe întrebări despre Lavinia?

– De fapt, nu. Întrebările mele sunt despre tine astăzi.

– Despre mine?

– Da, e atât de șocant?

– Ce vrei să știi despre mine?

– Ce vezi la bărbatul care te interesează, de exemplu.

– De ce contează?

– Mă gândeam că te-aș putea ajuta mai mult dacă aș afla mai multe detalii.

– O, nu cred că...

– Haide, spune-mi!

Alex trase adânc aer în piept și încercă să câștige timp căutându-și evantaiul în săculeț. Nu putea să i-l descrie pe Owen... lui Owen. Ar fi fost absurd. Dar ce ar fi putut să-i spună?

– Păi e înalt, chipeș, nobil.

– Evident. Owen nu părea încântat. Mai departe.

– E blond.

El încuviință din cap.

– Ce culoare au ochii lui?

– Albaștri, îndrăzni ea.

– Pare o partidă bună, răspunse Owen.

– Este. Deși pot să spun că el nu cred că și-a dat seama. Până acum, nu a avut prea mult succes în căutarea unei soții.

– Deci poate fi pretendentul perfect pentru tine?

– Poate, răspunse ea, întrebându-se dacă Owen avea idee despre ce vorbește. Desigur, nu avea să ghicească.

– Și nu a fost îndepărtat de sora ta?

– Până acum, se pare că nu, răspunse ea, apoi își scoase evantaiul din săculeț și își făcu vânt.

– Scrie poezii?

– Mă îndoiesc.

– Cântă balade de iubire?

– Nu mie.

– Cântă la mandolină?

– Sper sincer că nu cântă.

– Mai este ceva ce mi-ai putea spune despre el? Ceva care să îl aducă la picioarele tale?

– Of, Owen, dacă aș fi știut, ar fi fost al meu până acum!

Capitolul 18

– Aici erai.

Furculița aproape că îi căzu printre degete. Era în salonul pentru micul dejun, mâncând ouă și fructe, când sora ei o găsise. Alex se uită în jur. Nu. Nu mai era altcineva în cameră. Lavinia vorbea cu ea.

– Mă căutai pe *mine?* întrebă Alex neîncrezătoare.

– Da, prostuțo, zise Lavinia, cu o expresie de îngrijorare.

Alex puse furculița jos și o privi cu precauție pe sora ei, care se apropia. Lavinia nu lua niciodată micul dejun acolo. Mereu cerea să îi fie servit în cameră, iar mama și tata nu îndrăzneau să o refuze. Faptul că sora ei era îmbrăcată la ora aceea și coborâse din cameră... nu era un semn bun.

Lavinia trecu pe lângă masă și se așeză pe un scaun exact în fața lui Alex. Apoi își puse mâinile împreunate pe masă.

– Ce... ce s-a întâmplat? întrebă Alexandra cu ezitare, privind-o pe sora ei de parcă era o pisică sălbatică ce se pregătea să o atace.

– Voiam să știu cum a decurs pentru tine seara trecută.

– Seara trecută?

Alex făcu ochii mari. Își mișcă brusc mâna și dărâmă capacul bolului cu zahăr.

– Da, spuse Lavinia încovoindu-și umerii.

– Ce vrei să spui? întrebă Alex, punând la loc capacul bolului.

Lavinia se lăsă pe spate în scaun și ridică din umeri.

– Mă întrebam doar cum a fost dansul cu Lord Owen.

Alex trase aer în piept. Asta aștepta. Lavinia nu suporta ca altcineva să primească atenția ce i se cuvenea.

– A fost cam plictisitor, să fiu sinceră, răspunse ea, sperând ca sora ei să nu își dea seama că minte.

– Plictisitor? Lavinia se ridică și clipi.

– Da, răspunse Alex și aprobă iute din cap.

– De ce?

Alex scoase voit un oftat lung și afectat.

– Lord Owen nu a vorbit decât despre tine toată noaptea.

– Da? Un zâmbet neplăcut apăru pe fața Laviniei, dar i se vedea și o strălucire în ochi.

– Da, continuă Alex. Și sper să nu te superi, dar nu a fost deloc interesant pentru mine să răspund toată seara la întrebări *despre tine*.

Lavinia se aplecă spre ea.

– Ce voia să știe?

Alex oftă din nou la fel de exagerat. Nimic nu era prea dramatic când era vorba de Lavinia.

– Voia să știe cum ești. Ce îți place să faci, care sunt mâncărurile tale preferate, chiar și cum îți bei ceaiul.

Un zâmbet de felină apăru pe fața surorii sale.

– Serios?

– Da. Desigur, nu i-am dezvăluit prea multe. Știu că doar căuta informații despre tine și mi-ai spus clar că nu te interesează absolut deloc, nu-i așa?

Lavinia bătu cu degetele în masă.

– Da, poate. Oricum, te-a făcut vedeta serii, nu? Și zvonurile spuneau că este amorezat de *tine*.

Alex își mușcă buza. La naiba! Lavinia părea geloasă. Nu era bine. Alex era îngrijorată că pe sora ei o deranja toată atenția pe care ea o primea din partea domnilor, dar nu îi putea spune că singura atenție pe care o dorea era a celui de care Lavinia era cel mai puțin interesată.

– Oh, nu, stai liniștită! A fost interesat de mine doar pentru a mă întreba diverse lucruri despre tine.

Lavinia păru mulțumită de răspuns.

– Spune-mi, ai reușit să îmi găsești vreun pretendent potrivit?

Alex înlemni. Nu se aștepta ca sora ei să o întrebe asta atât de devreme.

– Nu, nu încă. Dar nu mă dau bătută.

Lavinia se încruntă la auzirea răspunsului, dar, din fericire, Alex fu scutită de alte discuții despre acel subiect, deoarece mama lor intră în cameră. Era îmbrăcată cu o rochie măslinie din tafta mult prea elegantă și purta un turban asortat. Mamei îi plăcea să exagereze când venea vorba de haine.

– Alexandra, aici erai! Te căutam.

– Pe mine?

Alex clipi. Mama nu o căuta niciodată. Nu mai fusese niciodată căutată de *ambele* doamne din casă. Alex se uită spre Lavinia. Lavinia părea și ea surprinsă. Dădu din nou din umeri.

– Da, pe tine, continuă mama, punând mâinile pe scaunul pe care stătea Alex.

– Pentru ce anume?

Alex luă încă o îmbucătură de ou. Nu putea fi bine. Seara trecută, când plecaseră spre casă de la familia Rutheford, mama nu spusese nimic despre pretendenții ei. Probabil o ajutase faptul că se prefăcuse că adormise de îndată ce urcaseră în trăsură.

Desigur, Thomas nu crezuse nici o secundă că ea adormise cu adevărat și nu rată nici o ocazie să o împungă cu cotul când trăsura se zdruncina mai tare. Ceva îi spunea lui Alex că mama avea să vorbească despre seara trecută.

Mama ridică din sprâncene.

– Te-am văzut dansând cu Lord Owen Monroe seara trecută.

– Da, răspunse Alex cu ezitare.

– Mi-a spus că a întrebat-o numai despre *mine*, adăugă Lavinia, cu nasul în vânt și cu un zâmbet trufaș pe buze.

Mama păru ușurată.

– Oh, mă bucur să aud asta!

Alex strânse pumnul.

– Ar fi atât de ciudat ca Lord Owen să fie interesat de mine?

De îndată ce rosti acele cuvinte, regretă. Nu doar din pricină că atât mama, cât și Lavinia pufniră în râs, ci pentru că nu voia să ofere nici măcar un indiciu referitor la relația ei cu Owen. Nu atunci, nu încă.

Râsetele celor două nu o ajutară. Alex deveni furioasă. Obrajii îi ardeau.

– Cine sunt eu? Cenușăreasa?

– Nu, desigur că nu, Alexandra, dar nu ești nici pe departe genul la care un domn experimentat precum Lord Owen s-ar uita a doua oară, spuse mama ei pe un ton ce se voia a fi înțelegător, însă nu era decât iritant de binevoitor.

Alex își sprijini coatele pe masă.

– Și ce gen sunt eu, mamă?

– Știi tu... scundă, plinuță, vorbești prea mult, ești prea visătoare, adăugă Lavinia fluturând din mână.

„Plinuță!" Alex trase aer cu putere pe nări.

– Nu e un lucru greșit să fii visător!

Își împreună mâinile pe masă pentru a nu o plesni pe sora sa.

Mama ei clătină din cap.

– Sigur că nu, dragă. Nu fi atât de sensibilă! Voiam doar să spun că voi doi nu vă potriviți. Sunt puține șanse să se întâmple asta.

– Dar crezi că Lavinia și Lord Owen se potrivesc?

Mama ei tăcu și o privi fix. Era clar că Alex se apropiase prea mult de secretul ei.

– Nu fi ridicolă! strigă Lavinia, luând o gură de suc, pe care slujnica i-l dădu iute. Nu m-aș uita de două ori la un netrebnic ca el nici dacă ar fi ultimul nobil din Londra!

Mama înghiți în sec și se întoarse spre Lavinia cu o privire rugătoare.

– Ei, draga mea, nu te grăbi! Tatăl tău susține că Lord Owen are un viitor strălucit în parlament.

Ochii Laviniei aproape că ieșiră din orbite.

– Doar nu vorbești serios, mamă! Chiar tu mi-ai spus acum nici o lună că nu e altceva decât un pierde-vară bețivan. Omul ăla chiar mi-a oferit șampanie și părea șocat că l-am refuzat!

Mama își frânse mâinile.

– Da, dar tatăl tău îl apreciază, așa că mi-am schimbat părerea, răspunse mama, fără să o privească pe Lavinia în ochi.

Lavinia se înroși la față.

– Tata se înșală! Owen Monroe nu ar putea fi niciodată un soț decent!

O, nu. Lavinia începuse să strige! Avea să fie mai rău. Mereu se întâmpla asta. Mama se uita disperată în jur, ca și cum căuta pe masă un nou subiect de discuție.

– Ei, cel puțin e chipeș, adăugă Alex.

– Da! Mama aprobă atât de puternic din cap, încât turbanul aproape că îi zbură. Nu crezi că este chipeș, Lavinia?

Lavinia se încruntă.

– Cui îi pasă dacă e chipeș sau nu? Are un comportament oribil. Știi că mi-a spus aseară că nu îi plac caii? Îți poți imagina așa ceva?

– În *ultima vreme*, nu am auzit să fi făcut ceva monstruos, continuă Alex. Dacă excludem comentariul despre cai.

Lavinia miji ochii și o fixă pe Alex. Printre multe alte lucruri, Lavinia nu aprecia nici sarcasmul.

– E o observație bună, se grăbi mama să adauge, aprobând din nou din cap.

Laviniei i se învineți urechile.

– V-ați pierdut mințile amândouă!

Mama ridică un deget în aer și o privi pe fiica ei cea mare cu atenție.

– Pare îndrăgostit de tine, draga mea. Chiar și Alexandra a spus așa. Asta chiar nu contează deloc?

Lavinia lovi cu palma în masă, făcând paharele să sară.

– Nu. Nu. Nu contează deloc! Mă îndoiesc că omul acela ar ști măcar un vers dintr-o poezie.

Din acest punct de vedere, nu o putea contrazice pe Lavinia. Alex aranjă cu calm fața de masă în timp ce întâlni privirea furioasă a surorii sale. Uneori, providența oferea cele mai neașteptate daruri. Reacția corectă era, bineînțeles, să mulțumească Cerului și să folosească darul primit.

– Deci tu spui că, orice ar face, orice ar zice și oricât de mult și-ar dori să te curteze, *nu* te interesează absolut deloc Lord Owen Monroe.

Lavinia întoarse capul și pufni.

– Cu siguranță nu. Deloc!

Alex se întoarse către mama sa.

– Iar tu spui că, în ciuda faptului că nu l-ai apreciat niciodată, acum crezi cu adevărat că ar fi un soț potrivit pentru fiica ta?

Mama înghiți în sec și își lărgi gulerul rochiei. Își întoarse privirea către Lavinia.

– Da. Dacă tatăl tău îl acceptă, îl accept și eu.

Lavinia deschise gura, cu siguranță pentru a protesta, dar Alex se ridică și îi puse înapoi pe masă paharul de suc.

– În cazul acesta, nu văd de ce vreuna din voi ar avea ceva de obiectat dacă îmi încerc eu norocul cu el. Să aveți o zi bună!

Iar cu asta, Alex părăsi în grabă salonul de luat masa cu un zâmbet enorm pe față.

Capitolul 19

Alex deschise biletul scris pe un pergament scump și citi mesajul. Stătea la masa ei de scris din dormitor. Hannah îi adusese misiva ce fusese trimisă printr-un lacheu.

Vă rog să mă vizitați la ora 14, în această după-amiază.
A dumneavoastră,

Lady Swifdon

Alex își simți stomacul ghem toată ziua și schimbă trei rochii până ce se botărî să o îmbrace pe cea de culoarea lavandei. Trebuia să fi fost un nou mesaj de la Owen. Nu ar fi riscat să îi trimită direct o scrisoare. Probabil că o rugase pe sora lui să o scrie pentru el. Voia să o vadă din nou. Sau poate că doar mai avea întrebări despre Lavinia?

O cuprinse vina când își aminti modul în care îi mulțumise la balul familiei Rutherford. „Nu ai făcut altceva decât să mă ajuți", spusese el, referindu-se la problemele pe care le avea cu Lavinia. Însă el nu știa cât de puțin îl ajutase Alex.

Se mira de ușurința cu care o introdusese în societate. „Programul dansurilor tale pare mult mai încărcat acum", spusese el. Cu toate astea, nu părea gelos. Sau cel puțin nu atât de gelos cât sperase Alex să fie. Deși o întrebase dacă dansase cu omul de care era îndrăgostită. Toată povestea devenea extrem de complicată. Ar fi trebuit să îi răspundă lui Lady Swifdon, să îi spună că avea o migrenă, că era ocupată, că nu putea ajunge. Da. Așa ar fi fost cel mai bine.

La ora 14 fix, trăsura tatălui lui Alex, condusă de birjarul mereu mituit, ajunse în fața casei familiei Swifdon. Alex și Hannah radiau. Alex înghiți în sec și își îndreptă umerii înainte de a urca pe scări. Până la urmă, nu reușise să reziste tentației. Curiozitatea

ei învinsese și, ca atare, își luase camerista, și porniseră spre casa lui Lady Swifdon.

Majordomul o întâmpină și o conduse în foaier. Alex privi în jur emoționată. Nu îl văzu pe Owen. Majordomul îi luă boneta și o conduse în salonul de zi. În salonul de zi? Nu fusese niciodată condusă acolo. O cuprinse neliniștea. Poate că Owen avea să îi spună că nu se mai puteau întâlni. Sau urma să o anunțe că nu avea de gând să o mai curteze pe Lavinia. Gândul acela o înspăimânta mai mult decât ar fi trebuit, ținând cont de circumstanțe. Orice ar fi intenționat să îi spună, ea murea de curiozitate.

După cinci minute lungi, ușile se deschiseră și pe ele intră... Lady Swifdon. Purta o rochie din mătase galbenă, iar părul ei blond ca mierea era prins în vârful capului; avea un lanț de argint și conduri galbeni delicați, care îi completau ținuta.

– Bună ziua, Lady Alexandra. Lady Swifdon traversă camera cu un zâmbet larg pe chipul ei frumos. Ne-am cunoscut, dar a trecut ceva vreme de când ne-am văzut ultima oară.

Alex sări în picioare.

– Desigur, vă țin minte, Lady Swifdon.

– Te rog să îmi spui Cass, zise Lady Swifdon cu un zâmbet conspirativ pe chip.

Ei bine, era un gest frumos din partea ei.

– Prea bine, Cass.

Lady Swifdon probabil că îi citise gândurile Alexandrei, pentru că adăugă:

– Owen nu este aici astăzi.

– Nu este? Nu înțeleg.

Cass se duse până la ușă și o deschise. Alte două femei frumoase intrară. Una era minionă, purta o rochie verde-închis și avea părul negru și creț. Cealaltă era mai plinuță, cu părul și ochii negri, și purta o rochie bleu-deschis și ochelari argintii.

– Ți le prezint pe prietenele mele, continuă Cass, arătând spre ele. Ducesa de Claringdon și doamna Upton.

Alex se uita la ele cu admirație, mai ales la ducesă, despre care doar auzise discutându-se, dar nu o cunoscuse niciodată. Soțul femeii minione cu părul negru și creț era un erou faimos ce fusese făcut duce de către prințul regent pentru curajul lui la Waterloo. Ducesa o întâmpină cu un zâmbet larg și liniștit. Când aceasta se apropie

suficient, Alex își dădu seama că ducesa avea un ochi verde și unul albastru. Interesant, cu siguranță.

– Este o plăcere să te cunosc, spuse ducesa cu un zâmbet larg. Am auzit atât de multe despre tine!

– Ați auzit multe despre... *mine?* întrebă Alex arătând cu degetul spre ea însăși.

– Da, de la Cass, draga mea.

– Ea este doamna Upton, spuse Cass, prezentând-o pe femeia cu părul închis la culoare și cu ochelari.

– E o plăcere, zise doamna Upton, strecurând în săculeț cartea pe care o ținea în mână.

Alex încercă să își aducă aminte. Parcă doamna Upton se căsătorise recent cu Garrett Upton, presupusul conte de Upbridge.

– Doamna Upton este căsătorită cu vărul meu, îi explică ducesa.

Alex încuviință din cap. Auzise că aceste trei doamne din înalta societate erau prietene la cataramă. Cu siguranță, toate trei erau frumoase și inteligente în aceeași măsură.

– Luați loc, vă rog, le pofti Cass, și toate patru se așezară pe canapea și pe scaunele din jur. Alex se uită cu un interes tot mai crescut la Cass. Era diafană și avea același ten deschis ca al superbului ei frate, părul blond ca mierea și ochii albaștri. Doar că Lady Swifdon nu avea gropiță în obraz. Din păcate.

– Te-am rugat să vii astăzi ca să te întâlnești cu noi, nu cu Owen, spuse Cass făcând semn cu mâna spre ducesă și doamna Upton.

– Mă tem că tot nu înțeleg, spuse Alex încruntată.

– Îți voi explica, răspunse Cass. Mai întâi, dă-mi voie să cer să ni se aducă niște ceai.

Un sfert de oră mai târziu, cele patru își beau ceaiul în liniște, când ducesa nu se mai putu abține.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Cass! Spune-i fetei de ce ne-am adunat aici! Pare că o să-și piardă mințile de frică.

– Da, Cass, spune-i, adăugă doamna Upton în timp ce mânca entuziasmată o prăjitură.

– Prea bine. Cass lăsă deoparte ceașca de ceai și se întoarse către Alex, aranjându-și fustele.

Alex încercă să se controleze și să nu îi tremure mâna în care ținea ceașca de ceai.

– Da... milady? Vreau să spun... Cass.

– Te-am invitat astăzi aici, Alex... Pot să îți spun Alex? începu Cass.

– Desigur, răspunse Alex, zâmbind ușurată. Chiar prefer să mi se spună așa.

– Minunat! Mie îmi poți spune Lucy, iar lui Jane îi poți spune Jane, zise ducesa bătând din palme.

– Prea bine, continuă Alex după ce doamna Upton aprobă surâzătoare din cap. Se întoarse înapoi către Cass. Ce voiai să mă întrebi?

Cass își îndreptă umerii și o privi în ochi.

– Fratele meu mi-a spus că voi doi aveți un fel de înțelegere.

Mâinile lui Alex tremurau atât de tare, încât vărsă puțin ceai din ceașcă.

– Ceva de genul acesta, răspunse ea.

Oare cât de multe știa contesa? Cât de mult o lăsase Owen să afle?

– Mi-a spus că amândoi vă doriți ca sora ta să se căsătorească cu el.

Alex răsuflă ușurată. Se părea că Owen îi spusese aceste detalii surorii sale. Nu avea de ce să se îngrijoreze.

– Așa este, răspunse ea fericită, luând din nou ceașca și sorbind o înghițitură.

– Mi-a spus că îți dorești ca sora ta să se căsătorească pentru că și tu vrei să te logodești.

– Așa este, spuse Alex și mai luă o gură de ceai.

– A zis că ești îndrăgostită de cineva.

Mâna lui Alex încremeni înainte să poată duce ceașca la gură pentru a treia înghițitură.

– Da. Așa este.

– Nu vreau să par iscoditoare, draga mea, dar...

Contesa își mușcă buza.

– Dar...? repetă Alex.

După câteva clipe de tăcere, toate cele patru doamne se uitară una la cealaltă.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Lucy. Cass vrea să te întrebe dacă Owen este cel de care ești îndrăgostită!

Ceașca lui Alex se izbi de covor.

Capitolul 20

– Oh, Doamne! Sunt atât de neîndemânatică! Mă iertați, zise Alex, apoi sări din locul ei și se aplecă să curețe cu șervetul pata de ceai de pe covorul contesei.

– Nu-ți face griji, draga mea, spuse Cass, aplecându-se lângă ea pe covor și luându-i șervetul din mână. O să se ocupe unul dintre servitori mai târziu. Îmi pare că Lucy te-a speriat.

Cass se uită urât spre Lucy, iar aceasta ridică ușor din umeri.

După ce i se luă șervetul, Alex se așeză înapoi la locul ei și își mușcă buza.

– Lucy nu m-a speriat. Doar că...

– E adevărat, continuă Lucy cu un zâmbet triumfător pe buze.

– Lucy, las-o pe săraca fată în pace! Las-o să vorbească! interveni Jane clătinând din cap.

– Prea bine, dar sunt sigură că este adevărat, replică Lucy strângându-și mâinile la piept.

Alex își apăsă stomacul cu mâna pentru a se calma. Întâlni privirea caldă a lui Cass.

– A... a spus Owen asta? Că aș fi îndrăgostită de el?

– Sigur că nu, draga mea. Așa am bănuit eu. Poți să-i spui instinct feminin. Nu cred că Owen are habar, deși cred că e puțin gelos pe alesul tău, adăugă Cass, zâmbindu-i complice.

Pe Alex o luă durerea de cap.

– Nu am un ales.

Cel puțin starea de rău ce o cuprinsese se atenuase după ce Cass o asigurase că Owen nu știe nimic.

– Aha! Am dreptate, nu-i așa? zise Lucy ridicând un deget în aer.

– Alexandra, are dreptate Lucy? întrebă Jane oftând. Și dă-mi voie să sper că nu are. Nu de dragul lui Owen, ci pur și simplu ca să nu mai fie atât de încrezută pe viitor.

Lucy își dădu ochii peste cap către prietena ei. Alex se uită la Lucy, care părea într-adevăr încrezută.

– În primul rând, îmi poți spune Alex. A început chiar să îmi placă.

– Owen îi spune Alex, le dezvălui Cass prietenelor ei.

Cele trei prietene schimbară o privire.

– Iar în al doilea rând, e adevărat, adăugă Alex și își îngropă fața în mâini.

– Ce mă bucur! exclamă Cass, bătând din palme.

Alex ridică privirea. Oare o auzise bine pe contesă?

– Te bucuri?

– Da, mă bucur. Fața lui Cass era luminată de un zâmbet radios.

– Pot să întreb de ce?

– Pentru că sunt convinsă că și fratele meu are sentimente pentru tine. Sentimente puternice.

Alex făcu ochii mari. Sentimente puternice? Pentru *ea?* Vorbeau despre același bărbat?

– Dar trebuie să știi că tații noștri au ajuns deja la o înțelegere în privința căsătoriei dintre Owen și sora mea.

– Da, știu, spuse Cass, fără a înceta să zâmbească.

– Atunci pot să te întreb de ce crezi că ăsta este un lucru *bun?* insistă Alex.

– Oh, ești adorabilă! Alex. Cred că nu știi cum ne-am cunoscut noi trei soții, spuse Lucy râzând.

– Nu, nu știu, zise Alex clătinând din cap.

Lucy își aranjă coafura.

– E suficient să spun că toate avem poveștile noastre neconvenționale și neașteptate. Sau, cel puțin, a mea a fost neașteptată. A lui Cass a fost din întâmplare. Iar a lui Jane... pur și simplu improbabilă. Ești de acord, Jane?

Jane strânse din buze, ca și cum s-ar fi gândit câteva momente. Apoi își ridică ochelarii cu degetul.

– Da. Da, cred că e un cuvânt potrivit... improbabil.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Alex zâmbind – bucuria contesei era molipsitoare.

– Poveștile sunt prea lungi ca să ți le spunem acum, draga mea, răspunse Lucy. Dar adevărul este că toate au avut loc fără aprobarea sau implicarea părinților noștri. Nu ne-au interesat planurile lor. Nu se pricep deloc la treburile inimii. Nu crezi?

– Încearcă să îi spui și tatei. Poate fi destul de încăpățânat, spuse Alex oftând.

– Nu cred că înțelegi, draga mea, continuă Lucy. Noi vorbim aici despre lucruri precum îndemnul de a ne ascunde în spatele unei căsătorii secrete, dorința de a ne preface că suntem personaje fictive sau găsirea unui pretendent inexistent.

Alex clipi.

– Poftim?

– E adevărat. Așa că un tată încăpățânat nu ne impresionează prea tare, încuviință Jane.

Alex avea impresia că nimic nu le impresiona prea tare.

– Lavinia e convinsă că Owen e un derbedeu. Dar eu știu că el e un om minunat.

– Oh, draga mea, chiar este! aprobă Cass. Tatăl nostru nu l-a susținut niciodată. Iar asta l-a afectat foarte tare.

– Mie nu mi s-a părut că i-ar păsa prea mult de aprobarea cuiva.

– Nu îi pasă, spuse Cass cu lacrimi în ochi. Nu îi mai pasă.

– Trebuie să îi spui povestea despre Eton, interveni Lucy.

– Nu îi spune povestea despre Eton, zise Jane între două îmbucături de prăjitură.

– Care e povestea despre Eton?

– Ei, acum trebuie să îi spui, o îndemnă Lucy pe Cass.

– Îi voi spune, dar numai pentru că e limpede cât de mult ține la Owen, răspunse Cass.

Alex se aplecă pentru a auzi mai bine.

– Ei bine, începu Cass, netezindu-și rochia, Owen a fost la Eton, desigur, dar puțini știu că acolo a fost apropiat de Julian și Garrett. Printre alți băieți.

Alex încuviință din cap.

Într-o zi, pe vremea când aveau în jur de 12 ani, s-au hotărât că ar fi o glumă bună să facă o plimbare cu calul directorului școlii.

– Oh, nu! șopti Alex.

– Da, răspunse Cass. Și-au petrecut după-amiaza călărind și provocând un dezastru în oraș, până când directorul a plecat după ei. Dar ei deja duseseră calul înapoi la grajduri.

– Și directorul i-a găsit?

– L-a găsit doar pe Owen, spuse Cass.

– Unde erau ceilalți?

– Owen le spusese să se ascundă. Se pare că a insistat ca ei să se ascundă. Ceilalți băieți erau deja pedepsiți pentru o altă glumă

făcută. Owen fusese acasă, în vacanță, în perioada aceea. S-a gândit că ar fi mai bine să își asume singur toată vina.

– Ce s-a întâmplat? întrebă cu răsuflarea tăiată, deși nu era sigură că voia să afle răspunsul.

– În timp ce se grăbeau să fugă, unul dintre băieți a dărâmat un felinar, iar grajdul a luat foc.

– Nu! șopti Alex.

– Nimeni nu a fost rănit, dar clădirea a fost distrusă.

– Cine a dărâmat felinarul? vru să știe Alex.

– Nu se știe exact. Nici unul dintre ei nu a spus vreodată. Este un cod de onoare la astfel de școli.

– Până la urmă, nici nu contează, continuă Lucy. Owen și-a asumat toată vina. A refuzat să recunoască faptul că nu a fost singur, chiar și atunci când directorul a insistat.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă Alex, dar de data asta chiar se temea de răspuns.

– Owen a fost exmatriculat. Directorul nu a vrut să îl ierte. Tata a trebuit să meargă până acolo și să încerce să îi ia apărarea. A fost de acord să plătească toate pagubele.

– Și tot nu l-au lăsat să rămână?

– Nu. A ajuns la Harrow și s-a înhăitat cu un grup de băieți care nu făceau altceva decât să bea și să facă probleme.

– Și tatăl tău?

– Se pare că după incident Owen a încercat să îi spună tatei ce s-a întâmplat. Tata însă nu a vrut să audă. Nu l-a iertat niciodată pe Owen. Toți bărbații din familie au fost absolvenți ai școlii Eton. Tata i-a spus lui Owen că a făcut familia de rușine, că nu e bun de nimic și că nu va face nimic în viață.

– Iar Owen s-a hotărât să îi arate că așa este, spuse Alex.

– Exact, zise Cass. Și are mult prea multă mândrie și onoare pentru a-i spune tatei adevărul acum.

– Ce trist! Tot acest timp pierdut pentru ceva fără importanță, spuse Alex.

– Nu a fost un lucru fără importanță pentru tata sau pentru Owen, rosti Cass.

– Nu, desigur că nu, fu de acord Alex. Dar până la urmă era doar un grajd, iar Harrow nu e o școală rea.

– Sigur că nu, dar acum poate înțelegi mai bine ce se întâmplă cu el. Îl adorăm pe Owen și credem că te potrivești perfect cu el, spuse Lucy încuviințând din cap.

Alex se uită la cele trei doamne, neînțelegând ce legătură avea povestea pe care o auzise cu faptul că se potrivea cu Owen.

– Ce vrei să spui?

Cass se aplecă și o bătu ușor pe mână.

– Știm că ții la el, Alex, și te vom ajuta. Dar trebuie să te avertizăm că metodele noastre pot fi... imprevizibile, spuse Cass uitându-se fix la Lucy când rosti ultimul cuvânt.

Lucy își ridică bărbia.

– Imprevizibile, poate, dar eficiente.

– Așa este, completă Jane, dar și problematice uneori.

Problematice? Lui Alex nu îi plăcea cum suna.

– Nu înțeleg. De ce vreți să mă ajutați?

– Pentru a-l aduce pe Owen pe calea cea bună, răspunse Cass. Îmi pierdusem orice speranță că se va căsători din dragoste.

Alex făcu ochii mari.

– Căsătorie din dragoste?

Cass râse.

– Da, desigur. Felul în care vorbește despre tine arată că deja e pe jumătate îndrăgostit de tine, sunt sigură.

Alex se întristă.

– Doar pe jumătate?

Cass o bătu din nou pe mână.

– Bărbații pot fi cam neștiutori uneori. Dar nu te îngrijora! Te vom ajuta.

– Da, spuse Lucy, așezându-se mai bine în scaun. Avem un plan.

– Un plan, repetă Alex cu ochii mari.

– Oh, nu, nu un plan! zise Jane oftând și își duse mâna la frunte.

– Ignor-o, Alex, interveni Lucy pufnind.

– Care e planul, mai exact?

Zâmbetul ducesei îi lumină ochii diferit colorați.

– Eu și Cass am discutat și credem că Owen are nevoie de o concurență *reală*.

Capitolul 21

În seara următoare, Owen nu se dădu bătut și se forță să participe la balul familiei Heathcliff. Petrecuse prea mult timp încercând să o curteze pe Lavinia Hobbs în felul în care voia ea. Nu mai voia să fie amabil. Urma să o curteze în felul lui. Indiferent dacă ei avea să-i placă sau nu.

Owen cercetă mulțimea. Lavinia se afla lângă masa cu băuturi, cu grupul ei obișnuit de prietene – sau poate erau doar miște domnișoare prea speriate de temperamentul ei pentru pleca de lângă ea. Era cu nasul pe sus, ca de obicei. Owen respiră adânc. Nu își putea convinge picioarele să pornească înspre ea. Continuă să cerceteze camera. Se uită de două ori. Acolo, pe ringul de dans, se afla Alex. Era strălucitoare, proaspătă și drăguță, ca de obicei, cu o rochie de un verde-deschis și un zâmbet și o strălucire în ochi. Și dansa cu... vicontele Berkeley. Râdea, zâmbea, îi atingea umărul cu evantaiul. Pe scurt, făcea tot ceea ce Owen o învățase și se descurca de minune.

Două sentimente neobișnuite îl cuprinseră pe Owen. Gelozie. Invidie. Ambele îi erau atât de străine, încât aproape că nu își dădu seama ce simte. Dar, pe măsură ce îl privea pe viconte cum o învârtea pe ring, voia tot mai tare să îl strângă de gât și să îi ia locul. Da. *Asta* trebuia să fie gelozia.

Owen privi ca un petitor disprețuit, de pe margine, cum dansul celor doi se termină, iar Lord Berkeley o conduse pe Alex până la masa cu băuturi, luă un pahar de șampanie de pe tăvile de argint și i-l oferi, făcând o plecăciune elegantă. Ura bărbații galanți. Își strânse pumnii ca și cum și-ar fi încleștat mâinile în jurul gâtului lui Berkeley. Vicontele nu era doar eligibil și chipeș, ci și tânăr, înalt și avea o reputație impecabilă. Nu bea prea mult, nu juca jocuri de noroc prea des, nu făcea nimic în exces, venea rar în oraș și petrecea mult timp la proprietățile sale din nordul Angliei. *Pe el* îl prefera Alex? Lord Sfințenie?

Owen încercă să-și aducă aminte ce spusese Alex despre bărbatul pe care îl plăcea. Era înalt, nobil, blond cu ochii albaștri, fără succes în găsirea unei soții. Era descrierea perfectă a lui Berkeley. La naiba cu el, cu tot cu ochii lui albaștri, părul blond, frumusețea și înălțimea lui!

Privirea lui Owen se întoarse către Lavinia. Și ea se uita la Alex, de parcă interesul pentru Berkeley îi atrăsese și ei curiozitatea. Owen închise ochii pentru o clipă și se forță să se îndrepte spre Lavinia.

– Milady, făcu el o plecăciune.

Fața Laviniei se transformă într-o mască de piatră. Oftă.

– Milord.

Prietenele ei începură să chicotească. Owen le ignoră.

– Vă bucurați să mă vedeți, glumi el.

Ea își strânse doar buzele.

În spatele ei, Owen îi putea vedea pe Alex și pe Berkeley vorbind.

– V-aș invita la dans, dar am senzația că ați spune nu.

– Aveți dreptate, milord, replică Lavinia.

– V-ar plăcea o piatră?

Lavinia se uită la el cu o privire ce spunea că se temea ca nu cumva el să-și fi pierdut mințile.

– O piatră?

Domnișoarele chicoteau în continuare.

– Nu contează. Owen își vârî mâinile în buzunare. În legătură cu dansul, e ceva ce aș putea face ca să vă...

Alex râse când Berkeley îi șopti ceva, suficient de tare încât Owen să o audă și să uite ce voia să spună. Apoi Berkeley îi oferi brațul lui Alex și se întoarseră pe ringul de dans. Două dansuri consecutive. Oare chiar nu învățase nimic de la Owen?

– Ce spuneați, milord? întrebă Lavinia, părând brusc interesată de lipsa de atenție a lui Owen.

– Vă rog să mă scuzați un moment, Lady Lavinia.

Owen nu așteptă răspunsul. Intră pe ringul de dans, ocoli câteva cupluri ce dansau, apoi îl bătu pe Berkeley pe umăr.

– Îmi permiteți?

Berkeley, fiind un adevărat gentleman, rezistă un moment, apoi se întoarse spre Alex.

– Vă deranjează, Lady Alexandra?

– Nu. Este în regulă, spuse ea, clătinând din cap.

Berkeley se dădu într-o parte pentru a-i face loc lui Owen, făcu o plecăciune către Alex și se îndepărtă. Owen îl privi cu dispreț. Apoi o luă pe Alex în brațe și începură să danseze.

– Nu mă așteptam la asta, șopti Alex după ce își găsiră ritmul. De ce ai făcut-o?

– Adevărul e că nu știu de ce, răspunse Owen.

– Vai, dar chiar te pricepi să flatezi o domnișoară, nu-i așa?

– Lady Alexandra, sesizez cumva o urmă de sarcasm? spuse el zâmbind vag.

– Într-adevăr, răspunse ea, zâmbind la rândul ei. Te-am văzut vorbind cu Lavinia.

– Da, a fost aproape la fel de distractiv ca și cum aș fi discutat cu un șarpe de grădină.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse Alex, mușcându-și buzele pentru a nu râde.

– Îmi retrag cuvintele. Un șarpe de grădină ar fi o companie mai plăcută.

– Te-a respins din nou, să înțeleg.

– Sincer, nici nu i-am mai dat ocazia să o facă. Am venit să dansez cu tine. Ești o companie mult mai plăcută.

– Aș fi luat-o ca pe un compliment dacă nu ai fi spus înainte că în compania Laviniei e mai rău decât în compania unui șarpe, zise ea ridicând din sprâncene.

– Îmi face plăcere să dansez cu tine, Alex.

Ea se îmbujoră și privi peste umărul lui.

– Mulțumesc... cred.

– Era un compliment.

– Atunci îți mulțumesc.

Se uita în continuare peste umărul lui. La naiba! Oare îl căuta pe Berkeley?

– Ți-a plăcut dansul cu vicontele?

– Foarte mult.

– Atunci ți-a părut rău că v-am întrerupt? Owen se urî pentru tonul morocănos cu care vorbi.

– Nu am spus asta. M-am gândit că probabil aveai nevoie să mai afli ceva despre Lavinia.

– Ai dreptate într-o privință, Alex: vreau să îți vorbesc. Între patru ochi.

Capitolul 22

– Vrei să ieși cu mine afară? întrebă Owen.

Alex respiră adânc și ușor tremurat. Își petrecuse ultima oră vorbind și dansând cu bunul și curtenitorul Lord Berkeley. Dacă existau doi oameni extrem de diferiți, aceia erau Lord Christian Berkeley și Lord Owen Monroe. Oh, atât de diferiți! În momentele în care Owen era dur și arogant, Lord Berkeley era tăcut și modest. În timp ce Owen era mereu gata pentru ceva de băut și un joc de cărți, Lord Berkeley își arătase repulsia față de jocurile de noroc și, deși avea un pahar de șampanie în mână, nu luase mai mult de două înghițituri din el. Alex îi mulțumise atât de mult pentru ajutor, încât vicontele chicotise, iar în cele din urmă îi spusese:

– Nu e nici o problemă! Sunt mereu bucuros să o ajut pe Lucy Hunt să își ducă la bun sfârșit planurile ciudate.

Era un lucru bun faptul că părea să aibă simțul umorului. Alex o știa pe Lucy suficient de bine pentru a-și da seama că trebuia să fii puțin ludic pentru a rămâne în cercul ei de prieteni.

Alex încercase să îi explice situația lui Lord Berkeley:

– Sper să nu crezi ceva greșit despre mine pentru că încerc să îi atrag atenția astfel lui Lord Owen, doar că...

– Nu e nevoie să-mi explici. Cu toții facem lucruri prostești când ne îndrăgostim. Să-mi amintești să îți povestesc cum l-am rugat pe Claringdon odată să îi scrie scrisori de dragoste lui Lucy din partea mea.

– Tu? I-ai scris scrisori de dragoste lui Lucy Hunt?

– Nu, răspunse Lord Berkeley, clătinând din cap și zâmbind. L-am rugat pe viitorul ei *soț* să o facă pentru mine. Desigur, la vremea respectivă, nu știam că se îndrăgesc unul pe altul. Râse din nou. Dacă stai să te gândești, a fost un lucru revoltător. Dar Lucy e cunoscută pentru așa ceva. E ceea ce o face atât de fermecătoare.

Alex îl studie cu atenție pe viconte. Era înalt, blond, cu umerii lați și cu ochii de un albastru cristalin. Era atent, săritor, puțin timid,

ceea ce îl făcea și mai atrăgător. După spusele lui Lucy, avea neplăcutul obicei de a se bâlbâi în fața unei femei pe care o plăcea. Nu se bâlbâise deloc în fața Alexandrei. Nu era mai amorezat de ea decât era ea de el, se gândi Alex cu un zâmbet larg pe față. Dar se gândi că, într-o zi, Lord Christian Berkeley avea să fie soțul unei lady foarte norocoase.

– Vrei să vii? Owen repetă, trezind-o pe Alex din visare.

Voia să meargă cu el, dar nu mai era tânăra credulă din urmă cu ceva vreme. Mulțumită lui, înțelegea regulile jocului. Și intenționa să se joace. Îi aruncă lui Owen cel mai cochet zâmbet al ei și îl privi peste umăr, pe sub gene.

– Ah, dar cineva foarte înțelept mi-a spus odată că nu ar trebui să merg niciodată singură undeva cu un bărbat care ar vrea să profite de mine.

Owen ridică o sprânceană, privind-o cu neîncredere.

– Și dacă promit să nu profit de tine?

Ea își duse evantaiul închis la buze.

– Și atunci, unde mai e distracția?

Owen ridică ambele sprâncene de data aceasta, iar Alex se simți un pic stânjenită de faptul că flirta cu el. El era cel care o învățase, până la urmă. Trebuia să își dea seama despre ce era vorba.

– Vino cu mine și vei vedea, spuse el pe un ton ce îi înmuie genunchii Alexandrei.

Își arătase și gropița din obraz. Ea înghiți în sec, încercând cu disperare să își liniștească inima ce îi bătea cu putere.

– Prea bine, răspunse sec și trecu pe lângă el, spre ușile ce duceau pe terasă.

Încercă să îi ignore aroma puternică și masculină ce o învăluia. Owen o urmă.

Imediat ce ușile se închiseră în spatele lor, ea se întoarse către el.

– Așadar, ce voiai să îmi spui? Între patru ochi.

Owen își băgă o mână în buzunar și făcu câțiva pași spre ea.

– Lord Berkeley? zise el fără să continue.

Alex lăsă privirea în jos, ca el să nu o poată citi. Era chiar greu să fie misterioasă.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Ai spus că ți-a plăcut foarte mult să dansezi cu el. El este bărbatul pe care îl placi?

Alex nu putea să o facă. Nu putea să mintă în privința sentimentelor ei. Cass și Lucy o instruiseră. „Lasă-l să creadă că îți place de Berkeley. Am vorbit noi cu el. Christian va juca rolul pețitorului perfect. Este alegerea perfectă." Fusese doar o pură coincidență, una perfectă, faptul că Lord Berkeley poseda calitățile fizice pe care ea i le menționase deja lui Owen.

Alex strânse din buze.

– Știai că îmi place de cineva...

Nu era chiar o minciună, dar nici nu era adevărul. Oh, spera să o ierte providența pentru că era îngrozitoare!

Mușchii feței lui Owen se încordară. Oare era furios?

– Nu știam că e vorba de vicontele Berkeley.

– Nu ai întrebat niciodată. Nici eu nu ți-am spus. De ce contează cine este?

Owen se plesni cu mâna de coapsă și se îndepărtă de ea.

– Nu contează, pur și simplu... Se întoarse brusc cu fața la ea. Crezi că e înțelept să petreci timp cu el? Acum, cât încă mai încercăm să o facem geloasă pe Lavinia?

Alex era șocată. Oare Owen Monroe chiar îi dădea de înțeles că nu voia ca ea să petreacă timp cu alt bărbat?

– Nu știam că te interesează atât de mult să o faci geloasă pe Lavinia, replică ea.

– Nu mă interesează, dar... Se îndepărtă din nou de ea, trecându-și mâinile prin păr. Presupun că partea din plan care te privea pe tine a funcționat, din moment ce Berkeley este interesat de tine.

Asta avea să fie cea mai dificilă parte.

– Da, spuse Alex. Mulțumesc pentru asta.

Se luptă cu lacrimile ce aproape îi țâșneau din ochi. Dar Lucy și Cass fuseseră clare. „Fă-l să creadă că Berkeley e singurul bărbat pentru tine!", îi spusese Lucy. „Spune-i cât de mult îți place de el!", adăugase Cass. Jane nu făcuse altceva decât să ridice privirea din cartea pe care o citea și să-și dea ochii peste cap. „Nu face pe inocenta, Jane! Tu ai pretins acum ceva vreme că ai o însoțitoare fictivă și ai fost implicată într-un adevărat scandal provocat chiar de tine!", spusese Lucy punându-și mâinile în șold. „Da, de aceea știu exact câte probleme o să creeze toată povestea asta", răspunsese Jane. Apoi își împinsese ochelarii pe nas și se întorsese spre Alex: „Îți doresc toate cele bune, Lady Alexandra, sincer. Dar nu pot să îți dau nici un sfat.

Și apoi, Lucy este cea care face planuri aici. Nu îmi place să o spun, dar, dacă îi urmezi sfaturile, vei ajunge să ai ceea ce îți dorești, în cele din urmă. Chiar și eu trebuie să recunosc că a funcționat competiția dintre mine și domnișoara Langford, văduva de război, când a fost vorba de Garrett."

Lui Alex nu îi plăcuse felul în care Jane spusese „în cele din urmă", dar fusese încântată de restul discuției. Iar Lucy fusese categorică în legătură cu faptul că Alex trebuia să susțină că e îndrăgostită de Lord Berkeley.

Owen se întoarse spre ea, alungându-i gândurile în care se cufundase.

– Așadar, asta a fost tot? Ai obținut ce ai dorit.

Inima lui Alex se opri o clipă. Nu obținuse deloc ceea ce își dorise. Dar trebuia să joace în continuare acel joc.

– Intenționez să te ajut în continuare cu Lavinia, îl asigură ea. Ce altceva vrei să mai știi despre ea?

– Nu am nici cea mai vagă idee. Totul pare fără speranță.

– Cum a mers cu ea în seara aceasta?

– La fel de rău cum te-ai putea aștepta. Nu pare să fie impresionată de nici unul dintre lucrurile pe care mi le-ai menționat. Cred că din cauză că vin de la mine. I-aș putea spune absolut tot ce ar dori, și tot nu ar fi impresionată.

Alex își studie pantofii și începu să alunece vârful unui pantof pe podeaua de piatră.

– Îmi pare rău că ești dezamăgit.

Owen oftă.

– Am nevoie de tine, Alex. Spune-mi ceva, orice care să o facă să se răzgândească și să vrea să se mărite cu mine! Nu cred că încercările mele de a o curta mai au vreo șansă de succes. Pare să aibă o inimă de piatră, dar ceva trebuie să o poată înmuia.

„Inima mea e deja înmuiată."

Alex înghiți în sec. Așadar, nu era gelos până la urmă. Sau cel puțin nu era suficient de gelos pentru a nu o mai curta pe Lavinia. Oh, Doamne! La ce se aștepta? Părinții lor se bazau pe o logodnă între Owen și Lavinia. În lumea lor, făceai ceea ce îți spuneau părinții. Așa funcționau lucrurile. Era nevoie de mai mult de un dans pentru ca Owen să fie atât de gelos încât să îl înfrunte pe tatăl lui.

Alex se duse spre balustradă și privi peste întunericul grădinii.

– Nu știu ce altceva să mai spun, șopti ea. Poate că ar trebui pur și simplu să îi spui Laviniei adevărul. Că mama și tata vor ca voi doi să vă căsătoriți.

El se duse lângă ea, iar Alex ridică privirea către el. Părul îi flutura în adierea nopții.

– Mulțumesc pentru tot ajutorul, Alex, spuse el și se întoarse către ușă.

– Cu mare plăcere, răspunse Alex cu o voce blândă și slabă.

Cum începuse această discuție cu el părând a fi gelos și se încheiase cu Owen cerând sfaturi ca să o cucerească pe Lavinia?

Owen se opri pe scara ce ducea înapoi în sala de bal și îi spuse:

– Mult succes cu vicontele tău!

Alex îl privi plecând și oftă adânc.

Capitolul 23

– Trezește-te!

Owen clipi în fața luminii dure ce pătrundea prin fereastra dormitorului său. Deși venise singur acasă, băuse foarte mult, lucru de care nu era foarte mândru. Capul îl durea îngrozitor, iar cineva dăduse cu piciorul în saltea și țipa la el.

Clipi încă o dată amețit și reuși să deschidă ochii pentru a vedea chipul rotund al tatălui său deasupra lui.

– Cât e ceasul? întrebă Owen, cu o voce răgușită.

– Mult trecut de ora amiezii, desigur, răspunse tatăl său, părând că îl judecă, așa cum făcea de obicei.

– Am fost plecat până la ora 4.

– Și asta ar trebui să fie o scuză? întrebă tatăl dându-și ochii peste cap.

– Nu, asta înseamnă că e foarte devreme. Pentru mine.

Owen se chinui să se ridice și să-și tragă halatul pe el. Se așeză apoi pe marginea patului, își puse palmele pe genunchi și reuși să se uite cu o privire tulbure la tatăl său.

– Cu ce te pot ajuta?

Tatăl său se apucă de rever și începu să se plimbe prin cameră, în fața lui Owen.

– Vreau să știu ce progrese ai făcut cu Lady Lavinia.

– A, deci părinții vor un raport?

Contele ezită o clipă.

– Da. Vrem. Toți patru.

– Progresează, așa cum era de așteptat, replică Owen, apoi căscă și își trecu degetele prin păr.

– Dar ai preferat să umbli cine știe pe unde până dimineață în loc să o curtezi?

– Din contră, am fost la bal pentru a o vedea, apoi am fost cine știe pe unde până dimineață.

Iar singurul motiv pentru care ieșise fusese să scape de imaginea lui Alex dansând cu vicontele Berkeley. Owen își răsuci gâtul.

– Nu ești amuzant, să știi, mârâi tatăl său.

– Eu am auzit altceva.

Contele se trase din nou de rever și începu iar să se plimbe prin cameră.

– Începe să te placă? Pare interesată?

– Sarcina s-a dovedit a fi imposibilă. Fata e de gheață. M-am hotărât să îi spun pur și simplu că trebuie să ne căsătorim. Și așa poate ne vom înțelege.

– Nu! Vocea tatălui făcu rafturile să se zguduie. Trebuie să o faci să se îndrăgostească de tine.

Owen își frecă tâmplele.

– Încerc să îți spun că e mai ușor de zis decât de făcut.

– Ce-i asta? Ți-ai pierdut încrederea? Unde e tânărul atât de sigur pe el de acum două săptămâni?

– A tot încercat să curteze un dragon, bombăni Owen.

– Nu o să îți dau voie să insulți femeia, Owen. Acum, ascultă aici...

– Dacă vrei neapărat să ne unim cu familia ducelui, de ce nu o pot curta pe Lady *Alexandra* Hobbs? E sora mai mică a lui Lady Lavinia.

Tatăl său făcu ochii mari și se înroși de furie.

– Lady Alexandra! E absurd! Are măcar vârsta măritișului? Ducele vrea să te căsătorești cu Lady *Lavinia* și așa vei face.

– Nu înțeleg de ce e așa de hotărât. E oribilă.

– Nici tu nu ești mai breaz. Ar trebui să fii onorat că ducele te-a acceptat, în ciuda reputației tale pătate.

– Ca să nu mai vorbim de înscrierea mea umilitoare la Harrow.

Tatăl său se întoarse spre ușă, ignorând complet ultima remarcă.

– Dacă mă puteam baza pe un singur lucru din partea ta, Owen, acela era că poți cuceri o femeie.

Asta era! Tatăl lui tocmai îi aruncase mănușa. Nu mai avea cum să dea înapoi.

– Bine. Nu-ți face griji. Am totul sub control. Am... ajutor.

Tatăl său ridică din sprâncene.

– Ajutor? Ce fel de ajutor?

– Am ajutorul unei persoane apropiate de Lady Lavinia, care îmi dă detalii despre ce îi place și ce nu. O să depun toate eforturile pentru a o cuceri în următoarele două săptămâni.

Contele își dădu ochii peste cap, dar părea puțin mai calm.

– Prea bine. Ai grijă să fie așa, Owen. Toți ne bazăm pe tine. Nu mă dezamăgi! Măcar de data asta.

Ușa de la Brooks se deschise larg, iar Owen fu primit de un lacheu cu o plecăciune.

– Milord, spuse acesta luându-i pălăria.

Owen privi în jur. Era destul de aglomerat pentru o după-amiază de miercuri.

– L-ai văzut pe ducele de Claringdon? Sau pe contele de Swifdon? întrebă Owen.

– Cred că sunt în salonul albastru, milord, răspunse lacheul.

Owen se duse direct acolo. Îi găsi pe Claringdon, Swifdon, Cavendish și un bărbat care semăna perfect cu... Cavendish. Cei patru stăteau de vorbă, râdeau și beau.

– Monroe, aici erai, spuse Swifdon, ridicându-se pentru a-l bate pe umăr. Îi indică un scaun de lângă ei. Ia loc!

– Mă bucur să te văd, Claringdon, spuse Owen și se așeză pe un scaun de piele. Trebuie să spun că sunt puțin surprins să te văd din nou aici, Cavendish, cu atât mai surprins să văd *doi* ca tine.

– L-ai cunoscut pe fratele meu geamăn, Cade?

Cavendish îl prezentă pe fratele său.

– Nu cred.

Owen îi strânse mâna fratelui căpitanului.

– Mereu e o plăcere să cunosc un nobil, răspunse Cade. Owen observă cum se cutremură căpitanul la auzul celor spuse de fratele său. Nu știa prea multe despre fratele geamăn al lui Rafferty Cavendish, în afară de faptul că se întorsese de curând, după mulți ani petrecuți pe mare. Se părea că, până la întoarcerea sa, Cavendish crezuse că acesta murise.

– Plăcerea e de partea mea, spuse Owen, așezându-se din nou pe scaun.

– Cum merge cu logodna?

Claringdon opri un lacheu pentru a comanda un coniac pentru Owen.

– După cum mi-ați spus cu toți, domnișoara este... dificilă.

– Îmi pare rău să aud asta, zise Swifdon. Nu îi poți spune, pur și simplu, că părinții voștri vor să vă căsătoriți și cu asta basta?

Owen se lăsă pe spate în scaun și își puse o mână în cap.

– Mi-ar plăcea să pot. Însă lucrurile sunt mai complicate.

– Ce înseamnă asta?

– În primul rând, ducele insistă ca fiica lui să se îndrăgostească de mine.

– Asta nu poate fi ușor, zise Claringdon tresărind.

– Nu, nu este, iar cu această domnișoară este mai dificil decât de obicei. Are personalitatea unei pisici sălbatice.

– Și? întrebă Cavendish, vrând să afle mai multe.

– E și altceva? continuă Swifdon.

– Mereu e și altceva, comentă Cavendish zâmbind.

– Ce mai e? îl interogă Swifdon.

Owen trase aer în piept.

– Cât timp am încercat să o curtez pe Lady Lavinia, am avut ocazia să o cunosc mai bine pe sora ei, și îmi dau seama că sunt mult mai interesat să o cuceresc pe *ea*.

Cavendish ridică din sprâncene, Claringdon aprobă înțelept din cap, iar Swifdon fluieră.

– Dumnezeule, se pare că ai intrat în bucluc! zise Swifdon.

– I-ai spus asta tatălui tău? întrebă Claringdon.

– Da. Insistă că nu poate fi altcineva decât Lady Lavinia. Se pare că ducele vrea să își mărite fetele în ordinea vârstei.

Cade, care tăcuse până în acel moment, spuse:

– Păi, e destul de ușor, spuse și luă o gură sănătoasă de coniac.

Owen se întoarse brusc către el.

– Ușor? Cum?

– Găsește un individ care să se însoare cu prima, iar tu fugi în lume cu a doua, zise Cade zâmbind strengărește.

Swifdon și Claringdon începură să râdă. Rafe dădu dezaprobator din cap și oftă.

– Omul ăsta nu e ca tine, Cade. Are principii morale.

– Principiile morale sunt supraestimate, răspunse Cade fluturându-și mâna și întorcându-se la paharul lui.

– Nu-l asculta, interveni Rafe. Nu poți să fugi cu fata!

– Momentan, nici nu sunt sigur că ea ar *vrea* să fugă cu mine, zise Owen, frecându-și ceafa.

– Pentru început, ai putea să îi spui ce simți, zise Swifdon.

Owen începu să se foiască în scaun. Cade părea de-a dreptul șocat.

– Nu suntem toți adepții scrisorilor de dragoste, precum cele scrise de tine pentru Cass, zise Rafe râzând către Swifdon.

– Întotdeauna poți să faci ce am făcut eu cu Lucy, adăugă Clarington.

– Ce anume?

– Te îmbeți, lovești un copac, urci la fereastra ei și o săruți.

Capitolul 24

Nu mai aveau să fie întâlniri, nu mai aveau să fie clipe furate în sala de bal a lui Cass. Alex citi scrisoarea de la Owen cu lacrimi de frustrare în ochi și furie în suflet.

Ai făcut tot ce puteai face pentru mine. Îți mulțumesc pentru ajutor. Voi încerca să fac tot ce e mai bine singur.

Fusese gelos văzând-o cu Berkeley; Alex știa asta. Nu putea dovedi, dar în adâncul sufletului știa asta. Exact așa cum îi spuseseră Cass și Lucy că avea să fie. Și atunci de ce nu funcționa? De ce nu se dădea pe brazdă? De ce nu recunoștea că avea sentimente pentru ea? Oare contau atât de mult părerea tatălui său și zestrea Laviniei? Oare Alex se înșelase în privința lui?

Le pusese aceleași întrebări lui Cass și lui Lucy câteva ore mai târziu, când se întâlniră acasă la contesă. Ducesa se întâmplă să fie și ea în vizită atunci.

– Oh, draga mea, nu, nu! Nu vezi lucrurile clar, spuse Lucy, amestecând două cuburi de zahăr în ceai.

Cass stătea în fața ferestrei, pictând o vază cu trandafiri în culori pastelate.

– Lucy are dreptate, draga mea, adăugă ea. Owen are multă mândrie, iar faptul că te-a văzut cu Berkeley nu este suficient ca să recunoască cât de mult s-a înșelat.

– Nu înțeleg, zise Alex clătinând din cap.

– În tot acest timp, ți-a spus că vrea să se căsătorească cu sora ta. Gândește-te cum ar fi pentru el să îți declare dragostea. Și apoi e prins ca într-o capcană, pentru că va trebui să îi sfideze pe tatăl lui și pe toți ceilalți.

– Deci nu ar trebui să mă aștept să îmi declare nimic? întrebă Alex.

Lucy luă o gură de ceai, se strâmbă și îl puse înapoi pe masă pentru a adăuga niște zahăr.

– Bineînțeles că îți va declara, doar că are nevoie de motive mai convingătoare.

Alex își cufundă capul în mâini.

– Mai convingătoare? Ce sugerezi? Să încep să flirtez cu fiecare bărbat din oraș?

– Nu e o idee chiar atât de rea, zise Cass ridicând privirea de la tablou și ducând capătul pensulei la obraz.

– Sunt de acord, zise Lucy, savurându-și fericită ceaiul. Cred că nu poate ieși decât ceva bun dacă are și mai multă concurență.

– Dar nu voiam ca lucrurile să meargă așa, oftă Alex.

– Sigur că nu, draga mea. Lucrurile nu merg niciodată așa cum vrem noi, continuă Lucy. Ele merg așa cum trebuie să meargă.

Alex ridică privirea și clipi spre ducesă.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă exact ce am spus, draga mea, răspunse Lucy. Lucrurile astea sunt complicate. Durează. Owen e un libertin. Nu o să recunoască atât de ușor faptul că s-a îndrăgostit de o tânără inocentă. Fă în continuare ce faci acum. Lord Berkeley a fost de acord să te ajute. E un drăguț. De fapt, dacă nu ai fi fost atât de atrasă de Owen, ți-aș fi sugerat să îți îndrepți atenția către el.

Cass se încruntă la Lucy.

– O să te rog să îmi lași în pace vrăjitoarea cumnată. Mulțumesc.

Pe Alex o amuză mica lor gâlceavă.

– Lord Berkeley e foarte drăguț, într-adevăr, dar...

– Știu, știu, ești îndrăgostită până peste cap de libertinul nostru, oftă Lucy.

– Nu am ce face, zise Alex roșind.

– Sigur că nu, draga mea, zise Cass. Owen e o partidă bună, la rândul lui, și am știut mereu că femeia potrivită îl va transforma într-un bărbat îndrăgostit nebunește.

– Îndrăgostit nebunește? Owen? Nu îmi pot imagina așa ceva, zise Alex oftând.

– Odată ce va fi al tău, nu se va mai dezlipi de tine. Crede-mă pe cuvânt! zise Cass și pictă în continuare.

Alex își presă obrajii.

– Prea bine. Așadar, amândouă credeți că ar trebui să continui ceea ce fac – să flirtez cu Lord Berkeley și cu alți domni care mi-au acordat atenție – și să îl ignor complet pe Owen?

– Nu îl ignora *complet*, draga mea, interveni Lucy. Aruncă-i o privire din când în când, un salut. E prea evident să îl ignori *complet*.

– O să înnebunesc! oftă Alex.

– Și el înnebunește, dragă. Acesta este scopul, zise Lucy zâmbind precum o felină.

Capitolul 25

Sala de bal a familiei Miffleton era luminată de mii de lumânări. Alex se plimba pe lângă masa cu băuturi. Purta o minunată rochie de culoarea focului, pe care o achiziționase recent de la madame Bergeron, croitoreasa preferată a mamei sale. Rochia era atât de frumoasă, încât Lavinia se îmbufnase atunci când o văzuse pe Alex în foaier înainte să plece. Mama trebuise să o asigure pe Lavinia că și ea arăta răvășitor în rochia ei albastră. Thomas fusese nevoit să se întoarcă la școală, așa că Alex era singură cu sora și părinții ei. Din nou.

Cercetă sala de bal, căutându-și prietenele. În cele din urmă, îl văzu pe Lord Berkeley stând în picioare, fiind mai înalt decât majoritatea celorlalți gentlemeni. Slavă Cerului! Se temuse că nu avea să își facă apariția în acea seară. Ea ce ar fi făcut?

Lord Berkeley o zări, încuviință din cap și își făcu drum către ea.

– Milady, zise el, făcând o plecăciune.

– Milord, răspunse ea, făcând o reverență și zâmbindu-i.

– Am aflat din surse sigure – mai exact de la Lucy – că Lord Owen tocmai a ajuns. Ținând cont de asta, pot să vă invit la dans?

Alex încuviință și își puse mâna într-a lui.

– Ce m-aș face fără dumneata, milord?

Dansară, iar Berkeley, drăguț cum era, se asigură că ajunseră în partea opusă a sălii, acolo unde Owen stătea împreună cu sora lui și cu Lord Swifdon. Privirea lui Alex cercetă sala. Nu o vedea nicăieri pe Lavinia.

Ținând cont de sfatul lui Lucy, Alex îi aruncă o privire lui Owen, care părea că arunca săgeți către Berkeley. Owen își încleștă maxilarul și luă o gură zdravănă din paharul de coniac pe care îl ținea strâns în mână.

Ea îi zâmbi politicos, dar scurt, făcând să pară că de abia îl observase, apoi își întoarse atenția către Berkeley, acesta îi spuse ceva, iar ea râse și flutură din gene către viconte.

Lord Berkeley aruncă o privire în direcția lui Owen.

– Funcționează, îi zise el. Fă-o în continuare! Sunt convins că Monroe ar vrea să mă provoace la duel chiar acum.

– Chiar crezi că funcționează? întrebă ea, tremurându-i mâna pe umărul lui.

– *Știu* că funcționează. Mai are puțin și o să sfărâme bietul pahar, zise Berkeley cu un zâmbet cald și prietenos.

– O, sper să nu se întâmple asta! zise Alex, mușcându-și buza.

– Cred că în maximum două minute ne va întrerupe dansul din nou.

Fluturi năvăliră în stomacul lui Alex. Așteptă și tot așteptă, speranțele ei crescând cu fiecare întoarcere pe ringul de dans. Însă Owen nu veni. Dansă încă o dată cu Berkeley, apoi acceptă înfrângerea și îl rugă să o conducă înapoi lângă bufetul cu răcoritoare.

– Nu vă pot ruga să faceți mai mult de atât, milord.

– E încăpățânat, trebuie să recunosc, spuse Berkeley și o însoți pe Alex de-a lungul camerei. Poate ar fi mai bine să îl lăsați să vină să vă salute.

Alex încuviință, însă nu spera ca avea să se întâmple asta. Dacă ar fi vrut să le întrerupă dansul, Owen ar fi făcut-o. O făcuse și altă dată.

La bufet o găsi pe Jane Upton, umplându-și o farfurie cu prăjituri.

– Prăjiturile sunt singurele lucruri care fac ca balurile să dureze, zise Jane, ținând farfuria în palmă.

Alex se pregătea să îi răspundă râzând, când o umbră se ivi lângă ea.

– Chiar crezi că e indicat pentru reputația ta să dansezi de două ori cu același bărbat? *Din nou?*

Alex sări și se răsuci în loc. Owen era în fața ei cu mâinile în șolduri și cu maxilarul încleștat. Se vedea clar că era nervos. Și băuse.

Ea își îndreptă umerii și luă o prăjitură de pe un platou.

– Tu m-ai învățat, îi șopti ea, astfel încât să nu îi audă nimeni. Două dansuri sunt suficiente pentru a-l face să vrea mai mult, dar niciodată al treilea. Nu așa mi-ai spus?

Jane și prăjiturile ei dispărură brusc.

– Am fost un prost, zise Owen furios.

Alex se forță să numere până la trei și să rămână calmă. Avea experiență în fața furiei, până la urmă. Locuia sub același acoperiș cu Lavinia.

– Tu ai spus-o, nu eu.

– Trebuie neapărat să îți vorbesc. Ne vedem în bibliotecă peste zece minute.

Fusese un ordin, nu o rugăminte. Alex se gândi pentru un moment să nu îl asculte, dar, până la urmă, se îndreptă spre bibliotecă, asigurându-se că nu o vede nimeni furișându-se și că nu o urmărea nimeni. Ajunse totuși după douăzeci de minute, nu zece. Tot Owen o învățase asta. Niciodată să nu ajungi la timp la o întâlnire cu un bărbat. Avea să se întrebe mereu dacă mai ajungi, iar data viitoare urma să se străduiască mai tare.

Când ajunse, deschise ușor ușa și făcu doi pași înăuntru.

Owen era acolo, stând lângă o grămadă de scaune din mijlocul camerei. Se întoarse spre ea. Părul îi era ușor deranjat. Când o văzu, grija îi dispăru de pe față.

– Nu credeam că mai vii, spuse el.

Ea deschise gura pentru a răspunde.

– Așteaptă, zise el. Știu. Ești un elev bun.

Ea nu voia să recunoască asta.

– De ce ai vrut să mă vezi?

– De fapt, vreau să te văd din nou, mâine. Acasă la Cass. Owen veni mai aproape de ea.

– Nu înțeleg. De ce?

– Trebuie să vorbim.

– Nu putem vorbi acum?

– Încă am nevoie de ajutorul tău... cu Lavinia.

– În scrisoare ai spus că nu mai ai nevoie. Că vei încerca să faci tot ce poți mai bine.

– M-am răzgândit, se răsti el.

Alex se îndepărtă brusc de el și își încrucișă brațele.

– Nu știu dacă te mai pot ajuta, Owen. „Mă ucide!"

– M-ai uitat, acum, că îl ai pe Lord Berkeley?

– Nu, dar... se întoarse pentru a-l privi. O iubești pe Lavinia?

– Știi că nu.

– Dar intenționezi totuși să te căsătorești cu ea.

– Da. Totul va decurge așa cum a fost stabilit.

Acum era momentul potrivit să înceteze cu toate acestea, venise clipa să îi spună că îl iubea. Să îi mărturisească faptul că îl mințise, că inventase aproape tot ce îi zisese despre Lavinia. Să îi spună că Lavinia era la fel de îngrozitoare cum părea și că nu ar fi putut fi niciodată fericit cu ea. Că *ea* era cea căreia îi plăceau toate lucrurile care îi plăceau și lui. Că *ea* era cea care l-ar fi apreciat pentru ceea ce era.

Dar nu o putu face. Voia ca el să o dorească și să o aleagă în locul Laviniei, să nu se întâmple asta după ce ea l-ar fi implorat. Nu după ce ea l-ar fi convins. Cuvintele lui Lucy o urmăreau. „Nu va fi ușor să recunoască faptul că s-a îndrăgostit de o inocentă."

Alex privi în jos, spre pantofi, și clipi pentru a alunga lacrimile din ochi.

– Nu ne putem întâlni mâine, Owen. Am alte planuri.

Capitolul 26

Owen se ura. Se detesta de-a dreptul. Stătea în trăsură, după ce își instruise vizitiul să aștepte în josul străzii casei ducelui, până când trăsura acestuia avea să plece de la grajduri. Alex spusese că nu se putea întâlni cu el pentru că avea alte planuri. Ce planuri? Se întâlnea oare cu Lord Berkeley? Și de când simțea el această nevoie imperioasă de a o urmări peste tot? Da. Chiar se detesta.

Cu toate astea, se afla acolo, stând pe locul de catifea, privind furios pe fereastră și așteptând să vadă trăsura ducelui în mișcare. De îndată ce aceasta porni, trase vizorul și îi dădu instrucțiuni vizitiului:

– Urmărește-i, comandă el, simțindu-se ca un nătărău.

În timp ce trăsura pornea la drum, Owen se gândea la evenimentele din ultimele zile. Conștiința îl forțase să îi scrie lui Alex acea scrisoare prin care îi mulțumea pentru ajutor și îi spunea că avea să se descurce singur. La un moment dat, chiar luase în calcul sfatul lui Cade Cavendish. Se gândise să plătească pe cineva pentru a se căsători cu Lavinia, astfel încât el să poată fugi cu Alex. Poate că ar fi făcut-o dacă un astfel de bărbat ar fi existat, unul pe care zgripțuroaica să îl accepte. Nu își imagina că ar alege-o cineva din proprie inițiativă. Nu, Owen trebuia să fie tontul care să o aibă pe cap.

Trăsura înainta pe străzile din Mayfair și se îndrepta spre acea parte a orașului în care el se ducea doar atunci când căuta un anume tip de local de jocuri de noroc. El și prietenii lui preferau însă saloanele pentru aristocrați. Privi din nou pe fereastră. Nu se înșelase. Erau la periferie. Nu știa sigur dacă Alex era persoana din trăsură, dar, dacă era ea, ce naiba căuta acolo?

Câteva minute mai târziu, opriră pe o stradă murdară, plină de vagabonzi desculți. Pe semnul de pe ușa clădirii în fața căreia oprise trăsura ducelui scria cu litere mari și prost desenate: „Adăpost pentru săraci".

– Ce se petrece?

Owen se lăsă în jos și privi cum Alexandra și camerista ei coborâră din trăsură cu două coșuri în mâini. Vizitiul le ajutase să coboare. În ciuda noroiului de pe stradă, Alexandra merse direct și bătu la ușa clădirii. Își așeză coșul pe șold. Bătu de două ori la ușa mare, apoi așteptă până când aceasta se deschise și o femeie ce purta bonetă pe cap și un halat prost croit le invită pe cele două înăuntru.

Owen blestemă. O lady neînsoțită în această parte a orașului nu era ceva de dorit. Alex o avea pe cameristă cu ea, dar acea femeie micuță și tânără nu ar fi fost cu adevărat de ajutor dacă s-a fi întâlnit cu niște hoți sau chiar mai rău. Owen deschise ușa, sări din trăsură și alergă prin noroiul de pe stradă. Ajunse iute în fața adăpostului și ciocăni cât de tare putu.

Dură câteva minute, dar femeia de mai devreme deschise, în cele din urmă, ușa.

– Da?

Privind-o de aproape, văzu că halatul și boneta ei erau complet uzate.

– Sunt Lord Owen Monroe, spuse el. Am venit aici pentru... am văzut-o pe Lady Alexandra Hobbs intrând și voiam să mă asigur că este bine.

Femeia îl privi cu suspiciune.

– O cunoașteți?

– Da, putem spune că suntem prieteni.

Ceva din figura lui o convinse pe femeie, deoarece fața ei se înmuie, și ea spuse:

– Eu sunt domnișoara Magdalene. Și vă cred. Lady Alexandra este o minune. Așteptați. Îi voi spune că sunteți aici, continuă ea și îl invită înăuntru.

Owen intră în holul curat, dar dărăpănat, în timp ce domnișoara Magdalene dispăru în interiorul clădirii. Cu pălăria în mână, Owen se plimbă câțiva pași.

După alte câteva minute, Alex și camerista ei apărură cu coșurile goale. Alex păși în hol și se opri brusc când îl văzu pe Owen.

– Ce cauți aici? întrebă ea șoptit, dar pe un ton nervos.

Owen se opri. Pălăria îi căzu într-o parte.

– Am crezut că ești în pericol.

Alex privi în jur pentru a se asigura că domnișoara Magdalene nu aude nimic și continuă să vorbească cu glas scăzut, dar aprins.

– Nu sunt în nici un pericol. Vin aici de două ori pe lună. Și asta nu explică de ce m-ai urmărit.

Trecu pe lângă el și ieși pe ușă, camerista urmând-o. Fata se urcă repede în trăsură, în timp ce Alex aștepta afară și se întoarse spre Owen cu coșul gol proptit în șold.

Owen își îndreptă umerii. Se simțea penibil.

– Am crezut că... ai zis că ai alte planuri și voiam să...

Alex bătu cu piciorul pe strada cea murdară.

– Voiai să știi ce fac?

– Da.

– Nu crezi că ai întrecut măsura?

– Ba da.

– Ai vreo explicație pentru gestul tău?

– Credeam că mergi să te întâlnești cu Lord Berkeley sau...

– La periferie? Apoi ce dacă m-aș fi întâlnit cu Lord Berkeley? Asta e treaba ta?

– La naiba, Alex! Ce cauți într-un loc ca ăsta? întrebă Owen și arătă cu mâna spre adăpost.

Alex se uită în jur și vorbi cu un șuierat încet:

– Nu că ar fi treaba ta, dar vin să las broderiile pe care le facem eu și prietenele mele. Oamenii de aici le vând apoi pentru câțiva bănuți.

– Caritate? Vii aici pentru acte de caritate? spuse Owen uimit.

– Din ce alt motiv aș veni? Aș aduce și mâncare, dar mama ar observa și l-ar certa pe bucătar. Alex deschise ușa trăsurii. Vizitiul sări de pe locul lui și se pregăti să o ajute să urce.

– O să plec acum, zise Alex. Te dai în spectacol.

Owen se uită în jur. Alex avea dreptate. O mică gloată se adunase în jurul lor și îi privea.

– Stai, zise el, punându-i mâna pe braț. Mama ta știe că vii aici?

– Bineînțeles că nu. Nu mi-ar permite să vin aici. Chiar dacă o iau și pe Hannah, zise ea dându-și ochii peste cap.

– Așa credeam și eu. E periculos aici. Mama ta ar avea tot dreptul să se îngrijoreze.

– Am învățat că în viață sunt lucruri mai importante decât îngrijorarea, zise ea privindu-l în ochi.

Owen se uita la ea. Nu înceta să îl uimească.

– Îți dă și Lavinia broderiile ei?

– Glumești? Lavinia și-ar arunca în foc broderiile numai la gândul că oamenii de aici le-ar atinge, cu atât mai mult dacă le-ar vinde. Adun bucățile pe care nu le mai folosește. Nu le observă lipsa.

– Contează atât de mult pentru tine să vii aici? Încât să o sfidezi pe mama ta? Să îți riști siguranța?

Owen se uita la Alex ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

Alex ridică din umeri.

– Mama nu are mereu dreptate. Nici tata. I-am cerut permisiunea mamei o dată pentru a veni. Nu mi-a permis. Așa că nu am avut de ales decât să mă furișez.

– Ai fi putut trimite unul dintre lachei.

– Ar fi o lașitate. Și apoi îmi plac ieșirile astea. Domnișoara Magdalene e o drăguță.

Owen se uită spre azil. Domnișoara Magdalene stătea în ușă, uitându-se la el cu o privire îngrijorată. Minunat! Acum lumea credea că Alex are nevoie de protecție împotriva lui.

Owen făcu un pas în spate, pentru a o liniști pe domnișoara Magdalene.

– Nu mă așteptam la așa ceva din partea ta, Alex.

De data aceasta, Alex făcu un pas înspre el.

– La ce? La acte de caritate? La a face ceva mai mult în viață decât să sorb ceai și să-mi cheltuiesc banii pe zorzoane? Stai liniștit, Lavinia asta preferă. Eu, nu. Eu vreau să fac ceva util, Owen. Pentru cineva, pentru ceva. Și tu ai șansa asta, să știi; doar că tu alegi să îi dai cu piciorul.

Owen clipi. Despre ce naiba vorbea? Îi stătea pe limbă să o întrebe ce voia să spună ori să îi spună despre banii pe care îi trimitea la orfelinat în fiecare lună, dar el nu mai încerca de mult să convingă pe cineva să aibă o părere bună despre el. Nu avea de gând să înceapă acum.

– Îți dai seama că majoritatea celor de aici își cumpără băutură cu banii de pe broderiile tale, nu?

– Ești un nesimțit.

Alex se întoarse brusc și îl lăsă pe vizitiu să o ajute să urce. Owen o zări pe camerista ei stând în trăsură.

Ușa trăsurii se trânti în spatele lui Alex și porni înapoi spre Mayfair. Owen rămase pe strada murdară, privind cum se îndepărtează.

Capitolul 27

În acea seară, Alex spuse că o durea capul. Avea motive destul de întemeiate. Mama planificase o cină. O cină la care era invitat și Owen Monroe, iar Alex pur și simplu nu se simțea în stare să îl vadă. Nu după întâlnirea cu el de la azilul săracilor. Fusese deplorabil când o urmărise, dar măcar asta demonstra că îi păsa de ea, nu? Toată povestea devenise atât de încâlcită, încât nu știa ce să mai creadă. Dar ea nu avea de gând să îi permită să o urmărească și să îi spună lucruri necuviincioase, indiferent ce părere ar fi avut Cass și Lucy. Trebuia ca el să îi spună că o iubește ori să o lase în pace.

Iar lucrurile se înrăutățiseră când Alex aproape că fusese prinsă de mama ei în acea după-amiază. Venise să o caute, iar una dintre celelalte slujitoare, prietenă cu Hannah, îi spusese insistent că doarme. Dacă slujitoarea nu ar fi fost atât de fermă, Alex ar fi fost descoperită. Mama se întorsese acasă la scurt timp după ce Alex venise de la azil și voia să îi vorbească. Abia avusese timp să se dezbrace cu ajutorul lui Hannah, să își arunce pe ea un halat și să se bage în pat înainte ca mama să intre în cameră.

– Alexandra, spuse mama suficient de tare încât să o fi trezit, dacă ea chiar ar fi dormit.

Thomas ar fi fost mândru de jocul ei. Se răsuci, își frecă ochii și clipi către mama ei.

– Mamă? Tu ești?

– Da, trebuie să vorbesc cu tine.

– Despre ce anume? Alexandra se ridică încet și își aranjă o pernă la spate.

Mama ei se așeză pe marginea patului.

– Voiam să vorbesc cu tine despre ce ai spus zilele trecute... despre Lord Owen.

Alex se înfioră. Se aștepta la această discuție. De fapt, fusese surprinsă că nu avusese loc până atunci.

– Da? spuse cu vocea tremurândă.

– Sunt sigură că ești de acord, așa cum sperăm cu toții, ca sora ta să aibă parte de o partidă bună.

Acum urma discursul despre faptul că Lavinia trebuia să fie prima.

– Nu mi-aș dori nimic altceva decât ca Lavinia să se căsătorească din dragoste, mamă.

Era adevărat că asta își dorea.

– Da, în privința asta, tatăl vostru consideră că Lord Owen Monroe este cel mai potrivit pentru Lavinia.

Alex strânse pătura în brațe.

– Dar, mamă, știi ce simte Lavinia. Nu vrea să aibă de a face cu el.

– Nici eu nu am fost foarte încântată de tatăl tău când l-am văzut pentru prima oară. Faptul că urma să fie viitorul duce a fost tentant, desigur, dar mie mi s-a părut arogant. Să fiu sinceră, și acum este așa.

Alex își masă tâmplele. Mama era complet nedreaptă.

– Lavinia are miște principii destul de ferme, mamă.

– Și tatăl tău la fel, iar el e decis ca Lord Owen să se căsătorească cu ea. Sper că pot conta pe tine că vei păstra secretul, dar să știi că deja am început discuțiile legate de contractul de căsătorie.

– Laviniei nu îi va plăcea asta.

– Cu timpul, sper că se va apropia de el, spuse mama bătând-o ușor pe mână.

– *Tu* ce crezi, mamă? Crezi că Lavinia și Lord Owen se potrivesc?

– Oh, draga mea, potrivirea nu are prea multe de-a face cu căsătoria. Tatăl tău ar vrea ca Lavinia să îl placă pe Lord Owen, dar eu i-am spus să nu spere prea mult la asta.

Alex strânse cearșaful în pumni.

– Așadar, ai venit să îmi spui să nu îmi mai petrec timpul cu el.

Mama o bătu ușor pe picior de data asta.

– Așa e cel mai bine pentru sora ta. Și ce e mai bine pentru Lavinia o să ne aducă și nouă liniștea. Știu că nu e ușor să te înțelegi cu ea.

– Puțin spus.

– Am răsfățat-o, Alexandra, știu. Nu trece o zi fără să mă învinovățesc pentru comportamentul ei, dar, în orice caz, contractul a fost încheiat. Lord Owen va fi soțul Laviniei.

– Chiar dacă eu îl plac și mă bucur de compania lui, iar Lavinia îl detestă?

– Îmi pare rău, Alexandra. Sper că într-o zi vei înțelege.

Mama ei se ridică și porni spre ușă. Apoi plecă, așa cum făcea de obicei. Mama nici măcar nu observase că Alex nu fusese de acord cu nimic. Era de la sine înțeles că toată lumea din casă avea să facă totul pentru binele Laviniei, ca de obicei. Alex smulse perna din spatele ei și o aruncă furioasă în cameră.

Owen suportase răutățile și obrăzniciile Laviniei mai bine de două ore. Încercase să pornească o discuție cu ea despre scrierile lui Mary Wollstonecraft, însă Lavinia nu era interesată de subiect și îl făcu să înțeleagă că nu are nici cea mai mică dorință să discute despre drepturile femeilor.

– Astea sunt prostiile pe care le preferă Alexandra, rânji ea.

Iar cina fusese și mai odioasă pentru Owen care se așteptase să o vadă din nou pe Alex, însă se părea că ea avea o durere de cap. Nu o învinuia. Dacă ar fi fost în locul ei, nici el nu ar fi vrut să ia parte la o asemenea cină. De fapt, se gândi ca data viitoare să invoce și el o durere de cap. Vorbele ei îi răsunau în minte: „Și tu ai șansa asta, doar că alegi să îi dai cu piciorul", spusese ea. Cuvintele acelea îl bântuiau.

Între timp, ducele și ducesa încercau din răsputeri să o facă pe Lavinia să fie amabilă cu Owen. Nu reușeau cu nici un chip. Singurul lucru care făcea toată seara cât de cât suportabilă era vinul pe care îl bea. Doar că nu băuse nici pe departe suficient. Era hotărât ca de data aceasta să nu îl mai dezamăgească pe tatăl său.

– Așadar, Monroe, spuse ducele cu o voce puternică, ce părere ai despre noua taxă de trecere? Eu, unul, sunt de acord.

Owen se gândi câteva clipe. Dacă l-ar fi întrebat tatăl său, i-ar fi spus că nu dădea doi bani pe taxa aceea. Dar nu era așa. *Pretindea* că nu îi păsa. Adevărul era că se gândise la lucrul ăsta. Auzise câțiva gentlemeni vorbind despre asta la club. Din momentul în care se întâlnise cu fermierul acela, citise tot ce putuse pe această temă. Owen era convins că taxa trebuia abolită. Taxa presupunea creșterea costului de intrare în oraș. Era motivul pentru care fermierul nu își putuse duce fata bolnavă la doctor.

Owen fusese bântuit de imaginea acelei fetițe bolnave pe care o văzuse la intrarea în Londra. Chiar se dusese să caute un doctor care să o îngrijească, însă după aceea nu o mai găsise. Își promisese să nu se dea bătut. Nu putea spera decât ca banii pe care îi dăduse tatălui ei să o fi ajutat.

Da, Owen studiase argumentele pro și contra taxei de drum și a banilor pe care prințul regent spera să îi colecteze din creșterea taxei. Și avea o părere bine formată. Era dezgustat de faptul că o altă fetiță bolnavă nu avea acces la tratament doar pentru ca prințul să-și umfle buzunarele. Deschise gura pentru a-i spune ducelui toate aceste lucruri, dar o închise la loc. Doamne, ce se întâmpla cu el? El nu era așa. Era un destrăbălat. Un libertin. Un depravat. Bun doar pentru a bea și a face necazuri. Tatăl său îi spusese asta de nenumărate ori. „Nu mă dezamăgi! Măcar de data asta!", îi spusese tatăl lui. Acesta credea că singurul lucru la care se pricepea fiul său era să farmece femeile, dar nici măcar asta nu mai reușea.

Owen se uită pe furiș la Lady Lavinia, care își dădea ochii peste cap la auzul acelei discuții. Era limpede că nu era interesată nici de taxe, nici de drepturile femeilor. Se concentră din nou asupra ducelui.

– Nu m-am gândit prea mult la asta, Excelență.

Lavinia se uită cu dispreț la el, iar Owen bătu în retragere. Ce naiba voia să-i spună? Se gândi să își dea scaunul în spate și să părăsească salonul. De fapt, se hotărî el pe loc, chiar asta avea să facă.

Cel puțin pentru moment. Împinse scaunul de la masă.

– Mă scuzați, Excelențele Voastre, Lady Lavinia?

Se ridică, luă paharul proaspăt umplut cu vin, făcu o plecăciune și lăsă șervetul pe scaun. Simțea nevoia să ia o gură de aer proaspăt.

Lavinia rămase cu gura căscată, ca și cum nu înțelegea cum putea cineva să renunțe la prezența ei minunată, dar ducele și ducesa încuviințară din cap în timp ce el părăsea salonul. Ieși pe coridor și se îndreptă spre spatele casei, unde știa că se afla terasa.

Owen deschise ușile și ieși afară. Închise ușa în urma lui și dădu pe gât tot paharul. Îl puse pe balustradă și începu să se plimbe prin grădină, trecându-și mâinile prin păr. Era una dintre cele mai lungi și mai dezagreabile seri din viața lui. În plus, era și mai rău pentru că Alex nu se afla acolo.

Alex. De ce se gândea numai la ea? La naiba! Își trecu mâna prin păr din nou, ca și cum încerca să îi șteargă amintirea.

– Ce cauți aici?

Era vocea lui Alex? O făcuse să apară din gândurile lui? Clipi și mijii ochii spre întunericul din jur.

Alex apăru din umbră. Purta o cămașă de noapte și papuci de casă, și avea o violetă în mână. Își lăsase părul pe umeri, iar valul de dorință ce îl lovi îl făcu să simtă că i se înmuiau genunchii.

– Alex? șopti Owen, temându-se ca nu cumva să fie doar o plăsmuire a imaginației lui.

– Nu ar trebui să fii aici. Sau eu nu ar trebui să fiu aici. În orice caz, nu ar trebui să mă vezi așa.

– Îmi place să te văd așa, spuse el, arătând spre cămașa ei de noapte.

Ea își ridică gulerul cămășii pe gât și se roși, arătând încântător.

– Te mai doare capul?

Owen se sprijini de un copac și o admiră. Mirosul familiar de căpșune îi umplu nările și voia să o ia în brațe.

– Cum e cina? întrebă ea înclinând din cap spre casă.

– Înfiorător de plictisitoare, răspunse el rânjind.

– Așa de rău? întrebă ea și o umbră de zâmbet îi apăru pe buze.

– Mai rău.

– Ar trebui să intru înainte să ne vadă cineva, zise ea trecând pe lângă el.

– Stai! Întinse mâna și o apucă de braț. Când eram la adăpostul pentru săraci, mi-ai spus că și eu am o șansă și că aleg să îi dau cu piciorul. Ce ai vrut să spui?

Alex își trase mâna și se întoarse spre el, ținându-și încă gulerul strâns.

– Nu contează.

– Contează foarte mult... pentru mine.

Ea oftă.

– Am vrut doar să spun că ești un viitor conte. Ești un membru al aristocrației. Un bărbat. Ai atât de multă putere, dar alegi să nu o folosești. Acum ai putea fi în Camera Comunelor și mai apoi în Camera Lorzilor. Ai putea milita pentru drepturile săracilor, ai putea cere bani parlamentului pentru aziluri. Cu relațiile și faima ta, Owen, ai putea face mai multe decât fac eu dându-le broderiile mele din când în când, zise ea cu ochii înflăcărați.

– Mă respecți, Alex? întrebă Owen încet și calm.

– Ce vrei să spui? rosti Alex, înghițind în sec și privind în altă parte.

– M-ai auzit. Mă respecți?

– Nu știu de ce mă întrebi așa ceva sau de ce ți-ar păsa ce cred eu.

– Întreb din același motiv, pentru că îmi pasă. Deoarece contează pentru mine.

– De ce? spuse ea cu respirația întretăiată.

– Am tot încercat să îmi dau seama în ultimele zile. Ce crezi tu despre mine, Alex? Crezi că sunt un prefăcut, că încerc să par a fi ceva ce nu sunt doar pentru a ajunge la zestrea surorii tale? Sau că sunt un desfrânat? Că vreau doar ceea ce îmi face plăcere?

Ochii lor se întâlniră. Ai ei erau plini de lacrimi.

– Asta crezi tu despre tine?

– Asta sunt.

– Nu pentru mine. Pentru mine, niciodată. Știu ce s-a întâmplat la Eton. Mi-a spus Cass.

– Nu avea nici un drept să...

– Știu cine ești. Văd cum ești. Nu te poți preface în fața mea.

Owen voia să o facă să tacă. O luă în brațe și o sărută. Fu dur, fioros, ca și cum ar fi pedepsit-o, dar în același timp era fierbinte și umed. O strânse tare, iar când ea își puse mâinile după gâtul lui, Owen gemu. Asta era tot ce îi trebuia. O luă pe sus, o duse lângă un stejar uriaș ce era ascuns după gardul viu și o lipi de el. Îi puse mâna pe spate pentru a nu se răni de scoarța dură, dar chiar și așa probabil că se zgârie. Însă ei părea că nu îi pasă. Se agăță de el, iar Owen prelungi sărutul, buzele și limba lui izbindu-se de ale ei. Avea gust de căpșune. Așa cum știa el că avea. Nu se putea sătura de ea. Mâinile lui coborâră spre șoldurile ei și o ridicară până în dreptul taliei lui. Picioarele ei se înlănțuiră în jurul coapselor lui.

– Te doare? întrebă Owen arătând spre copac.

– Nu îmi pasă, gemu ea peste gura lui.

Își strânse gleznele în jurul șoldurilor lui și îl trase cu putere spre ea. Mădularul lui îi presa punctul cel mai intim. În ciuda senzațiilor și a pasiunii de neoprit, Owen încercă să se dea la o parte. Oricine ar fi putut trece pe acolo și i-ar fi putut vedea. Ea ar fi fost compromisă. Dar nu se putea gândi decât la gura lui Alex peste a lui, la șoldurile lui peste ale ei, la limba lui intrând mereu și mereu în gura ei, la mădularul lui presând adâncitura dintre coapsele ei, tachinând-o. O voia din ce în ce mai mult.

Când sărutul se sfârși, o lăsă să se prăbușească pe iarba moale. O puse ușor jos și o luă încet de lângă copac.

– Ești bine?

Alex își apăsă buzele cu degetele.

– De ce?

Owen respira greu.

– Eu...

– De ce? spuse ea căutându-i privirea. Spune-mi de ce ai făcut asta! Vreau să te aud spunând-o.

El închise ochii și își ridică fața spre cer.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că am făcut-o pentru a te învăța cum să săruți un bărbat?

– Nu, spuse ea.

El deschise ochii și privi până în adâncul sufletului ei.

– Atunci îți voi spune adevărul.

– Care este?

Mâna ei tremura.

– Am făcut-o pentru că te doresc.

Capitolul 28

Alex se grăbi înapoi în casă, luând-o pe scara slujitorilor, așa cum coborâse cu câteva minute în urmă. Doar că acum era complet schimbată. Ieșise pentru a lua puțin aer și pentru a-și face ordine în gânduri. Nu știa că avea să se întâlnească în grădină cu Owen și cu atât mai puțin că el avea să o sărute.

Și, Doamne, ce sărut fusese! Mai mult decât un sărut. Un asalt asupra simțurilor ei. Unul care nu ar fi dorit să se termine. Își lipi degetele de buzele ce îi ardeau. Voia să păstreze pentru totdeauna senzația buzelor lui Owen peste ale ei.

Verifică în oglindă spatele halatului și al cămășii de noapte sfâșiate. Nu erau rupte cu totul, dar nu se mai puteau purta. Avea să-i fie foarte greu să îi explice lui Hannah ce pățiseră hainele ei. Scoase altele din garderobă și mototoli hainele distruse, ascunzându-le în spatele dulapului. Avea să o roage pe Hannah să le taie în bucăți pentru a le duce la adăpostul pentru săraci. Dacă le-ar fi văzut mama ei, ar fi vrut să știe ce se întâmplase cu ele.

Se băgă în pat și trase aer în piept, încercând să-și liniștească bătăile inimii. Owen Monroe era o enigmă. Nu credea în el însuși. Ar fi trebuit, dar nu o făcea. O întrebase dacă ea îl respecta. Sigur că îl respecta, însă ea voia ca el să recunoască faptul că pentru el conta ce credea ea. Voia să-i mărturisească cât de mult ținea la ea. Și o făcuse. „Te doresc", spusese el. Recunoscuse. Avea gust de vin. Era clar că băuse, dar ea îl auzise pe tatăl ei spunând de multe ori că omul la băutură spune adevărul. Oare fusese beat când o sărutase? Era prea lipsită de experiență ca să își dea seama. Dar Owen ținea la ea. Era sigură de asta. Era tot ce voise să audă. Dar acum nu mai conta, pentru că el îi spusese clar că intenționează să se căsătorească cu Lavinia.

Alex se gândi din nou la sărut. Primul lor sărut fusese în sala de bal a lui Cass, atunci când ea nu se dăduse la o parte. Fusese plăcut, chiar de neuitat. Dar acesta era genul de sărut pe care îl putea

ține minte chiar și când avea să îmbătrânească. Fusese plin de pasiune și de dorință, iar momentul în care se înfipsese între coapsele ei... Oh, da, avea să își aducă aminte de acel sărut chiar și pe patul de moarte!

Ceea ce ridica o nouă problemă: cum Dumnezeu avea să îl uite acum? Owen fusese foarte clar în privința intenției lui de a se căsători cu Lavinia. Acceptase chiar și invitația la cină, ce fusese organizată pentru ca el să o poată curta. Avea să persevereze până când Lavinia urma să accepte. Oare cât de clare ar fi trebuit să fie lucrurile pentru Lavinia? Chiar și mama ei o spusese. Toată lumea voia ca această uniune să aibă loc, mai puțin Lavinia și Alex. Cel puțin până în acel moment. Alex intenționa să o scoată pe ea din ecuație. Era o nebunie și o durea inima să continue să spere la ceva ce nu avea să se întâmple vreodată. Voia să încheie toată povestea aceea dureroasă. Se aruncă în pat și își trase păturile peste cap. Era furioasă. Dacă Owen era atât de ignorant încât să nu vadă ce era în fața lui, atunci merita să-și petreacă restul vieții cu sora ei.

Lavinia avea să fie singurul obstacol. Lavinia însăși. Owen părea să creadă că avea să o convingă. Sau poate că părinții ei puteau să o facă să se răzgândească și să îi bage mințile în cap. În orice caz, omul acela era menit să fie cumnatul ei și deja se sărutaseră de două ori. Nu mai puteau avea loc astfel de întâmplări, iar sărbătorile în familie aveau să fie de-a dreptul ciudate.

Până aici! Asta fusese tot.

Capitolul 29

Owen gemu şi se întoarse pe partea cealaltă. Soarele care inunda camera nu îi alunga durerea groaznică de cap pe care o avea. Îşi frecă faţa cu mâna, apoi îşi întinse mâinile şi picioarele. „Trebuie să îmi verific toate extremităţile după o noapte de beţie cruntă." Dar stai! Nu băuse noaptea trecută. Durerea de cap era pricinuită de faptul că nu băuse. Se ridică în capul oaselor şi îşi chemă valetul să îi aducă o sticlă de coniac. Era un om de treabă valetul lui. Se putea baza pe el pentru tot felul de lucruri.

Cât timp aşteptă, Owen se gândi la întâmplările din seara trecută. Fusese o cină. Vin, discuţii şi... gemu din nou. Sărutul. O sărutase pe Alex. Măcar nu lovise un copac. Tot era ceva. Dar oare unde îi fusese mintea? Se lovi cu palma peste frunte. Fusese o idee proastă. Valetul sosi cu o tăviţă pe care se aflau o sticlă şi un pahar.

Owen apucă sticla.

– Mulţumesc, asta e tot.

Chiar dacă valetul era surprins de comportamentul stăpânului său, nu ridică nici măcar o sprânceană. Owen scoase dopul sticlei şi o duse la gură. Vocea lui Alex îi răsună în cap. „Nu pentru mine. Pentru mine, niciodată", spusese ea atunci când el o întrebase dacă îl considera un desfrânat. „Văd cum eşti. Nu te poţi preface în faţa mea." La naiba! Se uită urât la sticla de coniac şi îşi chemă valetul înapoi.

– Ia asta de aici, spuse el şi îi puse sticla în braţe.

– Da, milord, zise valetul cu ochii mari şi se întoarse să plece.

– Tatăl meu nu a fost aici, nu?

– Nu, milord, răspunse valetul.

„Slavă Cerului!"

– Bine. Dacă va veni cumva, te rog să îi spui că nu sunt disponibil.

– Cum doriţi, milord, zise valetul făcând o plecăciune.

Nu avea să servească la nimic. Mereu i se spunea tatălui său că nu e disponibil, dar bătrânului nu îi păsa câtuşi de puţin. Owen se băgă înapoi în pat. La ce se gândise până atunci?

Ah, da, la seara trecută! Cină, sărut, vin. Nu neapărat în acea ordine. O sărutase pe Alex. De ce? Pentru că așa voise.

Ea îl sărutase înapoi. De ce? Pentru că și ea voise? Nu avea nici cea mai mică idee. Nu avea de ce să cerceteze acum asta. Trebuia să afle mai întâi propriile motive.

Tatăl lui avea dreptate în privința lui. Era un desfrânat de cea mai joasă speță. Numai o astfel de persoană ar săruta sora mai mică a femeii pe care se presupunea că ar trebui să o curteze.

Iar cel mai rău lucru nu era că *făcuse* asta. Nu. Cel mai rău era că nu se simțea deloc vinovat.

Poate că nu fusese corect, dar adevărul era că își dorise să o sărute pe Alex în seara anterioară și își dorea să o facă din nou.

Alex era tot ce nu era el: proaspătă, tânără, inocentă, idealistă, optimistă. Nu știa de ce o astfel de fată îl lăsase să o sărute, ba chiar îl sărutase înapoi cu o asemenea dorință.

Ea era tot ce nu era sora ei. Lavinia era arțăgoasă, răuvoitoare, antipatică și rece. Nici nu era de mirare că ar fi preferat să își petreacă restul zilelor în compania lui Alex, nu căsătorit cu Lavinia.

Dar asta tot nu era o scuză pentru faptul că o sărutase. Singurul lucru bun era faptul că o făcuse fără să afle nimeni. Nu avea să iasă nici un scandal. Reputația lui Alex nu era în pericol.

Preț de o clipă, se întrebă dacă era într-adevăr așa, dar apoi se relaxă. Dacă ar fi fost măcar vreo urmă de scandal, tatăl lui ar fi fost deja acolo, răsturnându-l din pat. Nu. Owen putea sta liniștit din punctul ăsta de vedere.

Alex nu ar fi meritat un scandal. Nu făcuse altceva decât să îl ajute mereu. Nu merita să i se păteze reputația. Trebuia să stea departe de ea. Pentru binele *ei*.

„Ești un membru al aristocrației. Un bărbat. Ai atât de multă putere, dar alegi să nu o folosești", îi spusese ea, privindu-l cu ochii aceia căprui, mari și frumoși. Atât de plini de încredere și speranță, și... ceva la care nu voia să se gândească.

Alex avea dreptate. Era un membru al aristocrației, dar avea aceeași influență pe care ar fi avut-o o spălătoreasă. Nimeni nu l-ar fi luat în serios în parlament. Era cunoscut ca un destrăbălat. Nu era precum Claringdon sau Swifdon, sau chiar Upton, sau Cavendish. Owen nu făcea parte din grupurile de la Westminster, nu ținea

discursuri pentru a-şi convinge oamenii să voteze aşa cum credea el de cuviinţă.

Nu. După moartea tatălui său, Owen intenţiona să devină unul dintre membrii Camerei Lorzilor care veneau regulat la şedinţe şi pierdeau majoritatea voturilor din pricina obligaţiilor sociale. Era o chestiune comună, până la urmă. Şi nimănui nu îi păsa. Avea să lase lucrurile serioase, precum legea familiilor soldaţilor, în grija celor care chiar luptaseră alături de acei oameni. Owen nu ieşise niciodată din ţară. El umblase prin baruri şi taverne în Londra, nu îşi riscase viaţa în faţa forţelor lui Napoleon.

Owen îşi dori să nu fi trimis sticla înapoi. Chemă din nou valetul. Da. Tatăl lui avea dreptate în ceea ce-l privea. Nu era bun de nimic, doar să stingă nopţile de beţie cu băutura de a doua zi. Şi Alex – pura, dulcea şi inocenta Alex – se înşela şi ea în privinţa lui. Atât de mult! Nu era un erou. Era un nemernic. Cineva ca el nu putea face vreo diferenţă. Dar *putea* face măcar un lucru decent. Şi avea să îl facă. Intenţiona să stea departe de Alexandra Hobbs.

Capitolul 30

De data aceasta, Cass organizase un bal despre care Alex credea sincer că avea loc doar pentru ca ea să poată flirta cu Lord Berkeley pentru a-l face gelos pe Owen. Dar Alex nu voia să flirteze fals cu Berkeley în acea seară și cu atât mai puțin să îl facă gelos pe Owen.

– Ești de-a dreptul încruntată, draga mea. E totul în regulă? o întrebă Cass pe Alex după ce reuși să smulgă ultima tavă cu prăjituri din mâinile lui Jane Upton și o puse la loc pe masa cu gustări.

– O să fiu în bibliotecă, zise Jane supărată.

– Sigur că da, draga mea, răspunse Cass, făcându-i cu mâna.

– Ar trebui să zâmbești, Alex, zise Lucy. Owen trebuie să creadă că te simți minunat.

– Mă simt îngrozitor, spuse Alex și luă o gură de șampanie din paharul pe care îl ținea în mână.

– Oh, nu! De ce? Vino să ne spui, o îndemnă Cass.

Cele trei femei se duseră într-un loc mai retras pentru a discuta. După ce se așezară, Alex trase adânc aer în piept.

– Owen m-a sărutat și mi-a spus că intenționează să se căsătorească cu Lavinia.

– Poftim? Cass păli. Dintre toate lucrurile detestabile, oribile, inconștiente...

– Așteaptă, spuse Lucy ridicând o mână în aer. Avem nevoie de mai multe detalii, Cass. Se întoarse către Alex. Te-a sărutat și apoi ți-a zis imediat că intenționează să se căsătorească cu Lavinia. Și cum a fost sărutul? Pasional sau frățesc?

– Pasional. Foarte pasional, răspunse Alex, luând încă o gură de șampanie. Și adevărul este că mai întâi mi-a spus despre Lavinia. De fapt, îmi spusese mai devreme în acea zi, când m-a urmărit până la periferie, dar...

– Vai de mine, draga mea! spuse Cass îmbujorată. Se pare că sunt multe lucruri pe care le-ai omis. Ce, Doamne, iartă-mă, făceai la periferie?

– E o poveste prea lungă. Dar am fost acolo, iar Owen m-a urmărit și...

– Și te-a sărutat? Acolo, la periferie? Nu mi se pare prea romantic, spuse Lucy.

– Nu, nu acolo. Acolo știam că intenționează să se căsătorească cu Lavinia, pentru că îl întrebasem ce intenții are. Apoi am plecat.

– Și atunci, când te-a sărutat? Cass era de-a dreptul încruntată.

– Seara trecută, în grădină, la casa tatălui meu. Eu nu coborâsem la cină. În schimb, am ieșit afară să iau o gură de aer. Owen era acolo.

Cass își duse mâna la gâtul care deja i se înroșise.

– Lasă-mă să văd dacă am înțeles. Mai întâi Owen te-a urmărit până la periferie, apoi a reușit să intre în grădina tatălui tău și te-a sărutat? Nu știam că Owen poate fi atât de ticălos.

– Nu s-a strecurat în grădină. Fusese invitat. Fusese invitat la cină, de fapt. Dar probabil că și el a vrut să ia o gură de aer în același timp cu mine. L-am întâlnit acolo din întâmplare și...

– Și *atunci* te-a sărutat! strigă Lucy ridicând triumfătoare un deget în aer.

– Da, încuviință Alex.

– Atunci e perfect, concluzionă Lucy, fluturându-și mâna în aer.

Alex se îmbufnă.

– Perfect? Cum poate fi perfect?

– Da, cum anume? întrebă și Cass același lucru.

– Nu vedeți? A sărutat-o *după* ce și-a declarat intențiile în privința Laviniei, explică Lucy, dând cu înțelepciune din cap.

– Mie mi se pare că asta îl face să fie de-a dreptul afurisit, o contrazise Cass, încă încruntată.

– Chiar deloc, continuă Lucy. Ar fi fost așa dacă mai întâi ar fi sărutat-o și abia după aceea și-ar fi declarat intențiile în privința Laviniei.

– Mă tem că nu am nici cea mai vagă idee ce vrei să spui, zise Alex cu mâna pe obraz.

– Vreau să spun că și-a declarat intențiile, dar apoi nu a fost capabil să stea departe de tine, în ciuda intențiilor lui inițiale. E bine. E chiar foarte bine.

– Ah, înțeleg ce vrei să spui. S-ar putea să ai dreptate, o aprobă Cass.

– Chiar are dreptate? întrebă Alex nelămurită.

– Da, răspunse Cass. Vrea să își onoreze promisiunea făcută tatălui său, dar e îndrăgostit până peste cap de tine.

Alex termină șampania. Poate, dacă avea să bea suficient, poate căpăta sens ce spuneau cele două femei.

– Mie chiar nu mi se pare că e așa. Nu m-a căutat deloc în seara asta, iar ultima dată când l-am văzut, era foarte prins într-o conversație cu doamna Clare.

– Doamna Clare? Văduva?

– Da, răspunse Alex. De ce?

Cass își dădu ochii peste cap.

– Îl urmărește de ani buni. Nici măcar nu se mai ascunde. E tare hotărâtă. Nu aș fi invitat-o, dar soacra mea o apreciază. Dacă aș fi știut că avea să se arunce astfel asupra lui, i-aș fi rătăcit invitația.

Lucy le făcu semn să se uite în partea opusă a sălii. Alex se ridică pe vârfuri și se chinui să îi vadă. Owen și doamna Clare râdeau și vorbeau. Ea își ținea mâna pe mâneca lui și stătea mult prea aproape, dezvăluind prea mult decolteul.

– Vai, Alex, draga mea, îmi pare atât de rău! Mă duc să o gonesc, zise Cass.

– Nu! Alex își îndreptă umerii și vorbi pe un ton mai calm. Nu. Nu o face. Te rog! Dacă Owen vrea să își petreacă timpul cu ea, eu nu îl voi opri.

– Nu cred că el știe prea bine ce vrea, rosti Cass clătinând ușor din cap. Sau cel puțin nu e pregătit să recunoască. Idiotul!

– Mă duc să îl aduc pe Berkeley, îi spuse Lucy lui Alex. Ar trebui să dansezi.

– Nu, mulțumesc, zise Alex încet. Sunt obosită. Chiar foarte obosită. Cred că o să mă alătur lui Jane în bibliotecă, să mă așez puțin.

Cass și Lucy o priveau cu milă. Cass o bătu ușor pe umăr.

– Ești sigură?

– Destul de sigură. De fapt, e singurul lucru de care sunt sigură în momentul acesta. Se îndepărtă de noile ei prietene și porni spre bibliotecă.

*

O calitate a cititorilor înfocați, precum Jane Upton, era că știau să fie tăcuți. Alex își petrecu următoarea oră stând în liniște cu Jane, care era prinsă de lectura unei cărți. Și era exact ce îi trebuia lui Alex în acele clipe. Liniștea era balsamul perfect pentru sufletul ei rănit. Într-un sfârșit, sună ceasul, indicând miezul nopții, iar Alex oftă, se ridică și căscă.

– Ar trebui să mă întorc la petrecere, Jane. Fără îndoială, mama mă caută. Nu îi place să rămână la o petrecere după miezul nopții. Rămâne numai dacă Lavinia se distrează foarte bine, iar sora mea nu se distrează niciodată foarte bine.

– Înțeleg perfect, zise Jane, ridicând ochii din carte. Dacă îl vezi pe soțul meu... Oh, nu contează. Voiam să zic că, dacă îl vezi pe Garrett, să îi spui să vină să mă ia din bibliotecă, dar mi-am dat seama că știe unde să mă găsească.

Jane zâmbi, își aranjă ochelarii și își îndreptă din nou atenția către carte.

Alex ieși din bibliotecă și o luă spre coridor, iar când trecu pe lângă foaier, auzi râsul unei femei și vocea lui Owen.

– Nu știi cât de rău pot fi...

Alex înlemni. Mâinile începură să-i tremure. Nu voia să se miște, dar se forță să meargă în continuare. Cu cât pleca mai repede de acolo, cu atât mai bine. Nu avea pe unde să o ia prin altă parte sau cel puțin ea nu știa o altă cale. Se gândi pentru un moment să fugă înapoi în bibliotecă și să se ascundă acolo, lângă Jane, dar renunță repede la gândul acela laș. Nu. Avea să treacă pe lângă el cu capul sus.

Și exact asta făcu.

Alex încercă să nu se uite. Chiar încercă. La început, nu le văzu prea bine pe cele două persoane care stăteau mult prea aproape una de cealaltă, dar, când ajunse în dreptul lor, femeia strigă, Alex se uită spre ei, iar Owen ridică privirea și o văzu. Rușinat, se îndepărtă de doamna Claire.

– Alex, spuse el cu o voce calmă și clară.

Alex încuviință spre el, încercând să meargă mai departe, însă era țintuită.

– Milord, spuse ea. Ce faceți acolo?

Inima îi bătea atât de tare, încât avea senzația că o să-i sară din piept.

El se întoarse, la fel și minunata femeie blondă ce o privea cu ochii argintii.

– Nu ar trebui să fii aici, Alex, nu ar trebui să vezi asta.

Cuvintele lui sunau precum gloanțele care loveau stâlpii de marmură ai foaierului.

– Să văd asta? repetă ea, ridicându-și bărbia și îndreptându-și umerii. Nu mi-ai răspuns. Ce anume e „asta"?

Văduva își aranjă șalul pe umeri și zise:

– Este ceea ce fac adulții, drăguțo. Acum fugi de aici și du-te și joacă-te cu ceilalți *copii!*

Alex înclină capul într-o parte, de parcă ar fi primit o palmă. Se forță să își ridice din nou bărbia și întâlni privirea lui Owen.

– Asta sunt eu pentru tine, Owen? Un copil?

Văduva începu să râdă zgomotos și fierbinte, apoi deschise gura pentru a mai spune ceva, probabil la fel de usturător. Owen însă ridică mâna în aer, făcându-i semn să tacă. Vocea lui era joasă și dură.

– Du-te înapoi la petrecerea ta, Alex.

Capitolul 31

Owen ajunsese în dormitorul văduvei înainte să își dea seama că nu avea de gând să își petreacă noaptea cu ea. Mai exact, nu putea să își petreacă noaptea cu ea. Helena era minunată, senzuală, voluptuoasă. Brațele ei se încolăceau în jurul gâtului său, iar gura ei se lipea de a lui, dar el nu simțea nimic. Era gol. Nu se putea gândi decât la chipul lui Alex atunci când îi spusese să se ducă înapoi la petrecerea ei. Își ridicase bărbia magnifică și îl înfruntase. Își putea da seama că se chinuia să nu plângă. La naiba! La naiha cu el! Nu era decât un desfrânat. Nu era bun pentru Alex. Nu era hun pentru nimeni.

Owen înghiți în sec și îndepărtă mâinile văduvei de pe gâtul lui. Ea se îmbufnă imediat.

– Ce s-a întâmplat, dragul meu?

– Trebuie să plec, spuse el și se ridică de lângă ea.

– Să pleci? Începu să râdă fierbinte. Cred că glumești.

– Nu, nu glumesc. Mi-am dat seama că sunt puțin indispus în seara aceasta.

– Indispus? Ce naiba ar trebui să însemne asta?

Sprâncenele i se încruntară deasupra ochilor ei cenușii.

El se îndreptă către ușă.

– Dacă pleci acum, Monroe, nu vei mai avea o altă ocazie.

El se opri o clipă. Un zâmbet îi înflori pe buze.

– Înțeleg.

Apoi plecă, coborî scările, traversă podeaua de marmură din impresionantul foaier și ieși pe ușa din față, unde îl aștepta trăsura. Vizitiul se cuibărise pentru un pui de somn, cu pălăria pusă pe față, așezat într-o parte pe banchetă.

Owen lovi trăsura într-o parte.

– Acasă! strigă el.

Vizitiul sări în sus atât de tare, încât îi zbură pălăria și se chinui să o prindă. Bietul om era de-a dreptul șocat să îl vadă.

– Da, milord. Imediat, milord, spuse el înecându-se, punându-și repede pălăria pe cap și strângând hățurile.

Trăsura porni pe străzile orașului, cu Owen înăuntru, blestemându-se furios.

Capitolul 32

Până la urmă, patru pahare de coniac nu erau chiar atât de multe, ținând cont de situație. Owen avea în mână al cincilea pahar și se uita la el cu ochii ușor tulburi.

– Monroe, o să te holbezi la el sau o să îl bei?

Cavendish era lângă el.

Se aflau la salonul Brooks și tocmai terminaseră un joc de cărți la care Owen pierduse. De atunci, fusese chitit să dea vina pe băutură.

– O să îl beau, desigur, spuse el făcând o plecăciune din cap către pahar. Dar de când sunt eu mai ametit decât tine, căpitane? Sau ar trebui să zic viconte?

– Spune-mi cum vrei. Pe mine nu mă mai încântă băutura. Daphne e mai mult decât suficient ca să mă încânte zilele astea.

Owen pufni și își dădu ochii peste cap.

– Voi, ăștia care vă credeți îndrăgostiți, îmi provocați greață.

– Cred că mai degrabă băutura îți face asta, răspunse Cavendish.

– Credeam că urăști cluburile astea, zise Owen. Și totuși ești aici de fiecare dată.

– Acum, că sunt cu adevărat viconte, trebuie să mă obișnuiesc cu locurile astea, nu? Și este singurul loc în care nu îi place fratelui meu să vină.

– Părea neimpresionat ultima dată când a fost aici. Plănuiești să te ascunzi de el pentru totdeauna?

– Nu mă ascund de el, eu doar...

– Îl eviți?

– Da, exact. E mult mai ușor așa. Oriunde merge Cade, trebuie să apară inevitabil o problemă. Iar eu nu vreau probleme, mai ales înainte de nuntă.

– Înțeleg, răspunse Owen.

– Hai să mai jucăm o partidă, zise Cavendish. Apoi mă întâlnesc cu Daphne la balul familiei Haverford. Până la nuntă nu ne prea putem vedea.

– Balul familiei Haverford, pufni Owen. O să fie plin de inocente.

– Da, spuse Cavendish privindu-l peste cărți. Cu siguranță va fi și Lady Alexandra acolo.

– Crezi că îmi pasă? întrebă Owen și se uită urât la el.

– De fapt, da, cred că da, rânji Cavendish.

– Ei, bine, nu îmi pasă.

– Deci nu vrei să vii cu mine?

Owen își aruncă cărțile pe masă.

– Să te ia naiba, Cavendish, cheamă trăsura!

O jumătate de oră mai târziu, trăsura lui Cavendish ajungea în fața conacului familiei Haverford. Owen nici măcar nu se obosi să se oprească la comitetul de întâmpinare. Se despărți de Cavendish, care se întâlnise cu Daphne Swift, și trecu de coada de oameni, făcându-și loc cu coatele în sala aglomerată. Era strigat din toate părțile.

– Mă bucur să te văd, Monroe.

– Mă mir că ești aici.

– Au început să-ți placă balurile aristocrate, nu, Monroe?

Ignoră toate ironiile și continuă să își croiască drum prin mulțime. Din fericire, era mai înalt decât majoritatea invitaților. Cercetă camera, căutând un alt bărbat înalt, pe Lord Berkeley. Unde era el, avea să fie și Alex. Din nefericire, Owen o zări mai întâi pe sora lui. Cass stătea într-un grup mic, alături de Lucy Hunt, Jane Upton, Berkeley și... Alex. Da. Alex era acolo, purtând o rochie albastră cu funde argintii și mănuși lungi, albe. Era frumoasă și delicată precum o violetă. Își îndreptă umerii și porni spre micul grup fără să aibă idee ce avea să spună odată ajuns în fața lor.

– Alex, dansează cu mine!

Atât putu spune odată ajuns în fața lor, deoarece cuvintele îi ieșiră pe gură imediat ce se opri lângă ei.

Toate cele patru doamne rămaseseră cu gura căscată, iar Berkeley luă o poziție protectoare în fața lui Alex.

– Owen, ce cauți aici? reuși Cass să-l întrebe.

Owen o ignoră și îl privi cu dușmănie pe Berkeley.

– Liniștește-te, viconte! Nu vreau să te provoc la duel și să te bat până sângerezi, dar, dacă e nevoie, o fac.

– Aș vrea să o văd și pe asta, replică Berkeley mijind ochii.

– Stați! spuse Alex bătând din picior, iar toată lumea se întoarse spre ea.

– Ce este, draga mea? întrebă Lucy Hunt și se întoarse clipind spre Alex.

– Vreau să știu de ce, răspunse Alex.

– Ce anume? fu curioasă Jane Upton și își ridică ochelarii.

Ochii lui Alex nu îi slăbiseră pe cei ai lui Owen nici o clipă.

– De ce? De ce vrei să dansezi cu mine?

„Pentru că mă gândesc tot timpul la tine? Pentru că încerc să beau ca să te uit, dar nu pot găsi atâta băutură în tot regatul?"

– Pentru că vreau să vorbesc cu tine, răspunse el simplu.

– Owen, ai băut? întrebă Cass încruntată și îngrijorată.

– Da. Mult prea mult, răspunse el cu ochii la Alex.

– În acest caz, trebuie să te invit să pleci, interveni Berkeley făcând un pas în față.

Owen se întoarse către viconte aproape mârâind.

– Va fi ultimul lucru pe care îl vei face, pui de...

– Stai! Vocea lui Alex îl opri din nou. De ce vrei să vorbești cu mine?

„Pentru că ești singura persoană care mă înțelege. Pentru că mi-e dor de tine când nu ești cu mine."

El își drese glasul și privi către toți ceilalți, care se uitau dezaprobator la ei.

– Pentru că am ceva să îți spun.

De fapt, nu avea idee ce anume i-ar fi putut spune, dar, dacă ar fi fost singur cu ea, departe de Cass, de prietenele ei și de Berkeley, lua-l-ar naiba, Owen ar fi putut spune... ceva. Fir-ar să fie! Era un nemernic. Unul beat. Poate chiar asta i-ar fi spus.

– Nu ai avut prea multe să îmi spui seara trecută, continuă Alex. Ce s-a schimbat?

„Nimic. Totul."

– Owen, dacă ai ceva să îi zici Alexandrei, cred că e mai bine să îi spui aici, îl informă Cass. Sora lui era pur și simplu îngrijorată pentru Alex, dar el nu aprecia acest lucru în acel moment.

– Dansează cu mine sau vino să facem o plimbare prin grădină. Măcar ascultă-mă!

– Owen eu...

Cass vru să se pună în fața ei, dar Alex fu mai rapidă.

– O să merg cu tine, spuse ea simplu, pornind către ușile ce duceau spre terasă. Se întoarse către prietenii ei.

– Dacă nu mă întorc în zece minute, vă rog să veniți după mine.

– Desigur, spuse Berkeley, privindu-l pe Owen cu dezgust.

Ușile se închiseră în urma lui Alex, iar ea se îndreptă spre terasă, coborî scările de piatră și ajunse pe poteca din grădină. Nu se opri să vadă dacă Owen o urmase și nici nu o interesa dacă întreaga mulțime de invitați avea să o vadă plimbându-se prin grădină cu cel mai mare destrăbălat al orașului pe urmele ei.

Era furioasă pe Owen, pe faptul că dăduse buzna la bal, că făcuse o scenă și fusese un nemernic. Dar era și mai furioasă pe ea însăși pentru că fusese cuprinsă de curiozitate și acceptase să meargă cu el, când ar fi trebuit să îi spună să se ducă naibii. Ar fi fost atât de satisfăcător să îi spună asta. Dar după ce își petrecuse jumătate de noapte plângând în pernă și gândindu-se la el și la doamna Claire, iar cealaltă jumătate de noapte lovind perna, pretinzând că e fața lui trădătoare, tot nu se putea abține să nu se întrebe ce anume mai avea el să îi spună.

Făcu trei pași pe cărare și apoi se învârti atât de brusc, încât rochia îi fâșâi la glezne. Iar bucla pe care Hannah i-o lăsase liberă zbură peste umăr și îi sări pe decolteu.

Owen era acolo, la câțiva pași în spate, chipeș și amărât în același timp. Își aminti de plânsetul în pernă, își încrucișă brațele la piept și se uită urât la el.

– Deci? întrebă ea și bătu cu piciorul în pietriș.

– Plimbă-te cu mine, spuse el cu o voce gravă când ajunse lângă ea. Îi oferi brațul, iar Alex se forță să își aducă aminte cum lovise pernele noaptea trecută, apoi își strecură mâna pe brațul lui. Mirosea a săpun și a piele, și... ah, asta nu o ajuta deloc! Porniră spre un loc mai ferit, luminat de lumânări, iar el o trase aproape. Alex se chinui să respire calm.

– Berkeley vine după mine în zece minute, îi aminti ea.

– Cum aș putea uita? zise el și îi zâmbi dur.

– Ce voiai să îmi spui?

– Voiam să încep cu scuze... pentru seara trecută.

– Ce ai făcut seara trecută nu este absolut deloc treaba mea, replică ea, întorcând brusc capul.

– Nu am făcut mimic, spuse el încet. Am lăsat-o pe domnișoara Clare acasă la ea. Singură.

– Și ar trebui să îmi pese?

Owen se îndepărtă puțin de ea, iar mâna ei alunecă de pe a lui. Se îndreptă spre gardul viu și se întoarse cu fața la ea.

– La naiba, Alex, nu știu ce vrei de la mine! Tot ce știu e că nu mă pot gândi decât la tine.

– Nu, Owen, eu nu știu ce vrei *tu* de la *mine*. Mereu te-am privit cu admirație, dar s-a terminat.

– M-ai privit cu admirație? Ce vrei să spui?

– Nici măcar nu-ți mai amintești, nu-i așa?

Lacrimile îi curgeau pe ambii obraji.

Owen scoase o batistă din buzunarul interior al hainei și i-o oferi.

– Ce să-mi amintesc?

– Noaptea aceea. La balul de la conacul tatei. Acum trei ani. Ieșiseși afară. Niște tineri râdeau de Will, băiatul de la grajduri, și Thomas era acolo, spuse ea plângând.

Ochii lui Owen se micșorară, ca și cum încerca să-și amintească. Își frecă fruntea cu mâna.

– Acum trei ani? La conacul tatălui tău? La naiba, Alex, eu de abia îmi amintesc ce am făcut acum o săptămână, ce să mai zic de acum trei ani.

– I-ai salvat de acei bărbați oribili. Ai fost atât de bun și de atent. Apoi mi-ai vorbit. Eram la fereastră. Tata mereu spune că faptele unui om spun mai multe decât vorbele sale. Am crezut asta... despre tine.

Ea își dădu seama că el își aminti. Owen își ridică încet capul și îi căută privirea. Expresia de pe chip i se îmblânzi.

– Tu erai?

– Da, încuviință ea, ștergându-și lacrimile cu batista. Eu eram.

– Ce ți-am spus?

– Mi-ai spus să nu zic nimănui ce făcuseși. Ai spus că ți-ar fi distrus reputația pătată.

El zâmbi.

– Și ai mai spus că o persoană atât de drăguță și de isteață ca mine nu ar fi trebuit să stea închisă în cameră când jos era o petrecere atât de frumoasă, continuă ea.

– M-am oferit să dansez cu tine.

– Da. Și atunci am știut că tu nu te poți căsători cu altcineva decât cu mine. Am fost devastată când i-am auzit pe părinții mei discutând despre faptul că intenționezi să te căsătorești cu Lavinia. Credeam că mai am mulți ani la dispoziție ca să te fac să mă vezi.

El veni mai aproape și îi ridică bărbia.

– Nu a fost alegerea mea să fiu destinat Laviniei, spuse el ușor.

– Știu asta, așa cum știu că nu vă potriviți. Lavinia vrea un gentleman rafinat, pe cineva care să îi scrie poezii și să facă tot ce vrea ea.

– Deci măcar partea cu poeziile a fost adevărată, râse el.

– Da, partea aceea a fost adevărată.

– Și altceva a mai fost?

– Nu, spuse ea, îndepărtându-se și începând să rupă frunzele din gardul viu.

– Caii?

– Lavinia îi adoră.

– Jocurile de noroc?

– Le detestă.

– Înjuratul?

– Nu e printre gesturile ei preferate.

– Presupun că nici nu mai are rost să întreb despre piatră.

– Preferă florile, zise Alex ridicând din umeri.

– La naiba, Alex! Dar de ce ai făcut toate astea? De ce te-ai chinuit atât?

Se întoarse către el. Lacrimile îi curgeau în continuare pe obraji, iar mâna în care ținea batista îi căzu pe lângă corp.

– Pentru că te iubesc, Owen. Nu îți dai seama? Te-am iubit încă de acum trei ani. Mereu ai avut o reputație de derbedeu, dar în seara aceea eu am văzut cum ești cu adevărat – un gentleman. Un gentleman bun și blând.

– Nu sunt nici pe departe așa, spuse el cu fața împietrită. Mă vezi doar cum îți dorești să mă vezi, adevărul este că beau, joc, înjur, nu mă gândesc de două ori la aceeași femeie. Nu sunt suficient de bun pentru tine, Alex. Nici pentru sora ta. Te-am folosit pe tine

ca să o curtez pe Lavinia, pe care nu o iubesc, doar ca să am grijă de veniturile mele. Nu înțelegi? Sunt un derbedeu, așa cum spune toată lumea. Așa cum spune și tatăl meu.

Alex se întoarse spre el, cu picioarele depărtate și cu fața încleștată.

– Nu, nu ești! *Nu ești* un derbedeu. Owen Monroe, te-am văzut făcând anumite lucruri. Te-am văzut fiind bun, iubitor, atent. Nu îmi pasă ce spune tatăl tău despre tine. Nu îmi pasă ce spune altcineva. Eu știu adevărul. Și tu *ești* așa cum cred eu că ești. Cred doar că *tu* încă nu știi asta.

– Nu are nici un sens, spuse el.

– Știu că în spatele derbedeului e un bărbat bun. Nu ești inutil, nu ești un derbedeu. Nu ești un desfrânat. Sau cel puțin obișnuiam să cred că nu ești. Acum nu mai știu sigur ce să cred. Acum mă întreb oare de ce te-am iubit.

– Alex, eu...

Ea își duse din nou batista la ochi, promițându-și să nu mai verse nici o lacrimă. Trase adânc aer în piept și își ridică bărbia.

– Trebuie să plec, i-am promis următorul dans lui Lord Berkeley.

– Berkeley poate să se ducă naibii, mârâi Owen.

– Ce anume?

Sunetul ghetelor se auzi pe pietriș, iar Lord Berkeley apăru din umbră.

– Lord Berkeley, ai venit! strigă Alex.

– Sper că Monroe nu te-a supărat, spuse el cu mâinile în șold și maxilarul încleștat.

Alex trase din nou aer în piept și clătină din cap.

– Nu, el...

Owen își luă avânt și îl pocni pe Berkeley cu pumnul direct în față.

Capitolul 33

Owen căzu peste viconte. Cei doi se luptară, rostogolindu-se prin iarbă și pietriș, iar Berkeley dădea la fel de mulți pumni pe câți încasa. Owen era convins că falca lui avea să nu mai fie niciodată la fel. Reuși să îl lovească pe viconte în tâmplă și primi o lovitură în bărbie, fiind convins că i se ciobise un dinte. Continuară așa minute în șir, până când Claringdon veni în grabă și îi despărți. Lucy, care venise cu Berkeley în grădină, îl chemase pe duce. Swifdon era și el în spate, iar Owen se bucură că nu ajunsese, deoarece nu ar fi vrut să-și pocnească cumnatul. Owen se năpusti din nou asupra lui Berkeley, iar Claringdon și Swifdon trebuiră să îl țină.

Bunul viconte terminase cu lupta și, deși respira greu și se uita cu furie la Owen, începuse să își scuture hainele de iarbă și noroi. Alex fugi spre el și îi puse o batistă scoasă din săculeț peste buza însângerată.

– Ești bine, Lord Berkeley?

Vocea ei caldă și atentă îl făcu pe Owen să se năpustească din nou asupra vicontelui.

– Gata, Monroe, stăpânește-te! îi ordonă Claringdon pe un ton pe care Owen era convins că îl auziseră mulți soldați pe câmpul de luptă.

Doar vocea îngrijorată a lui Cass reuși însă să îl scoată din starea de furie nebună.

– Owen, ce-i cu tine? Nu te-am văzut niciodată atât de violent! spuse ea cu vocea tremurândă.

– Există un început pentru toate, răspunse el dând din umeri și verificându-și falca.

Cass dădu dezaprobator din cap.

– Trebuie să te duci acasă. Înainte ca altcineva să iasă afară și să vadă toate astea!

Owen privi în jur. Sora lui avea dreptate. Din fericire, acolo erau doar ea și prietenii lor. Dacă ar fi apărut altcineva, ar fi venit

întrebările și, fără îndoială, s-ar fi iscat un scandal. Unul care i-ar fi putut distruge reputația lui Alex, iar ăsta era ultimul lucru pe care el și-l dorea.

– Trezește-te, Monroe! îi șuieră Claringdon.

Owen se trase din mâinile ducelui.

– O să plec, spuse el aranjându-și lavaliera și haina.

Cass scoase o batistă din săculeț și îi șterse rana de la sprânceană. Owen scuipă sânge.

– Îți sugerez să ieși prin grădină, zise Swifdon. Eu o să ies prin casă și o să îți trimit trăsura în spate.

– Am venit cu Cavendish, răspunse Owen, cu ochii încă la Alex.

Ea aproape că nici nu îl privi, având în continuare grijă de Berkeley. Însă, atunci când o făcu, îi aruncă o privire dură și neiertătoare.

Ea, Berkeley și ceilalți intrară curând înapoi în casă. Claringdon rămase pentru a se asigura că Owen pleacă.

Owen își șterse sângele cu batista lui Cass. Fir-ar să fie! Nu era genul care să se ia la bătaie. Cu atât mai puțin la un astfel de eveniment formal. Dar felul în care apăruse Berkeley, atât de arogant și sigur pe el... Owen nu putuse suporta gândul că Alex avea să plece cu el și să îl lase singur. Nu suporta gândul că avea să danseze cu Berkeley.

Își verifică falca. Blestemă. Probabil așa se simțise Alex cu o seară în urmă, când el plecase cu Helena Clare. Îi spusese că îl iubește. Alex îl iubea, îl iubea suficient de tare încât să îl ajute și să îl mintă în legătură cu sora ei. Scuipă încă o dată sângele din gură.

– Ai grijă unde ținteșți, spuse Claringdon, făcând un pas într-o parte. Ducele aproape că îl târa pe Owen de-a lungul grădinii, către poarta ce dădea în spate.

– Nu mă pot abține. Mi se pare că am obrazul sfâșiat.

– Asta meriți pentru că te-ai luat la bătaie cu Berkeley. Nu a făcut nimic ca să merite asta. Până acum, nu ți-a spus nimeni că gelozia *nu* e o calitate atractivă atrăgătoare? Dar nu-ți face griji, o să te trimit acasă cu trăsura mea.

Owen mârâi. Claringdon avea dreptate... din păcate. Gelozia nu era atractivă, iar Berkeley nu merita ce pățise. Nici măcar nu era bărbatul de care Alex era îndrăgostită. Acela era... el. Fusese mereu. Iar el se comportase ca un prost. Faptul că îl lovise pe Berkeley era doar una dintre multele prostii pe care le făcuse în ultimul timp. Venise momentul să înceteze.

Capitolul 34

– Dacă ar fi să spun ceva, ar fi că a funcționat *prea* bine, zise Lucy Hunt în dimineața următoare, în timp ce doamnele se plimbau prin grădinile ducesei.

Lucy purta o rochie verde, cu margarete prinse în păr. Cass avea o rochie din mătase de culoarea lavandei și un șirag frumos de perle. Jane Upton era îmbrăcată cu o rochie bleu și purta lanț de argint ce se asorta cu ochelarii. Alex alesese o rochie gri și nu avea bijuterii. Ținuta i se asorta cu starea de spirit. Cele patru femei se plimbau două câte două pe cărările încântătoare ale grădinii.

– Mult prea bine, completă Cass, dând dezaprobator din cap.

– Da, aprobă Lucy. Voiam doar ca Owen să fie puțin gelos, nu să îl facă să sângereze pe bietul Lord Berkeley.

– E de mirare că s-a lăsat cu așa ceva, Lucy? Tu ai făcut planul, spuse Jane, în timp ce se opri să miroasă trandafirii.

Lucy, care se plimba în fața lui Jane cu Cass, se opri și își puse mâinile în șold.

– Mă simt ofensată, Janie. Să știi că până acum nu a mai curs sânge din cauza planurilor mele.

– Cum a spus Owen aseară? E un început pentru toate?

Cass se întoarse către Alex.

– Îmi pare rău, Alex. Cu siguranță nu ne-am dorit să fie cineva rănit. Deși trebuie să spun că și Owen a încasat-o. Când am fost să îl vizitez aseară, mi-a spus că are impresia că are falca fisurată.

– Mă îndoiesc, spuse Jane. Dacă era fisurată, nu ar fi putut vorbi. Probabil e doar lovită foarte tare.

– Ei bine, asta e o ușurare, spuse Cass și se întoarse către Alex. Ești foarte supărată, draga mea?

Alex trase adânc aer în piept. Adevărul era că nu știa cum se simțea după toată povestea aceea. Supărată? Furioasă? Rușinată? Obosită? Puțin din fiecare, dacă era să fie sinceră.

– O să fiu bine, răspunse ea, în timp ce își continuară plimbarea.

Era singurul lucru pe care îl putea spune. Avea să fie bine. Visul ei copilăresc murise odată cu respingerea lui Owen și cu comportamentul lui din seara trecută. Acum însă nu mai era un copil, iar până la urmă, toate visurile copilărești mor cândva. Obișnuia să creadă în zâne și spiriduși. Cu ce era lucrul ăsta mai diferit? Poate că părinții ei aveau dreptate. Erau mai bătrâni și mai deștepți. Trăiseră mai mult, cunoscuseră mai bine comportamentul uman. Dacă părinții ei credeau că un mariaj bazat pe arbori genealogici, bani și moșteniri era mai fericit, cine era ea să îi contrazică? Și apoi Owen Monroe se dovedise a fi exact așa cum îi spusese el că era: un derbedeu, un desfrânat, un... nemernic.

– Îmi pare rău doar că l-am târât pe sărmanul Lord Berkeley în toată povestea asta, adăugă Alex, oprindu-se să miroasă un afin.

– A fost vina noastră, draga mea, se grăbi să o asigure Cass.

– Eu încă sunt de părere că a funcționat, declară Lucy, luând un trandafir roz și învârtindu-l între degete.

– Lucy, nu ai învățat nici până acum să recunoști când greșești, o dojeni Jane.

– Cine a greșit? Mie mi se pare că Owen e gelos, iar asta a fost exact ceea ce ne-am dorit.

– El și Lord Berkeley aproape că s-au desfigurat, replică Jane.

– Nu-i nimic în neregulă cu puțină dramă masculină. Ei mereu ne acuză de asta, spuse Lucy dând din umeri.

– Nu-mi vine să cred că tocmai ai spus asta, zise Jane, dând ochii peste cap.

– Nu privești lucrurile cum trebuie, continuă Lucy. Berkeley s-a descurcat foarte bine, și nu cred că îl deranjează câteva vânătăi pentru a o ajuta pe prietena noastră să obțină o propunere de la bărbatul visurilor ei.

– Nu! strigă Alex cu mai multă forță decât intenționase.

– Nu? zise Lucy uimită.

– Nu, repetă Alex mai puțină vehementă. Nu vreau o propunere de la Owen. Nu ar fi trebuit să îmi doresc asta niciodată. Nu ar fi trebuit să accept ajutorul vostru. Am rupt orice legătură cu Owen Monroe. Întinse mâna spre Cass. Sper că nu te-am jignit cu asta, contesă.

– Oh, Alex, cum aș putea să mă supăr pe tine pentru decizia ta? Nu îi pot lua apărarea lui Owen în nici un fel. S-a comportat ca un nemernic.

– Nu, Alex, nu-ți dai seama? Nu poți renunța acum! Aproape că am trecut de partea grea, spuse Lucy.

– Partea grea? Dacă asta e partea grea, nu vreau să mai continui.

– După furtună răsare soarele, continuă Lucy.

– Vă mulțumesc tuturor pentru ajutor, dar repet: am încheiat orice socoteală cu Owen Monroe.

Capitolul 35

Owen era încă în pat când se auziră bătăi în uşă. Evenimentele de seară îi sunau în cap ca nişte tunete. Era oficial: devenise un neinernic inutil, dar nu avea de gând să asculte muştruluiala tatălui său în acea zi. Nu avea starea de spirit necesară. Cu capul sprijinit în mâini din pricina durerii, strigă la valetul său:

– Nu sunt disponibil!

– Sigur că nu, milord, răspunse valetul, făcând o plecăciune.

Câteva minute mai târziu, după câteva replici la uşa casei, uşa dormitorului lui Owen se deschise şi îşi făcu apariţia Julian Swift, cu o privire deloc fericită.

– Tot în pat? îl întrebă pe un ton uşor batjocoritor.

Owen gemu şi lăsă perna să îi cadă pe faţă.

– Unde altundeva aş putea fi după noaptea trecută?

– Nu ştiu. Mă gândeam că ai putea fi acasă la Lady Alexandra, implorând-o să te ierte pentru scena de ieri.

– Alex nu vrea să mă vadă, mormăi el de sub pernă.

– Nu am zis că ar vrea să te vadă, continuă Swifdon ironic.

– Dacă ai venit să mă faci să mă simt vinovat, dă-mi voie să te scutesc de treaba asta şi să-ţi spun că nu m-aş putea simţi mai vinovat de atât.

– Bun. Chiar *ar trebui* să te simţi vinovat. Dar nu de aceea am venit.

– Atunci de ce *eşti* aici?

Swifdon trase un scaun de la birou.

– Am venit pentru că cineva trebuie să-ţi bage minţile în cap, şi se pare că tatăl tău nu prea se pricepe la asta. Aşa că, în calitate de cumnat, îmi revine mie sarcina asta. Cu plăcere, apropo.

Owen îl privea cu atenţie cu ochii încă tulburi. Îşi puse perna sub cap şi încercă să se ridice.

– Prea bine. Ce anume vrei să-mi spui?

Swifdon întoarse scaunul și îl încălecă, punându-și mâinile pe spătar.

– Vreau să îți spun că e timpul să nu te mai porți copilărește, ci să ai un comportament de adult.

Owen se uită de două ori. La naiba! Cumnatul său chiar spusese asta?

– Nu mi-am dat seama că mă port ca un copil. Mulțumesc pentru sfat.

– Cum altfel ai numi tu pe cineva care îi permite tatălui său să îi dicteze cu cine să se căsătorească? Eu, unul, cu siguranță nu mi-am lăsat tatăl să aleagă pentru mine. La drept vorbind, nu au făcut-o nici Claringdon, nici Cavendish.

Owen gemu și își frecă tâmplele de durere.

– Nu vreau să sune urât, dar tații voștri sunt, în mod convenabil, morți.

– Poate că sunt, dar nici dacă ar fi fost în viață nu ar fi ales pentru noi.

Owen închise ochii și se gândi pentru un moment la cuvintele lui Swifdon. Adevărul îl lovi aproape la fel de tare ca pumnii lui Berkeley. Pentru Dumnezeu, omul avea dreptate! De ce îi permitea tatălui său să îi dicteze așa ceva? Fusese o dezamăgire pentru el toată viața. Nici nu se gândise să îl dezamăgească și la capitolul ăsta. Iar în loc să aleagă o domnișoară care nu ar fi fost acceptată de tatăl lui, el se chinuise să o curteze pe cea aleasă de tatăl său.

Își aminti și cuvintele lui Alex: „Mama nu are mereu dreptate. Și nici tata", așa îi spusese în ziua în care o urmărise până la adăpostul pentru săraci. Deși avea doar 18 ani, știa mai multe lucruri decât el.

– Ești de acord cu mine, nu-i așa? întrebă Swifdon, trezindu-l pe Owen din visare.

– Trebuie să recunosc că ai dreptate. Regret ce am făcut aseară, dar și Alex m-a mințit. M-a mințit în legătură cu sora ei și cred că încerca dinadins să mă facă gelos pe Berkeley.

– Din ce am înțeles de la Cassie și Lucy, exact asta făcea, deși nu de capul ei, ci cu miște *sfaturi* de la prietene.

Owen gemu.

– Ar fi trebuit să ghicesc măcar atâta lucru.

– Nu pot să spun că nu sunt de acord cu tine, Monroe. Vorbim despre niște femei care au inventat o persoană și apoi au dat o mare petrecere în cinstea acelei persoane inexistente.

– Așa este, zise Owen presându-și fruntea cu mâna. Apropo de sfaturi, ai vreunul pentru mine?

Swifdon oftă și își întinse brațele îndoite peste marginea scaunului.

– E ceva ce am învățat pe pielea mea, dar cred că te va ajuta.

– Mă va ajuta?

– Da. Cred că în momentul acesta ai nevoie disperată de puțin ajutor.

– Prea bine, Excelența Voastră. Care e sfatul?

– Știi că eu și sora ta ne-am scris ani întregi cât timp eu am fost la război.

– Da, toată lumea știe asta.

– Ne-am îndrăgostit prin acele scrisori, doar că nu ne-am dat seama atunci, ci abia când am ajuns acasă.

– Cass și-a petrecut toți acei ani temându-se pentru viața ta.

– Știu, și regret că a trebuit să se îngrijoreze atât de mult timp. Dar, când m-am întors, ea a trebuit să facă o alegere, a ales să pretindă că era altcineva. Desigur, a avut motivele ei, Lucy Hunt a fost și ea implicată, dar alegerea ei de atunci aproape că ne-a costat viitorul.

– Asta e partea în care îmi spui să nu las minciunile lui Alex să intervină între noi?

– Dacă vrei să ai un viitor cu ea, da, continuă Swifdon încuviințând din cap cu un aer grav. Dacă aș fi lăsat greșeala lui Cass să intervină între noi, aș fi făcut cea mai mare greșeală din viața mea.

– Și crezi că eu fac acum cea mai mare greșeală din viața mea?

– Dacă te căsătorești cu o femeie pe care nu o iubești și care nu te iubește, da. Indiferent de viitorul tău cu Alex, asta ar fi o greșeală, nu crezi?

Owen află și spuse:

– La naiba, Swifdon! De ce trebuie mereu să fii atât de înțelept?

– Așa suntem noi, bătrânii căsătoriți, nu știai? Acum, îți sugerez să iei singur cele mai bune decizii. Iar dacă una dintre ele va fi să ai un viitor cu Alexandra, vei avea mult de muncă. Va trebui să faci ceva monumental pentru a te revanșa în fața ei.

– Monumental?

– Da, ceva romantic și de neuitat. Cu siguranță, vei avea nevoie de ajutor pentru a planifica totul.

– Cum ar trebui să fac asta?

– Nu sunt sigur, răspunse Swifdon, ridicându-se în picioare și punând scaunul la loc. Dar îți sugerez să începi cu Upton. Din câte știu, are o datorie la tine.

Capitolul 36

Garrett Upton îi era într-adevăr dator lui Owen. Toamna anterioară, la petrecerea la care Cass și Julian se îndrăgostiseră, Upton făcuse un pariu cu Owen la cărți că, dacă el avea să câștige, Owen trebuia să-și țină gura și să o urmărească pe sora lui cum se dădea drept Patience Bunbury pentru restul petrecerii. Upton câștigase, iar Owen nu spusese nimic, în ciuda îndoielilor pe care le avea în privința acelei idei. Cass și prietenele ei plănuiau mereu tot felul de lucruri și avuseseră multe probleme înainte ca Julian și Cass să se logodească. În orice caz, Upton îi era dator lui Owen.

– Monroe, spuse Upton în momentul în care îl văzu pe Owen intrând pe ușa salonului Brooks, nu te-am mai văzut de câteva zile. Am auzit un zvon care spune că mai nou escortezi tinere pe la baluri. Spune-mi că nu e adevărat.

– Mă tem că nu pot face asta, răspunse Owen.

– E adevărat atunci? întrebă Upton ridicând o sprânceană.

– Întru totul.

– Surprinzător.

– Fără îndoială. De fapt, de aceea am venit, am nevoie de ajutorul tău, Upton. Al tău și al soției tale.

Upton îl privi precaut.

– Nu-mi place cum sună asta.

– Aș pune pariu cu tine la cărți, dar ceva îmi spune că vei câștiga, rânji Owen.

– Ceva îmi spune că ai dreptate. Ia loc!

Owen se așeză lângă Upton și se aplecă spre el astfel încât să nu fie auzit de altcineva.

– Uite ce ai de făcut.

Capitolul 37

Acum că stabilise lucrurile cu Upton, Owen mai avea puține de făcut înainte de a-și pune planul în aplicare. În primul rând, luă trăsura și îi făcu o vizită domnișoarei Magdalene. Femeia începu să plângă de bucurie până la finalul întâlnirii. El îi oferise un cec de aceeași valoare cu alocația lui pe o lună. Apoi se opri la Lord Hopbridge, omul care se opunea taxei de drum în parlament. Îl informă pe acesta că îi oferea tot sprijinul lui și că avea să îl susțină imediat în fața tuturor cunoștințelor lui din parlament. Apoi urma să înceapă campania pentru un loc în Camera Comunelor. Lord Hopbridge fu de acord să se întâlnească încă o dată cu el pentru a discuta toate detaliile. Apoi Owen se duse la orfelinat, pentru a-i învăța pe tinerii băieți de acolo cum să își aranjeze lavaliera.

Se trezise devreme. Era ceva nou pentru el. Nu-și văzuse capul de treabă. La sfârșitul zilei, avu un sentiment unic, pe care nu îl mai trăise vreodată. Owen se simțea... util. Util și eficient, ca și cum reușise, în sfârșit, să facă un lucru bun cu timpul și cu viața lui. Trebuia să îi mulțumească lui Alex pentru asta. Își dăduse seama că ea avusese dreptate în privința lui. Ea văzuse în el ceva ce el însuși nu văzuse. Ea voia ca el să fie un om mai bun. Iar cu dragostea și sprijinul ei, el chiar putea reuși. Alex fusese cea care îi arătase că are ocazia să facă lucruri bune, că se afla în postura în care deținea această putere. Și avea dreptate. Totul depindea de el, nu de trecutul lui, nu de reputația pe care o avea, nici măcar de tatăl lui. Era alegerea lui Owen felul în care își petrecea ziua, era alegerea lui dacă ziua de mâine avea să fie precum cea de ieri. De abia aștepta să îi spună lui Alex, să îi mulțumească pentru ceea ce făcuse pentru el. Oare avea să fie mândră de el? Ideea îi veni pe neașteptate. Nu-și dorise niciodată ca o anumită persoană să fie mândră de el. Dar, în timp ce se întorcea cu trăsura în Mayfair, se gândi că nu voia doar ca Alex să fie mândră de el, ci și ca ea să îl admire. Dar mai întâi trebuia să devină un om demn de admirat. Bătu la viziera ce îl despărțea de vizitiu.

– Da, milord, strigă slujitorul.

– Du-mă la conacul ducelui de Huntley!

Un sfert de oră mai târziu, Owen stătea în biroul ducelui, cu mâinile strânse la spate, cu bărbia ridicată, cu picioarele depărtate, în timp ce stimatul domn ce se afla în spatele biroului se uita la el cu ochii mijiți.

– Ești sigur de asta? întrebă ducele cu o voce puternică.

– Da, spuse Owen hotărât. Foarte sigur. Nu doar că eu și Lavinia nu ne potrivim, dar am toate motivele să cred că este total împotriva ideii ca eu să o curtez.

Owen se pregăti pentru un răspuns violent. Fu surprins când ducele nu făcu altceva decât să împingă scaunul pe care stătea, să arunce penița pe birou și să ofteze.

– La naiba, Monroe! Îmi pare rău să o spun, dar cred că ai dreptate.

Owen răsuflă ușurat, nedându-și seama că până în clipa aceea aproape uitase să respire.

– Nu vă pot spune cât de mult mă bucur că spuneți asta, Excelență.

– Eu și soția mea speram că Lavinia se va da pe brazdă, dar am făcut cu toții tot ce am putut. Am ținut un bal, te-am invitat la cină și am tot insistat asupra calităților tale vreme de săptămâni întregi. Se pare că totul a fost în zadar.

– Știu că doreați ca fiica dumneavoastră să se căsătorească din dragoste, sire, dar îmi pare rău să o spun – pe mine nu mă iubește.

– Măcar de ar ajunge să placă pe *cineva*. Pe cineva eligibil, spuse ducele în timp ce bătea cu penița în masă.

Owen făcu o plecăciune.

– Sper sincer ca lucrul acesta să se întâmple, Excelență.

Ducele nu știa cât de tare credea Owen acel lucru. Fără să știe sentimentele lui Alex, nu era pregătit să îi ceară mâna tatălui ei, dar avea să se întoarcă de îndată ce era sigur.

– Încă doriți neapărat ca fiica dumneavoastră mai mare să se mărite prima? nu se putu abține să nu întrebe.

– Nu ai idee ce scandal ar fi în casa asta dacă Alexandra ar anunța că este logodită înaintea surorii sale.

– Uneori, un scandal nu e cel mai rău lucru ce se poate întâmpla. Și, cu acele cuvinte misterioase, Owen făcu o plecăciune către duce. Mulțumesc pentru timpul acordat, Excelență, și pentru înțelegere.

Owen era în dreptul ușii când cuvintele ducelui îl opriră.

– Mereu am considerat că ești un om bun, Monroe. Sper că vei găsi femeia potrivită într-o zi.

– Mulțumesc, Excelență. Cred că deja am găsit-o. Și e magnifică. Făcu o pauză. Sper doar ca ea să mă accepte.

– Ar greși dacă nu ar face-o, spuse ducele.

Owen deschise ușa și păși pe coridor. Lady Lavinia aproape căzu peste el, cu toate fustele ei aurii. Owen închise ușa și încercă să nu zâmbească. Se părea că nu doar Alex avea obiceiul de a asculta pe la uși în acea casă.

Lavinia se chinui să se aranjeze și își duse mâna la gât.

– Milady, spuse Owen. Sunteți bine?

– Da, destul de bine, spuse ea, aranjându-și coafura.

El nu știa exact cât din conversație auzise, dar hotărî că era mai bine să fie prevăzător.

– Cred că ar fi mai bine să știți că l-am informat pe tatăl dumneavoastră că noi doi nu ne potrivim. Este de acord cu mine. Nu va mai fi nevoie să îmi suportați compania de acum încolo.

– Chiar așa? zise Lavinia și strânse din buze.

– Da. Presupun că vestea vă bucură. Îmi pare rău dacă prezența mea v-a jignit. Este așa cum mi-ați spus – părinții noștri sunt mai interesați de această uniune decât suntem noi.

Începu să râdă ușor, dar se opri când îi văzu privirea. Indiferent ce credea despre vestea primită, ea *nu* râse.

– Îmi pare rău dacă v-am făcut să suferiți în vreun fel, Lady Lavinia, adăugă el, pentru a fi sigur.

Nu avea rost să dezlănțuie fiara.

– Nicidecum, milord. Vă asigur.

Zâmbetul ei era ca al unui prădător.

– Atunci, vă urez o zi frumoasă, milady, și toate cele bune. Cu siguranță, ne vom revedea cândva, spuse el înclinând din cap. „Mai ales că sper să devin cumnatul tău în curând." Dar ar fi fost în stare să o suporte bucuros pe Lavinia dacă asta însemna să fie cu Alex.

Începu să se îndepărteze, dar cuvintele Laviniei îl opriră.

– V-am auzit spunând că ați găsit deja femeia potrivită.

Ah, deci chiar trăsese cu urechea și chiar recunoștea asta. El zâmbi. Nu se putea abține când se gândea la Alex.

– Așa este.

– E Alexandra? întrebă Lavinia mijind ochii.

Owen își aranjă mâneca. Presupuse că era în regulă să recunoască.

– Da, milady. Chiar ea.

– Înțeleg, răspunse ea, întorcându-se cu spatele.

Pentru o secundă, lui Owen i se păru că vede furie pură în ochii ei. Își îndulci cuvintele.

– Sper să găsiți pe cineva care să vă merite, Lady Lavinia. „Sau măcar pe cineva care să te suporte."

Ea părea că se uită prin el, fără să fie atentă.

– S-ar putea să o fi făcut, milord.

Era o veste surprinzătoare. Dar era una bună. Owen voia să strige de bucurie. Minunat! Dacă Lavinia avea să se logodească, el și Alex ar fi fost liberi să se căsătorească.

– Vă urez noroc atunci, îi răspunse el.

– Nu am nevoie de noroc, șuieră ea, cu vocea ca de gheață. Mereu primesc ceea ce vreau.

Owen plecă din conac și coborî în grabă scările. Norocul pe care i-l urase Laviniei era pentru amărâtul pe care ea pusese ochii. Owen nu voia să fie în locul bietului om. Fluieră și își puse pălăria, îndreptându-se spre trăsură. Era aproape pregătit să vorbească cu Alexandra.

Dar mai întâi trebuia să discute cu altă persoană.

Capitolul 38

De data aceasta, Owen fu cel ce dădu buzna în dormitorul tatălui său. Bătrânul trăgea un pui de somn... în miezul zilei. Ca să vezi!

– Trezește-te, tată! Trebuie să discut cu tine. E urgent!

Tatăl său se ridică tușind, în timp ce Owen se duse spre fereastră și trase draperiile. Soarele se revărsă în cameră, luminând catifelele și lemnul decorat. Tatăl său își puse mâna în fața ochilor pentru a se feri de lumină.

– Owen, pentru Dumnezeu, ce crezi că faci?

– Îmi pare rău, te-am trezit? Nu e deloc plăcut, nu-i așa? Owen își depărtă picioarele și își încrucișă mâinile pe piept.

– Îmi odihneam ochii puțin. Nu mă simt prea bine. Mă supără guta și... Vai, nu pot să cred că Shakespierre te-a lăsat să intri.

– A, dar nu i-am spus lui Shakespierre că vin la tine, replică Owen, referindu-se la majordomul tatălui său. Crede că am venit să o vizitez pe mama.

– O să îi iau capul când...

– Stai liniștit, tată, o să fiu scurt. Am venit doar să te informez că nu mă voi căsători cu Lady Lavinia Hobbs nici dacă ar fi ultima femeie din Londra. De fapt, intenționez să mă căsătoresc cu Lady Alexandra Hobbs, dacă ea va dori. Sunt îndrăgostit de ea și o să fac tot ce îmi stă în putință pentru a fi demn de ea, inclusiv să candidez la Camera Comunelor, pentru a promova legislația care se adresează problemelor ce mă interesează pe mine, niște acțiuni de caritate, și chiar să renunț la toate posesiunile mele materiale dacă este nevoie.

Ochii tatălui său erau din ce în ce mai mari.

– Ce-ce-ce tot spui? Și alocația ta? Moștenirea ta?

– Ah, da, în legătură cu asta. Nu dau doi bani pe ele și deja mi-am donat suma de luna aceasta către un adăpost de la periferie. Lady Alexandra a fost așa amabilă încât să-mi arate câtă nevoie au de ajutor cei de acolo.

Boneta de noapte a tatălui său era strâmbă. Părea bătrân și obosit. Preț de o clipă, Owen se îngrijoră pentru el. Toată viața își folosise banii, statutul și autoritatea pentru a da ordine oamenilor și pentru a-i forța să facă ce voia el. Servitorii lui erau mereu înspăimântați, iar soția lui nu îndrăznise niciodată să îl contrazică. Owen jură că nu avea să se comporte niciodată așa. El și Alex – dacă ea îl va accepta – trebuiau să aibă o relație bazată pe iubire, egalitate, fericire și respect.

– Ai renunța așa de ușor la moștenirea ta?

– Nu trebuie să îți amintesc faptul că, după moartea ta, proprietatea îmi va reveni mie, dar, da, aș renunța la tot fără să clipesc. Atât de mult înseamnă Alex pentru mine.

– Cred că ți-ai pierdut mințile, spuse tatăl lui tremurând.

– Se poate, tată. Mi le-am pierdut atunci când ea a apărut în viața mea. Și nu m-am simțit niciodată mai bine. Să ai o zi bună!

Îl salută înclinând din cap, făcu o plecăciune, se întoarse și se îndreptă direct spre ușă.

Capitolul 39

O baie era mereu o idee bună. Sau cel puțin așa spusese Lucy de vreo șase ori înainte să ajungă acolo. Alex fusese de acord să meargă cu Jane, Garrett, Lucy și Cass într-o excursie la casa lui Garrett. Lucy, Cass și Alex erau într-o trăsură, Jane și Garrett în alta, iar slujitorii veneau cu bagajele cu a treia trăsură.

La început, ideea i se păruse minunată. Șansa de a pleca din Londra, departe de ochii mamei ei, o atrăsese cel mai mult. Șansa de a se distanța de Owen îi plăcea și mai mult. Chiar dacă era cu sora lui, nu era cu *el*. Alex nu se putea gândi decât la faptul că, atunci când avea să se întoarcă, urma să îl găsească logodit cu Lavinia. Iar gândul acela îi sfâșia inima.

Clătină din cap. Nu, refuza să se gândească la asta. Greșise când se îndrăgostise de el, era doar o copilă de 15 ani, dar apoi reușise să vadă cum era el cu adevărat.

– Ai auzit că Lady Sarah Highgate s-a logodit cu marchizul de Branford? întrebă Lucy și o întrerupse din gânduri pe Alex.

– Era de așteptat, spuse Cass. A fost vedeta sezonului, iar el era cel mai căutat burlac. Și Owen e căutat, dar nu ca un marchiz.

– Îi urez numai bine lui Lady Sarah, spuse Alex. Și aș prefera să nu discutăm despre Owen, dacă nu vă deranjează.

Lucy și Cass se priviră cu jenă.

Lucy fu cea care vorbi din nou.

– Da, Garrett și Jane vor da un bal mâine-seară. Și o vei cunoaște pe mătușa Mary.

– Mama lui Garrett, adăugă Cass.

– Oh, un bal? Nu știam că va fi un bal, spuse Alex, încercând să zâmbească, deși nu îi plăcea deloc ideea. Voia o vacanță, nu încă o ieșire în societate. De abia aștept să o cunosc pe mama domnului Upton.

Mai târziu în acea zi, trăsurile ajunseră în fața conacului, iar când prietenii se reuniră, mătușa Mary cobora scările, împărțind bezele

tuturor, admirând frumusețea lui Alex, apoi spunând că trebuie să fie obosiți și flămânzi.

Primiră pâine, brânză și fructe, în timp ce bagajele lor erau scoase din trăsură. Discutară cu mătușa Mary despre ultimele noutăți din Londra, inclusiv despre logodna lui Lady Sarah.

– Ce mai face fratele tău, Lord Owen?

Mătușa Mary trebui să întrebe, pentru că nimeni nu îl pomenise pe Owen și i se păru puțin ciudat.

– Oh, e... bine, răspunse Cass, mângâind-o pe Alex pe mână.

Mătușa Mary se uită la cele două.

Alex privi pe fereastră. Refuza să se gândească din nou la Owen, cu atât mai puțin să vorbească despre el. Ea îi spusese că îl iubește, iar el îi pocnise amicul. Omul era un nemernic.

– Sper că nu vă supărați, doamnă Upton, dar sunt foarte obosită și...

– Stai liniștită, draga mea.

Alex fu condusă în dormitor, iar mătușa Mary îi spuse să se odihnească puțin.

– În seara asta, o să stăm în casă ca să vă puteți odihni. Balul va fi mâine-seară.

Alex se forță să zâmbească.

Purta o rochie albastră, răvășitor de frumoasă și cu privirea înghețată. Owen o învățase bine. Râdea, dansa, flirta cu nenumărații ei admiratori, îi atinsese umărul unui domn cu evantaiul, își ascunse zâmbetul sclipitor în spatele mâinii înmănușate, iar râsul ei umplea încăperea, făcându-l să-i tresalte inima. Ochii îi străluceau, plini de intrigă și promisiuni. Lui Owen i se strânse stomacul. El o transformase, o făcuse o domnișoară superbă, căutată de orice domn. El o făcuse așa, la fel cum tot el o făcuse să îl urască.

El și Upton plănuiseră asta. Upton avea să danseze cu ea și să o ducă până în capătul îndepărtat al sălii. Owen avea să aștepte acolo, iar Upton urma să i-o ofere. Ea nu ar fi putut obiecta cu atâta lume în jur, spera el. Avea să afle curând.

Owen aștepta și își dădu seama că își ținea respirația. Bătea din picior. Era agitat. Nu fusese niciodată așa. Upton ajunse lângă el și o învârti pe Alex. Upton se desprinse, iar Owen o luă în brațe.

Expresia de pe fața ei atunci când își dădu seama cine era fu un amestec de surpriză și furie. Dar el spera că, între cele două reacții, văzuse și puțină... fericire. Sau ușurare?

Alex însă nu dansă cu el. Se opri, trase aer în piept și se dădu înapoi.

– Ce cauți aici? întrebă ea și se încruntă la Upton.

Upton își drese glasul și își strânse mâinile la spate.

– O să vă las să discutați, spuse el și se grăbi să plece înainte ca Alex să poată obiecta.

Ea își ridică poalele și se întoarse cu spatele.

– Mă întorc la...

– Stai, strigă el mai tare decât ar fi trebuit.

Ea se opri, privindu-l dintr-o parte.

– De ce?

– Alex, eu...

– Ce cauți aici?

– Trebuie să îți mărturisesc ceva. Eu l-am rugat pe Upton să te aducă aici.

– Poftim?

– Voiam să te văd departe de Londra.

– Garrett a plănuit asta?

– Cu ajutor din partea soției lui și a prietenilor ei.

– Ce șerpi! zise Alex furioasă.

– Te rog să nu dai vina pe ei! Upton îmi era dator. Nu putea să mă refuze.

Păși cu aroganță de lângă el, ajunse până la spaliere și își încrucișă mâinile la piept.

– Prea bine, m-ai adus aici. Ce vrei să îmi spui?

– Te rog să îmi mai acorzi o șansă. Vreau să îmi cer scuze pentru comportamentul meu din noaptea aceea, cu doamna Clare. Voiam să...

– Să îți dau o nouă șansă pentru ce? Nu am avut nici o primă șansă. Nu avem ce să încercăm din nou.

– Nu crezi asta mai mult decât mine.

– Aveam 15 ani atunci când te-am plăcut. Am fost mai mereu închisă în dormitorul meu, fără să știu ce înseamnă viața cu adevărat.

Lucrurile nu se întâmplă ca în povești, iar primul bărbat care îți ajunge sub fereastră nu trebuie neapărat să fie soțul tău.

– Dar ar putea fi.

Alex se opri. Înghiți în sec și strânse din dinți.

– Ți-am dat inima mea, Owen. Dar nu cred că mai pot avea încredere în tine. Te rog să mă asculți când îți spun să mă lași în pace!

Capitolul 40

Alex petrecu următoarele ore încercând să îl ignore pe Owen. Ce crezuseră prietenii ei când îl invitaseră? Cass era sora lui, dar toți știau ce simțea ea. Știa că făceau tot felul de planuri, dar nu crezuse că ar fi păcălit-o într-un asemenea fel. Voia să fie singură. Se gândise să meargă în bibliotecă, dar se răzgândi. Era clar că Jane avea să fie acolo. Alex ieși pe terasă și apoi în grădină. Nu făcuse doi pași, și o voce de bărbat o strigă.

– Așteaptă!

Pentru un moment, Alex crezu că era Owen. Dar nu era. Se părea că fusese clară cu el. Cel care o strigase era Lord Berkeley. Vicontele închise ușa și se îndreptă spre ea.

Alex se opri și zâmbi.

– Milord?

– Am venit să vă spun... la revedere. Venisem să îmi vizitez vărul și m-am gândit să particip și la bal.

– Mă bucur că ați venit.

– Și eu mă bucur. Îmi pare bine că am reușit să îmi iau la revedere. În seara aceasta, voi pleca spre proprietatea mea din nord.

Alex trase de șnurul săculețului.

– Sper să ne vedem curând.

– Mă tem că nu va fi așa. Nu plănuiesc să mă întorc la Londra până la sfârșitul anului.

– Îmi pare rău să aud asta. Îi strânse mâna. Vă mulțumesc pentru tot, milord!

– Vă urez mult succes, sper doar că nu am cauzat mai mult rău decât bine.

– Mulțumesc. Sper doar că într-o zi vă veți găsi dragostea, spuse Alex, refuzând să se gândească la Owen.

– A fost plăcerea mea, Lady Alexandra, și eu sper să se întâmple așa. Până acum, nu am avut succes. Îi zâmbi. Am decis să mă retrag o vreme la domeniul meu de vânătoare din Scoția, unde nu va mai

trebui să mă gândesc la debutante, să dansez și să fiu fermecător. Aștept cu nerăbdare să plec din Londra și să nu mai am parte de toate aceste obligații sociale.

– Nu vă învinovățesc, râse Alex. Și ea își dorise să plece departe de Londra și de toate obligațiile sociale, dar se părea că toate o urmăriseră până acolo. Sunteți un bărbat fermecător, milord, nu mă îndoiesc că veți găsi perechea potrivită.

– Până data viitoare, zâmbi el și făcu o plecăciune. Apoi se întoarse pentru a pleca, dar Alex îl opri.

La naiba! Nu se putu abține să nu îl întrebe.

– Lord Berkeley?

– Da?

– Știați că Owen va fi aici în această seară?

– Nu. Și ceva îmi spune că nu mai e cazul să îl facem gelos.

– Absolut deloc, spuse ea privind în altă parte.

– Dacă asta contează, să știți că mi-a cerut scuze.

Lui Alex îi înflori un zâmbet pe buze.

– Și ați acceptat?

– Da. Dar vă spun un secret: poate că uneori se aprinde prea repede, dar eu cred că e un bărbat decent. Și mai cred că vă iubește.

Capitolul 41

După ce Lord Berkeley o lăsă în grădină, Alex nu mai voia deloc să rămână la petrecere. Era supărată pe prietenii ei, care o păcăliseră, era furioasă pe Owen pentru că apăruse acolo, și era tristă pentru că își luase la revedere de la singurul bun prieten pe care îl aprecia, Lord Berkeley. În ciuda faptului că el îi spusese că Owen o iubește, ea nu știa ce să creadă. El nu îi spusese niciodată asta, iar ea nu avea nici un motiv să creadă. Alex își ridică poalele și se îndreptă către ușă. Era timpul să meargă la culcare. Trebuia doar să intre și să-i spună noapte bună gazdei sale, Jane Upton.

Alex înainta încet spre terasă, când Lucy Hunt veni în grabă spre ea.

– Nu-mi spune că te retragi deja, zise ducesa nemulțumită.

– Da, sunt destul de obosită și... De ce se scuza în fața ducesei, până la urmă? Era supărată pe ea. Excelență, îmi cer scuze, dar momentan nu sunt prea mulțumită de tine și aș prefera să mă duc la culcare. Așa că te rog...

– Vrei să spui că vrei să te ascunzi de Owen, insistă Lucy.

– Nu. Chiar nu. Eu...

Lucy o luă de braț pe Alex și o conduse înapoi în grădină.

– Ești supărată pe mine pentru că am orchestrat tot evenimentul ăsta și l-am invitat pe Owen. Dacă ai vedea că totul e spre binele tău, ai putea fi fericită mai repede. Și, da, te ascunzi de Owen, nu încerca să negi! Și eu am negat multe în urmă cu puțină vreme. Știu cum arată negarea când o văd.

– Ce vrei să spui? întrebă Alex și mijii ochii.

– Derek a lovit un copac, s-a urcat apoi în altul – chiar cel de acolo, de fapt. Îi arătă cu mâna un stejar mare din mijlocul pajiștii. Uită-te acolo! Stăteam la fereastră, iar Derek a urcat până la mine.

Alex trebuia să fie șocată, dar, la cum o știa pe ducesă, era clar că fusese tot un plan de-al ei.

– Acolo e dormitorul meu, șopti Alex.

– Oh, ce interesant, spuse Lucy zâmbind.

– Dar nu ai terminat ce spuneai. Faptul că Derek s-a suit în copac te-a bulversat?

– Nu, nu asta, ci faptul că i-am dat voie să intre în dormitorul meu pentru a-i îngriji mâna lovită, iar el m-a sărutat.

– Și *asta* te-a bulversat?

– Exact. Deși, dacă aș fi știut atunci ce știu acum, nu l-aș fi lăsat să plece doar cu un sărut.

Alex trase aer în piept și duse mâna la gură.

– Îmi pare rău, draga mea. Te-am șocat? Nu am vrut. Cass mereu îmi spune că vorbesc înainte să gândesc.

– Sunt sigură că erai îndrăgostită de el și că urma să vă căsătoriți, dar eu și Owen...

– Oh, nu! Nu eram hotărâtă deloc. Asta încercam să îți spun. Când Derek m-a sărutat, credeam că urma să se logodească cu Cass, iar eu nu mi-aș fi trădat niciodată prietena.

– Cass? Dar credeam că ea era cu Lord Swifdon, spuse Alex uimită.

– Cu Julian. Da, știu. Este o poveste *foarte* lungă. Dar e suficient să-ți spun că toată lumea credea că eu mă potriveam cu Derek. Toată lumea, în afară de noi doi, desigur.

– Deci vrei să spui că eu și Owen...

– Sunteți perfecți unul pentru celălalt. Am fost de acord să îl invităm aici ca să puteți discuta și să îți dai și tu seama de asta. Owen a insistat să vorbească cu tine. Am venit să îți spun doar că ar trebui să îi mai acorzi o șansă.

Alex pufni.

– Nu știi tot ce a făcut și...

– Poate că nu știu toate detaliile. Dar îl cunosc pe Owen de când era copil, și e un om bun. Un om foarte bun.

– Știu, mi-ai spus povestea despre Eton.

– Nu e doar asta, draga mea. Sunt multe lucruri pe care le-a făcut. E felul în care se comportă cu Cass. Cum vorbește cu caii lui, cum o respectă pe mama sa. Poate că în ultimul timp s-a comportat prost, dar toți mai facem prostii. Lasă-l să îți spună ce simte!

– Owen nu e genul care să spună unei femei ce simte, oftă Alex.

– Poate că nu era în trecut, draga mea. Dă-i o șansă! Bărbații ne pot surprinde uneori.

– Așadar, spui că Owen ar trebui să lovească un copac, să mă sărute, să mă bulverseze?

– Deloc. Spun doar că ar trebui să îl asculți, zise Lucy zâmbind peste umăr. Iar dacă va veni în dormitorul tău, să nu-l lași să plece!

Capitolul 42

Alex nu putea dormi. Se tot răsuci în pat. Era prea cald. Da, asta era problema. Se dădu jos din pat și se duse să deschidă fereastra. Auzi un zgomot care îi atrase atenția. Privi în întunericul de afară. Lumina lunii era suficient de puternică pentru a vedea conturul unui om care se legăna pe o creangă mare. Inima lui Alex se opri. Nu putea fi...

Se frecă la ochi și mai privi o dată. Da. Era Owen... urcându-se în copac. Deschise fereastra și aproape că țipă când el sări de pe o creangă pe alta. Ateriză direct pe pervaz. Își rupsese cămașa și era murdar de noroi pe obraz.

Alex își puse mâna la gură ca să nu țipe și să nu trezească pe toată lumea.

– Owen? Ce Dumnezeu faci? Puteai să mori!

Owen gemu, se ridică în picioare și își scutură frunzele din păr.

– Da, acum știu asta. Dar am vorbit cu Lucy mai devreme și mi-a spus că te-ai răzgândit. Și am decis să îi urmez sfatul lui Claringdon.

Alex se grăbi să aprindă o lumânare. Se întoarse și îl privi pe Owen, care ținea o crenguță în mână.

– Sfatul lui Claringdon?

– Da, răspunse Owen. Claringdon mi-a sugerat să mă îmbăt, să lovesc un copac, să urc până la fereastra ta și să te sărut.

– Ești beat? întrebă ea și îl privi cu dezgust.

– Nu. Nu am mai băut de câteva zile, de fapt.

– Ești nebun?

– Nu din câte știu, dar este foarte posibil să fiu. Mi-am stricat o cămașă foarte bună, iar haina mea e undeva pe un gard. Recunosc că mă tem pentru siguranța ei. Încă nu am lovit un copac, deci e bine. Însă m-am urcat în altul. Se pare că Claringdon e într-o formă fizică mult mai bună decât mine, fiindcă aproape că m-am omorât. Poate că ar fi fost mai bine să fiu beat. Nu am de unde să știu.

– Ai înnebunit, zise Alex, holbându-se la el cu gura căscată.

– Alex, te rog, ascultă-mă! Se întoarse către ea luând-o de mâini. Ascultă-mă și apoi voi pleca dacă vrei. Ai cuvântul meu!

– Prea bine, zise ea. O să te ascult.

Owen îi strânse mâna.

– Când te-am învățat să fii cochetă, să flirtezi, să dansezi și să dai din gene, am greșit. Tu ești specială pentru că ești sinceră, directă, proaspătă.

Alex își ținu respirația. Îi spusese cumva că e specială?

– Nu joci jocuri, continuă el. Nu te prefaci că ești altcineva. Și asta iubesc la tine. Printre multe altele.

Lacrimile îi țâșneau din ochi. Înghiți în sec.

– Ai spus cumva că iubești?

– Așa am spus. Așa este. Sper doar ca tu... Se puse în genunchi și continuă: Lady Alexandra Hobbs, îmi faci onoarea de a fi soția mea?

– Vrei să te căsătorești cu mine, Owen?

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Da, desigur. El scoase o batistă din buzunar și i-o puse în mână. Nu plânge draga mea, te rog!

Ea își șterse lacrimile.

– Nu-mi vine să cred că ești aici, că spui asta. Nu îmi vine să cred că ai venit până aici, te-ai suit într-un copac, și...

– Nu doar că am făcut toate astea, dar mi-am donat banii adăpostului pentru săraci, plănuiesc să candidez pentru Camera Comunelor și am început voluntariatul la un orfelinat.

– Poftim?

– Asta încercam să îți spun, Alex. Tu m-ai făcut un om mai bun. Din ziua în care te-am cunoscut. Nu mai beau, nu mai țin minte când am jucat cărți ultima dată, iar acum viața mea are un scop.

– O, Owen, sunt atât de bucuroasă pentru tine! Chiar sunt, mereu am știut că îți vei găsi calea.

– Îmi faci o favoare, iubirea mea?

– Orice, spuse ea strângându-i mâna la piept.

– Răspunde-mi la o întrebare. Nu mi-ai spus. Vrei să te căsătorești cu mine?

– Da. Da, vreau!

El o luă în brațe și o sărută. Alex dădu capul pe spate și închise ochii.

– Du-mă în pat, îi șopti ea.

– Ești sigură?

Mâinile lui tremurau.

– Foarte sigură, răspunse ea privindu-l adânc în ochi.

Era tot ce voia să audă Owen. O luă pe sus și o duse spre pat. O așeză încet. Singura lumină venea de la lumânarea pe care o aprinsese ea. El se aplecă și o sărută cu lăcomie. Alex își puse brațele în jurul gâtului lui și se apăsă de mădularul lui, care o atingea în cel mai intim loc al ei. Îi smulse cămașa de noapte și apoi se opri să își scoată cizmele și lavaliera, cămașa și pantalonii. Toate zburară rapid.

– Ești sigur, Alex?

Ea își trăsese pătura până la gât, uitându-se la trupul lui magnific. Cândva, crezuse că semăna cu Adonis. Gol semăna și mai bine cu el. Avea umeri lați și puternici, era musculos, avea puțin păr pe piept, iar abdomenul îi era ferm. Avea șoldurile ascuțite, iar mădularul lui parcă o căuta pe ea. Era foarte mare, voia să îl atingă. Chiar în acea clipă!

– Sunt sigură, șopti ea, lingându-și buzele.

Pe chipul lui se văzu o expresie de ușurare, apoi apăru un zâmbet, împreună cu acea gropiță răvășitoare.

– Nu te ascunde de mine, Alex. Lasă-mă să te văd!

Alex ezită, dar îi permise să tragă pătura și să o vadă.

– Ești perfectă, spuse el, atingându-i pântecul, șoldurile și sânii. Îi cuprinse sânii în mâini și îi strânse ușor. Ești exact așa cum mi-am imaginat că vei fi.

– Te-ai gândit la mine goală?

– Mai des decât ar fi trebuit. Dar tu? Ți-ai imaginat vreodată asta?

– Nu mi-am putut imagina, răspunse ea, dar mi-am dorit să se întâmple.

El râse ușor și o sărută din nou adânc. Ea își trecu degetele peste pielea lui. Oh, era minunat și era doar al ei! Sau avea să fie în acea seară.

– Sper doar să nu te dezamăgesc, șopti ea.

– Alex, nu m-ai putea dezamăgi niciodată. Vreau doar să fie bine pentru tine.

– Ce vrei să...

El pornise deja în josul ei, iar gura lui îi găsi sfârcul drept. Ea tremură și aproape sări din pat. Mâinile lui mari o așezară înapoi. Apoi

își alunecă o mână în spatele ei și o ridică. Spatele ei se arcui, iar sânii ei intrară în gura lui. Ea gemu și își prinse mâinile în părul lui. Gura lui făcea niște lucruri sânilor ei pe care nu și le putuse imagina vreodată. Dinții o mușcau încet, iar limba se freca dur de pielea ei sensibilă. Se arcui și mai mult, dorindu-și ca gura lui să nu se oprească niciodată.

– Owen, gemu ea.

Cealaltă mână a lui ajunse pe celălalt sfârc, frecându-l și răsucindu-l. Ea se arcui sub mâna și gura lui. El o săruta în timp ce ea îi ținea capul, cu disperare, sperând să nu se oprească niciodată. Impulsuri de plăcere porneau din sânii ei către locul secret dintre coapse. Își împreună picioarele pentru ca presiunea de acolo să nu mai fie insuportabilă.

– O să te fac să te eliberezi, Alex. Știi ce înseamnă asta?

Gura lui fierbinte îi înconjura sânul, iar cuvintele lui calde îi atingeau sfârcul.

Ea făcu un semn din cap că nu. Dar, orice ar fi fost, voia cu disperare să afle.

El își ținu mâna pe sfârcul ei, trăgând, răsucind, frecând, în timp ce gura lui ajunse la adâncitura dintre coapsele ei.

– Desfă picioarele, îi ceru el, lovindu-i pielea fină cu răsuflarea fierbinte.

– Da, șopti ea.

Mâna lui îi împinse genunchiul, făcând-o să se desfacă și mai mult. Apoi limba lui arzătoare coborî între picioarele ei, iar Alex uită să mai respire.

– Owen, strigă ea ușor în timp ce el o săruta adânc. Limba lui se juca cu ea, frecând ușor bobița ce pulsa, răspunzând la senzațiile din sâni. El luă mâna de pe genunchiul ei, o luă pe a ei, și i-o puse pe sânul liber.

– Atinge-te, șopti el.

Ea se strânse ușor și apoi se apucă de sfârc, tremurând. Se jucă cu el așa cum făcuse el mai devreme, așa cum făcea el la celălalt sân.

– Oh, Owen, eu...

Dar nu știa ce să spună.

Valuri de plăcere îi curgeau spre abdomen din anibii sâni și impulsuri fierbinți veneau din locul în care el se juca cu limba. El o supse, iar sfârcurile ei aproape că pluteau, atât de tari erau senzațiile.

Începu să scâncească. El o pătrunse ușor cu un deget. Alex lăsă capul într-o parte și gemu.

– Owen...

– Simte tot, Alex, simte! Relaxează-te!

Cu gura între picioarele ei, degetul pe sfârcul ei, alt deget intrând și ieșind din ea, senzația era prea intensă. Își coborî ambele mâini în părul lui, iar el o linse din nou și din nou, apăsând punctul acela din ea, până când ea strigă și se prăbuși. Își lipi coapsele de capul lui în timp ce valuri – delicioase și incontrolabile valuri – o făceau să tremure din tot corpul.

Owen se ridică între picioarele ei și o privi de sus. Avea un zâmbet satisfăcut pe față. O mângâie pe o parte, pe mână, pe umăr, în timp ce Alex plutea înapoi spre pământ.

– Nu-mi vine să cred, nu aveam nici cea mai vagă idee, sunt pur și simplu...

– Ador să te las fără cuvinte. Se aplecă și o sărută adânc, iar Alex simți gustul sărat și dulce de pe limba lui. Poate că nu era așa, dar era atât de senzual... Tremură din nou.

– Da, fără cuvinte, încuviință ea. Așa sunt.

– Bun. El închise ochii și se aplecă să o sărute din nou. Alex, te vreau, șopti el în gura ei.

– Mă ai, șopti ea înapoi.

– Vreau să fiu în tine. O sărută din nou, iar râuri fierbinți îi inundară coapsele.

– Da, șopti ea.

– Atinge-mă, îi ceru Owen. Îi luă mâna și i-o puse între picioarele lui, înfășurându-i degetele în jurul mădularului. Cerule! Senzația mâinii ei pe el era o tortură dulce. Închise ochii și gemu. O mișcă în sus și în jos, arătându-i cum îi plăcea să fie atins.

– E bine așa? întrebă ea cu o voce timidă.

– O, dragostea mea, e atât de bine... Închise din nou ochii și își apăsă fruntea tare de a ei.

El acceleră ritmul, dorind să o pătrundă, dar nu voia să o sperie ori să o rănească. Șoldurile lui se mișcau în ritmul mâinii ei. Se lovea de palma ei din nou și din nou. Mâna lui ajunse între coapsele ei, pentru a se asigura că era pregătită să îl primească; o pătrunse cu degetul.

– Ești atât de fierbinte, de udă. Mă vrei, iubirea mea?

– Da.

Avea ochii închiși strâns, dar tot simți zâmbetul lui satisfăcut.

– Vreau să te fac să zbori, îi șopti el la ureche, băgându-i ușor limba înăuntru.

Ea se puse sub el, iar el o strânse de șolduri, țintuind-o de saltea, pregătită pentru el.

– Dă-i drumul, îi spuse el, iar mâna lui Alex căzu de pe mădularul lui. Își împreună degetele cu ale ei, ridicându-i mâna deasupra capului, lipind-o de pat.

– Am visat atât de mult la asta, continuă el, împingându-se în locul ei umed și fierbinte. Am visat...

Cuvintele lui se pierdură într-un geamăt atunci când pătrunse în ea. Ea deschise larg ochii din cauza șocului, iar el știu atunci că o dezvirginase.

Ea strânse din dinți, scâncind încet. El o sărută pe nas, pe pleoape, pe pomeți, pe frunte.

– Te-a durut? Ești bine?

Ea se mișcă sub el.

– Cred că da.

– Te iubesc, zise el și o sărută pe vârful nasului, intrând și ieșind ușor din ea. Te iubesc, repeta el de fiecare dată când intra în ea.

Alex începu să își miște întruna capul pe pernă. Era transpirată. Șoldurile lui Owen se mișcau deasupra ei, din nou și din nou, și el trebui să se muște de obraz ca să nu se elibereze în ea. Voia să o facă să se simtă bine din nou. Îți coborî mâna între ei și îi masă cercul plăcerii. Ea deschise ochii mari.

– Nu știam că putem să...

– Putem să facem orice, zise el mușcând-o ușor de umăr. Fruntea îi era transpirată și gemea, dorind să pătrundă încă o dată în ea și să se piardă acolo. Te vreau atât de mult, Alex, eliberează-te, iubire!

Șoldurile ei se mișcau în același ritm cu ale lui. Respirația ei era din ce în ce mai sacadată și își mângâia sânii, așa cum o învățase el.

– Așa, atinge-te pentru mine, Alex. Se aplecă și îi supse sfârcul, mușcându-l ușor. Ea se arcui, strângând din coapse, cu numele lui pe buze.

Owen o sărută adânc. Limba lui îi cotropea gura și o făcea a lui. Îi luă fața în mâini în timp ce șoldurile lui presau în ea o dată, a doua

oară, a treia oară, până când se eliberă complet, orgasmul făcându-l să se cutremure atât de tare încât strigă deasupra ei, apoi se prăbuși peste minunatul ei corp transpirat.

Câteva momente mai târziu, Owen se rostogoli și o trase pe el. Părul ei magnific îi era pe umeri, iar el se ridică și o apucă de gât pentru a o săruta. O sărută din nou, lung și încet.

– Nu o să mă satur niciodată să te sărut, spuse ea dându-și părul după ureche.

– Sper să nu o faci. Iar eu nu mă voi sătura să fac dragoste cu tine.

Se aplecă peste pieptul lui și se cuibări sub bărbia lui.

– Sper să nu o faci, Owen. Știu că ești desfrânat, dar...

– Nu, ascultă-mă! Vorbesc serios. Nu voi renunța niciodată la tine și nu te voi înșela. Ce am făcut în seara asta a fost pentru prima dată și pentru mine. Am făcut dragoste. Sunt doar al tău, Alex. Te iubesc.

Alex oftă și îi puse mâna peste inimă.

– Și eu te iubesc, Owen. Acum, crezi că putem face asta din nou?

Capitolul 43

Alex zâmbea încontinuu. Îi zâmbi vizitiului care o duse înapoi la Londra. Îi zâmbi slujitorului care îi deschise ușa și zâmbi în timp ce adormi în acea noapte, știind că Owen o iubea și intenționa să o ceară în căsătorie. Avea *să se căsătorească* cu Owen Monroe. Iar mama și tata nu aveau cum să nu fie de acord. Nici măcar cu Lavinia încă nemăritată. Nu după ce făcuse ea cu Owen.

În dimineața următoare, Alex fu trezită brusc de o bătaie în ușă.

– Intră, zise ea, surprinsă să o vadă pe Lavinia.

Sora ei era îmbrăcată într-o rochie de culoarea lămâii, funde asortate în păr. Avea un ziar în mână. Erau paginile mondene. Era singura parte a ziarului care o interesa pe sora ei.

– Bună dimineața, Lavinia, spuse Alex, întinzându-și mâinile deasupra capului. Nici măcar sora ei nu îi putea strica buna dispoziție. Cât este ceasul?

– E aproape 11, spuse Lavinia pe tonul ei ridicat. Cum a fost excursia?

Zâmbind, Alex se ridică și își aranjă pernele. Era gata să îi povestească fiecare detaliu surorii ei. Cui îi păsa că ea și sora ei nu erau apropiate? În acea zi, voia să strige veștile ei bune prin toată Londra. Ar fi vorbit chiar și cu un gard de lemn, dacă acela ar fi ascultat.

– Oh, Lavinia, s-a întâmplat cel mai frumos lucru. Nu o să ghicești niciodată.

– Și eu am niște vești minunate, zise Lavinia zâmbind.

– Da? Anii de experiență o învățaseră pe Alex că Lavinia intenționa să spună prima vestea, dar Alex se săturase ca sora ei să fie mereu prima. E minunat, dar lasă-mă să îți spun...

– Sunt logodită! exclamă Lavinia.

Alex rămase fără răsuflare, uitând pentru moment vestea ei din cauza șocului.

– Cbiar ești? Oh, Lavinia, e absolut perfect!

Zâmbetul lui Alex se lărgi. Lucrurile nu ar fi putut să se aşeze mai bine de atât. Dacă Lavinia era logodită, mama ei nu ar mai fi avut ce să obiecteze. Sunt atât de fericită pentru tine! Cin e logodnicul?

Lavinia îşi trecu mâna peste ziar.

– E Lord Owen Monroe, desigur.

Alex nu mai putu respira. Încercă să vorbească, dar cuvintele nu ieşeau. *Trebuia* să fi auzit greşit.

– Lord Owen Monroe, reuşi ea să murmure în cele din urmă.

– Da, exact. Faţa Laviniei nu exprima nimic, în afară de o urmă de zâmbet în colţul gurii. A fost chiar rapid, de fapt.

Alex încercă să tragă aer în piept cât mai repede. Sora ei mintea. Mintea sau se înşela, sau o luase razna. Trebuia să fie una dintre cele trei variante.

– Vezi? Lavinia aruncă ziarul pe pat. Uite anunţul nostru de logodnă.

Alex apucă ziarul şi cercetă pagina. Nu îi luă mult să îl găsească. Lavinia avea dreptate. Era acolo, scris pentru toată Londra. Logodna lui Lord Owen Monroe cu Lady Lavinia Hobbs.

Lavinia se duse spre fereastră şi privi afară.

– Trebuie să fie o greşeală, şopti Alex. Nu poate fi...

– Lord Owen a venit ieri după-amiază aici, spuse Lavinia, privindu-şi unghiile. A spus că trebuie să ştie care sunt sentimentele mele.

– A fost aici? Ieri?

Alex ura micimea propriei sale voci.

– Da. A spus că era pregătit să ceară în căsătorie altă domnişoară. Dar nu putea face asta până când nu avea să ştie cu certitudine că nu are nici un fel de speranţă cu mine. Mi-a explicat că părinţii noştri şi-ar fi dorit asta. S-ar părea că până la urmă au contat mai mult dorinţele tatălui său şi banii acestuia.

Lacrimile – mari, fierbinţi, urâte, ruşinoase – voiau să ţâşnească din ochii lui Alex. Le şterse cu sălbăticie.

– A spus el asta? întrebă ea cu vocea gâtuită.

– Da, răspunse Lavinia, privind în continuare pe fereastră. Desigur, a fost o surpriză chiar şi pentru mine să îl accept. Ştii ce credeam despre el până nu demult.

Alex putu doar să aprobe din cap, chiar dacă ştia că sora ei nu o vedea.

– Da, reuşi ea să îngaime.

– Dar adevărul este că mi-am schimbat părerea. Şi tu, şi mama eraţi atât de convinse că e un pretendent bun, iar el părea atât de hotărât că mă vrea... La urma urmei, cine l-ar putea condamna? Râse pe un ton afectat. În orice caz, am decis că aveai dreptate. E chipeş. E eligibil. Nu pot rămâne domnişoară pentru totdeauna. S-ar părea că a fost atât de nerăbdător să anunţe logodna noastră, încât s-a dus direct la ziar. Sora ei trase aer în piept. Desigur, îmi amintesc că mi-ai spus că ai fi vrut să îţi încerci şi tu norocul cu el, dar mă gândesc că, până la urmă, ţi-ai dat seama că eşti interesată de altcineva, având în vedere că şi tu ai veşti bune.

Alex îşi şterse ultimele lacrimi în timp ce sora ei se întorcea.

– Plănuim nunta la primăvară, spuse Lavinia.

– Nunta la primăvară, repetă Alex.

– Da, mereu mi-am dorit o nuntă primăvara.

– Şi eu, şopti cu greu Alex.

Lavinia se întoarse spre pat, ridică din umeri şi oftă.

– Ei, suficient despre mine. Care sunt veştile tale bune, Alexandra? Te-ai logodit? Poate cu Lord Berkeley?

– Nu! Nu. E... nu e nimic atât de grandios precum veştile tale.

– Înţeleg. Ei bine, sper că mă vei ajuta să organizez nunta. Ştiu că până acum nu am fost apropiate, dar mi-aş dori să putem schimba asta. Se întinse şi o bătu pe Alex pe mână.

– Da... desigur, şopti Alex tremurând.

Sora ei deschise uşa şi plecă, în timp ce Alex jură să nu mai verse nici o lacrimă pentru Owen Monroe.

Capitolul 44

Owen simțea nevoia să dea cu pumnul în pereții trăsurii. Mintea îi era cuprinsă de o ceață de furie. După ce văzuse anunțul acela odios de logodnă în ziarul de dimineață, se dusese la ducele de Huntley atât pentru a-i cere explicații, cât și pentru a-i cere mâna lui Alex. Ducele părea a nu avea idee cum ajunsese anunțul în ziar, dar refuzase să o lase pe fata lui cea mare să fie rușinată prin retragerea anunțului. Se părea că Lavinia se răzgândise și era dispusă să îl accepte. Ducele îi spusese foarte clar lui Owen că nu avea de gând să i-o dea pe Alex. Owen trebuia să se căsătorească cu Lavinia sau nu avea să se căsătorească cu nimeni.

Owen știa exact cine trimisese anunțul la ziar. Lavinia era exact genul de persoană care se preta la așa ceva. O subestimase și făcuse o greșeală gravă atunci când îi spusese că o iubea pe Alex. De fapt, nimic din toate astea nu mai conta. Trebuia doar să vorbească cu Alex. Nu știa care avea să fie reacția ei la vederea anunțului. Probabil că și ea era furioasă. Dar aveau să se descurce cumva. La naiba! Puteau pleca spre Gretna Green chiar în acea seară, dacă ea ar fi vrut. Tatăl ei refuzase să îi spună majordomului să o cheme pe Alex. Owen așteptase afară ore întregi, sperând să o zărească. Până la urmă, mituise un slujitor pentru ca acesta să afle de la camerista ei unde avea să fie în acea seară. Aflase că urma să participe la serata familiei Bennett. Iar el chiar într-acolo se îndrepta.

Trăsura nici nu oprise bine în fața casei, că Owen deja sărise din ea și intră cu pași repezi înăuntru. Își făcuse un obicei din a da buzna și a ignora amabilitățile mondene, în căutarea lui Alex.

După ce căută mai bine de o jumătate de oră prin toată casa, o găsi, stând nefericită lângă un palmier, lângă ringul de dans. Își făcu iute drum către ea.

– Alex, aici erai! spuse el fără să respire. Trebuie să îți spun ceva.

Ea îl privi ca pe o fantomă. Pe față i se putea citi groaza. Plânsese? Alex ridică o mână.

– Nu, așteaptă!

Judecând după ochii umflați, părea că deja aflase. El trase adânc aer în piept.

– Nu o să îți placă asta, dar am fost la tatăl tău și...

– Da. Știu.

Strângea din dinți. Nu voia să se uite la el. Ce se întâmplase?

Owen își trecu mâna prin păr.

– Ți-a spus?

Alex privea spre mulțime, refuzând în continuare să se uite la el.

– E mare vâlvă la mine acasă. Credeai că nu o să aflu?

– Vreau să știi că asta nu schimbă lucrurile cu nimic, tot plănuiesc să...

– Nu! Ea își întoarse brusc privirea către el. Nu mai vreau să aud nimic. S-a terminat. Hai să ne despărțim cu un pic de demnitate!

Se uită la ea neîncrezător.

– Alex, nu. Eu... eu i-am spus tatălui tău că...

– Nu te obosi! Eu i-am spus tatei că nu ți-aș accepta cererea nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ. Este în regulă. Totul va merge așa cum e plănuit, nu? Așa mi-ai spus odată, Owen, mai ții minte?

El privi peste umăr pentru a se asigura că nu îi aude nimeni.

– Da, dar cum rămâne cu excursia noastră? Cum rămâne cu...?

Ea trase cu putere de șnurul săculețului.

– Ah, aia... Am făcut-o doar pentru că m-a provocat Lucy Hunt.

Figura lui se frânse, neîncrezătoare.

– Ce vrei să spui?

Deși șoptea ușor, vocea ei era dură.

– Am vrut să văd cum e prima dată cu un desfrânat. Mulțumesc pentru experiență, milord! A fost chiar edificatoare.

– Alex, nu vorbești serios! zise el lăsând capul într-o parte, ca și cum ar fi fost plesnit.

– Ba da, vorbesc foarte serios. Și la fel de serios îți spun: căsătorește-te cu Lavinia, Owen! Vă meritați unul pe celălalt. Alex se ridică și plecă în grabă.

Capitolul 45

Dacă majordomul ducelui de Huntley fusese surprins să vadă trei tinere doamne măritate, îmbrăcate frumos și cu diferite titluri nobiliare bătând la ușă în acea după-amiază, ei bine, nu lăsase să se vadă asta nici prin vorbe, nici prin fapte. Alexandra chiar se gândea la șocul bietului om atunci când cele trei se prezentaseră ca fiind ducesa de Claringdon, contesa de Swifdon și doamna Garrett Upton. Dar probabil că majordomul își revenise rapid când anunțaseră că veniseră să o vadă pe Lady Alexandra Hobbs, nu pe Lady Lavinia, care oricum nu era disponibilă, fiind la etaj, unde făcea probe cu croitoreasa ei, madame Bergeron. Însă Lady Alexandra era liberă pentru a primi vizite. Se afla în salon, lucrând la o broderie, când cele trei stimate doamne intrară hotărâte în cameră. Intrară părând a fi trei zâne bune, cu rochii frumoase și mănuși elegante, bonetele lor fiind scoase la intrare. Alex ridică privirea din broderie, se uită de două ori, și privi uimită cum cele trei se așezară în jurul ei și îi cerură rapid ceai majordomului.

– Presupun că ai primit scrisoarea mea, Cass, spuse Alex, lăsând broderia să îi cadă în poală.

– Am primit-o, într-adevăr, și am fost complet șocată, răspunse Cass.

– Sper că nu ești aici ca să mă convingi să îl iert pe Owen, zise Alex încruntându-se, pentru că pur și simplu nu pot să...

– Nu suntem aici să te convingem de nimic, Alex, dar trebuie să ne asculți, zise Cass încet.

– Am făcut câteva investigații, zise Jane. Nu avea nici o carte cu ea. Era evident că lucrurile erau chiar serioase.

– Da, chiar și Jane s-a implicat de data asta, încuviință Lucy.

– Nu suport nedreptatea. Este unul dintre lucrurile care mă deranjează cel mai tare. Și am ceva experiență în a face pe detectivul.

– Investigații? Nedreptate? Detectiv? Ce legătură au toate astea cu mine?

Alex răsuci capul pentru a le putea privi pe toate trei.

– Ceva din povestea pe care i-ai transmis-o lui Cass nu avea sens, draga mea, spuse Lucy. Așa că am chemat-o pe camerista surorii tale.

– Martha? întrebă Alex clipind.

– Da, o femeie minunată. Am rugat-o să îmi mărturisească tot ce știe și mi-a spus. Nu știu ce este cu mine, dar oamenii mereu aleg să-mi spună adevărul. Ca și cum aș fi preot sau ceva asemănător.

– Oh, nu aș merge *atât* de departe, comentă Jane, dându-și ochii peste cap.

– În orice caz, pufni Lucy, Martha mi-a oferit multe informații. Am învățat asta în urmă cu puțin timp – dacă vrei să știi ceva despre secretele unei domnișoare, întreabă-i camerista. Ele știu totul, nu-i așa?

Celelalte două doamne încuviințară.

– Martha mi-a spus tot adevărul crunt, continuă Lucy.

– Care adevăr crunt? întrebă Alex și se încruntă din nou.

– Ei bine, faptul că sora ta a dat un anunț de logodnă fals în *Times*, apoi te-a mințit spunându-ți că a acceptat cererea lui Owen.

Alex ridică din sprâncene.

– Anunț de logodnă fals?

– Se pare că l-a auzit pe Owen vorbind cu tatăl tău. Owen îl informase pe duce că nu o va mai curta pe Lavinia. Apoi i-a spus că ar vrea să te ceară pe tine, de îndată ce va avea acordul tău. Doar că nu a spus numele tău, dar probabil că Lavinia a ghicit.

– Nu înțeleg, strigă Alex.

– Sora ta a auzit totul și a devenit extrem de geloasă, adăugă Jane aranjându-și ochelarii.

– Dar ea nici măcar nu l-a vrut vreodată, zise Alex respirând sacadat.

– Ceea ce e de-a dreptul oribil, adăugă Cass pe un ton loial.

– Pe legea mea, e mai rea decât doamna Langford, femeia care a încercat să mi-l fure pe Garrett. Dar măcar ea nu era sora mea! exclamă Jane.

– Nu-mi vine să cred că este sora mea! spuse Alex, de-a dreptul distrusă.

– Să crezi, draga mea! Martha mi-a povestit tot, continuă Lucy. Lavinia a trimis-o pe Martha să ducă anunțul la ziar. Bestia! Desigur,

biata fată nu știa ce scria în bilet la momentul acela. A fost distrusă când a aflat mai târziu ce făcuse. Chiar te place, Alex. Spune că mereu ai tratat-o cu mai multă blândețe decât Lavinia.

– Nici nu e greu să faci asta, zise Alex ducând mâna la obraz.

O durea sufletul pentru Martha, care fusese obligată să ducă la îndeplinire planul malefic al surorii ei. Dar sentimentul covârșitor care o cuprindea era dezgustul. Dezgust și furie la adresa Laviniei.

– Nu îmi vine să cred că a făcut asta! E atât de josnic chiar și pentru ea, continuă Alex.

– E de-a dreptul mârșav, zise Lucy. I-a povestit totul Marthei amuzându-se. Sora ta mai are multe de învățat despre prieteniile între femei. Marta, biata de ea, se temea, desigur, dar am asigurat-o că, în cazul în care va fi concediată, îi voi găsi o slujbă potrivită în gospodăria mea.

Alex se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

– Mi se face rău.

– Și eu m-aș simți la fel, zise Cass cu empatie. Îmi pare atât de rău că a trebuit să îți spunem asta!

Alex se duse la fereastră și strânse pervazul în mâini. Privi afară în liniște vreme de câteva clipe. Apoi se întoarse către prietenele ei.

– Știți, cândva i-am spus lui Owen că nu are încredere în el. Dar nici eu nu am avut încredere în mine. I-am permis surorii mele să îmi dicteze întreaga viață. Mereu mi s-a părut normal. Mama a fost întotdeauna atentă la sentimentele și dorințele Laviniei. Eu am fost mereu pe ultimul loc. Nu am avut niciodată prieteni pentru că mama voia să fiu la dispoziția Laviniei.

– E atât de trist să nu ai prieteni, draga mea, spuse Lucy. Sper ca de acum încolo să ne consideri pe noi prietenele tale.

– Și pe Daphne, adăugă Cass. Încă nu ai cunoscut-o, dar știu sigur că voi două vă veți înțelege de minune.

– Așa voi face, spuse Alex ștergându-și lacrimile. Sunt absolut privilegiată să vă pot numi prietenele mele. Iar în ceea ce privește ploconirea față de Lavinia, m-am săturat până peste cap. Refuz să o mai fac! Nu după ce mi-a făcut. Am știut mereu că e rea și egoistă, dar nu am crezut niciodată că se poate preta la așa ceva. Cred că tocmai de aceea am crezut-o. Nu mi-am putut imagina că ar face... așa ceva. Acum doar... Alex începu din nou să se plimbe, rozându-și unghiile. Aș vrea să știu ce pot face... în privința lui Owen.

Jane se ridică și o bătu pe umăr.

– A devenit atât de complicat... Ai nevoie de ajutorul nostru pentru a rezolva totul. Asta fac prietenii. Ne ajutăm unul pe celălalt. O să ne gândim la o cale ca să îl poți recupera pe Owen.

– Dar m-am purtat groaznic cu el! L-am refuzat. I-am spus că nu l-aș accepta nici dacă ar fi ultimul om de pe pământ!

– Nu a fost cel mai bun moment al tău, dar cu siguranță o putem rezolva, zise Cass.

Alex o privi cu și mai multe lacrimi în ochi.

– Chiar crezi asta?

– Absolut, răspunse Lucy, cu ochii ei de culori diferite strălucind. Dar va trebui să avem mult curaj!

Capitolul 46

Curajul era același lucru cu îndrăzneala, iar Alex învățase să fie îndrăzneață. Și dacă era o zi în care era nevoie de îndrăzneală, atunci acea zi venise. Alex știa exact cum să procedeze. Lavinia încă era la probe când Alex urcă să o caute. Sora ei se afla în camera alăturată dormitorului ei, cea care fusese transformată într-o mare garderobă doar pentru ea. Madame Bergeron și asistenta ei lucrau pe lângă ea, în timp ce Lavinia stătea cu mâinile întinse și se studia în oglindă. Rochiile noi erau unele dintre puținele lucruri care o făceau fericită pe Lavinia. Cu siguranță, nu era într-o dispoziție prea rea. Alex zâmbi în sinea ei. Avea de gând să schimbe asta.

Când Alex intră în cameră, Lavinia ridică privirea. Ochii ei trădau puțină neliniște. Era perfect.

– Rochii noi?

Alex își puse un zâmbet plăcut, dar fals pe buze.

– Da, am nevoie de câteva, răspunse Lavinia privind la rochia din dantelă bej pe care o purta.

– Doamne ferește să porți ceva de două ori, bombăni Alex.

Vocea ascuțită a Laviniei împunse aerul:

– Ce ai spus?

– Desigur, că ai nevoie de rochii noi, mai ales că urmează să te măriți. Se întoarse către croitoreasă. Ați văzut anunțul despre căsătoria lui Lady Lavinia?

Madame Bergerot își puse mâna pe piept.

– Da, desigur, și am fi onorați să vă facem cea mai frumoasă rochie de mireasă din tot regatul, îi spuse ea Laviniei. Va rivaliza cu cea a prințesei Charlotte. Va fi...

– Nu e încă oficial. Vocea Laviniei tăie din nou aerul din cameră, ca un țurțure de gheață.

Alex o privi cu atenție. Era din ce în ce mai enervată și mai furioasă. Era foarte bine.

– Încă nu e oficial? Alex ridică din sprâncene. Este foarte oficial din moment ce a apărut în ziar.

Lavinia bătu din palme îmbufnată.

– Vă rog să ne scuzați doamnă, domnișoară.

Croitoreasa și asistenta ei făcură un schimb de priviri uimite.

– Desigur, milady. Cele două franțuzoaice se grăbiră să iasă din cameră, închizând ușa după ele.

Alex se apropie de sora ei și își încrucișă brațele la piept.

– Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că nu e ceva oficial, altfel nu aș fi zis nimic de față cu ele.

Ochii Laviniei schipeau.

– Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că...

– Nu. Știi ce e oficial, Lavinia?

Sora ei clipi către ea.

– E oficial faptul că ești o viperă. Un șarpe în haine scumpe.

Lavinia rămase cu gura căscată. Se înroși la față.

– Cum îndrăznești? tună ea.

Pentru prima dată în viața ei, Alex se întoarse direct către sora ei și țipă la fel de tare.

– Nu! Cum îndrăznești tu! Cum îndrăznești să mă minți? Cum îndrăznești să faci asta doar ca să fii rea? Pentru că ești pur și simplu malefică! Owen nu te-a vrut niciodată. Și, cu siguranță, nu te-a cerut de nevastă. Iar tu de ce ai făcut-o? Pentru că te-ai îndrăgostit de el? Nu! Ai făcut-o pentru că ai aflat că el mă voia pe mine și nu ai suportat gândul ăsta. Ești atât de egoistă și înfiorătoare încât nu ai suportat să știi că mă vrea pe mine și nu pe tine. Ești răuvoitoare și oribilă, nu meriți altceva decât să îți petreci restul vieții singură!

Ochii Laviniei deveniră sălbatici, iar fața i se schimonosi de furie.

– Nu m-ai apreciat niciodată, obrăznicătură ce ești!

– Pot să apreciez cât de înfiorătoare ești, crede-mă! Dar nu pot înțelege nicicum de ce. De ce să mă minți când știai că oricum aveam să aflu? Știai că nu te vei căsători cu Owen. Cum aveai de gând să continui șarada asta?

Lavinia își ridică nasul în aer și trase aer adânc în piept.

– Ba se va căsători cu mine! Tata va avea grijă de asta.

Alex se dădu înapoi. Oare sora ei era chiar atât de nebună?

– Nu. Deja i-a spus tatei că nu se va căsători cu tine. Ești nebună.

Cu un strigăt, Lavinia își apucă poalele rochiei și le rupse. Bucățile neterminate se desprinseră și le aruncă înspre Alex.

– Nu sunt! Trebuie să se căsătorească cu mine. Tata este duce. Și eu vreau asta. Mereu primesc ceea ce vreau!

Urla din toți rărunchii, iar Alex se dădu ușor în spate. Lavinia avea o privire sălbatică, scuipând și bătând din picior.

Ușa se deschise larg, iar mama lor fugi înăuntru.

– Lavinia, te rog!

Ambele fete se întoarseră către ducesă.

– Spune-i, mamă, strigă Lavinia. Spune-i că Lord Owen se va căsători cu mine!

Mama dădu din cap.

– Nu, Lavinia. Nu e adevărat. Mereu m-am temut de faptul că ți-am permis prea multe, că ți-am acceptat orice și că nu a fost bine, dar nu mi-am dat seama cât de groaznică ai devenit.

– Mamă! Lavinia se apucă cu pumnii de păr și urlă atât de tare, încât probabil o auziră și caii din grajdurile regelui. Nu îmi pasă ce spui tu. O să mă mărit cu Lord Owen!

Se aruncă pe podea, lovind și țipând, răsucindu-se prin resturile de materiale de la probă.

– O s-o fac. O s-o fac, o s-o fac!

Mama ei se duse calmă către ea și o privi cu atenție.

– Ridică-te! Te faci de râs în ultimul hal. Ți-am acceptat purtarea prea mult timp, deoarece mereu m-am simțit vinovată că era să mori când erai mică. Dar refuz să mai tolerez așa ceva. Nu ți-am făcut nici un bine. Nimeni nu suportă să fie în aceeași cameră cu tine!

Lavinia se opri din urlat și se întoarse pentru a se uita la mama ei. Avea părul ciufulit, iar fața ei era umflată și roșie.

– Nu-mi vine să cred că îi ții partea șoarecelui de Alexandra!

Mama oftă.

– Era și timpul să îi țin partea. A fost obligată să îți suporte ieșirile ani întregi. Nu doar că îi țin partea, dar eu și tatăl tău am hotărât deja că e liberă să se căsătorească cu Lord Owen indiferent de perspectivele tale maritale. Alexandra nu trebuie să sufere și să aștepte ca un bărbat chiar să aleagă să se căsătorească cu tine. Ținând cont de faptul că ești atât de răsfățată, ar aștepta până la moarte!

Un zâmbet larg apăru pe fața Alexandrei.

Mama se întoarse către Alex.

– Îmi pare rău, Alexandra. Mă vei putea ierta vreodată?

– Mulțumesc pentru că ai făcut ce trebuia, zise ea întinzându-se și strângându-i mâna.

Mama îi căută privirea.

– Vrei să te măriți cu Lord Owen, nu-i așa?

– Foarte, foarte mult, zise Alex radiind.

Lavinia sări în picioare și ieși din cameră urlând, precum o păpușă stricată și bolnavă.

Capitolul 47

Owen aștepta de mai bine de un sfert de oră în sala goală de bal a lui Cass, când se decise că era suficient. Se ridică, își aranjă lavaliera și se îndreptă către ușă pentru a o căuta pe sora lui și a o întreba ce avusese în cap când îi spusese să se întâlnească acolo, ca apoi să nu apară.

Ajunsese la jumătatea sălii când se deschise ușa, și Alex intră grăbită. Era îmbrăcată cu o rochie albă, cu părul ridicat și o margaretă prinsă în el. Ținea în mână un jurnal legat în piele, iar obrajii îi erau cam palizi. Când ajunse lângă Owen, culoarea îi reveni.

– Alex? Ce cauți aici?

Alex înghiți în sec și făcu o plecăciune.

– Trebuie să recunosc, am învățat că e bine să ai prieteni. Chiar foarte bine în unele situații. Cum ar fi atunci când e nevoie să-ți ademenești viitorul logodnic în sala de bal pustie a surorii lui.

– Viitor logodnic? Ce naiba...?

– Am rugat-o pe Cass să te invite aici pentru că trebuia să vorbesc cu tine. Voiam să îți cer iertare, zise ea iute, apoi își coborî privirea.

– Ciudat! Ultima dată când am vorbit cu tine am avut impresia clară că mă detești, zise el cu fălcile încleștate.

– Știu. Am... am greșit. Foarte mult. Vezi tu, Lavinia îmi spusese că ai cerut-o în căsătorie. După ce noi...

Owen deschise gura pentru a spune ceva, dar ea îl opri.

– Știu că nu ar fi trebuit să cred o asemenea minciună, dar poate fi convingătoare. În plus, nu m-am gândit că ar putea face așa ceva și... Oh, Owen, mereu mi-a fost greu să cred că un bărbat ca tine ar alege pe cineva ca mine și... Îmi pare rău!

Ea se opri, rămasă fără aer, și îi căută privirea.

– Cineva ca mine? Ce vrei să spui? întrebă el încruntat.

Alex ridică din umeri.

– Ești atât de atrăgător, de chipeș, de bine îmbrăcat și de minunat! Eu nu sunt zveltă și elegantă, vărs supă pe haine, pantofii îmi sunt zgâriați și... și nu mi-a venit să cred că mă vrei. Dar mi-am adus aminte ce mi-ai spus – că sunt diferită și tocmai de aceea mă iubești. Mi-am dat seama că mi-am petrecut întreaga viață încercând să fiu ca Lavinia. Și... oh...

El înaintă către ea și îi puse mâna pe umăr.

– Calmează-te! Ce încerci să spui?

– Ți-am spus odată că, atunci când aveam 15 ani, am făcut o listă. De fapt, am scris-o în noaptea în care te-am văzut sub fereastra mea.

El o privi cu atenție.

– Lista cu lucrurile pe care le vrei de la viață?

– Da. Lăsă privirea în jos spre jurnalul pe care îl strângea la piept. E o listă ce cuprinde patru lucruri. Îți spusesem două dintre ele. Tu m-ai întrebat care erau celelalte două.

Owen făcu un pas în spate.

– Care erau celelalte două, iubirea mea?

– Îmi aduc aminte... în mare parte... Încercă să îi dea jurnalul lui Owen. Dar mi-e puțin teamă să mă uit, ca să fiu sinceră, zise ea mușcându-și buzele.

– Lucrurile înfricoșătoare devin mai bune atunci când termimi repede cu ele, răspunse Owen cu un zâmbet larg.

– Oh, da? zâmbi și ea.

– Da. Uite, vrei să citesc eu pentru tine?

Alex închise ochii și îi dădu jurnalul.

– Da, te rog. Lista este pe prima pagină, zise ea și apoi își acoperi fața cu mâinile.

Owen deschise jurnalul și își drese glasul.

– Să devin curajoasă și îndrăzneață precum Thomas, citi el.

– Asta nu e așa de rea, comentă Alex uitându-se printre degete.

– Să devin frumoasă, zveltă și elegantă precum Lavinia, pufni Owen. Asta chiar nu era nevoie să o scrii.

– Sunt perfect de acord, răspunse Alex luându-și mâinile de pe față și apucându-se de poalele rochiei. Nu o să semăn niciodată ca Lavinia, nici la înfățișare, nici la comportament, și este perfect acceptabil.

Owen se apropie și îi ridică bărbia.

– Nu e doar acceptabil, e de preferat.

– Citește în continuare, zise ea, arătând spre jurnal.

El deschise din nou jurnalul și căută pagina.

– Să am parte de un bal în timpul căruia un domn extrem de eligibil să mă invite la dans, astfel încât serata să fie un adevărat succes. Îmi pare rău că nu ai avut parte de asta, zise el privind-o cu blândețe.

– Dar am avut parte, doar că a fost la câteva luni distanță de balul meu, răspunse Alex râzând.

– Mi-aș fi dorit să fi fost acolo la primul.

– Citește-o pe ultima, îl îndemnă Alex.

– Să mă căsătoresc cu un om pe care să îl iubesc cu adevărat. Trebuie să fie frumos, elegant, inteligent, bun, onest și onorabil. Owen își drese glasul. Se pare că ai tăiat partea cu „numele va fi stabilit mai târziu".

– Da, răspunse ea. Și își strânse buzele. Am făcut-o după ce l-am văzut pe Adonis sub fereastra mea.

Ochii lor se întâlniră.

– Citește în continuare, îl îndemnă ea.

Owen își înclină capul spre jurnal încă o dată.

– Lord Owen Monroe.

Vocea i se stinse. Închise repede jurnalul, o luă în brațe și o sărută, apoi o strânse cu putere.

Când îi dădu drumul, Alex avea lacrimi în ochi.

– Ți-am spus că te iubesc de la 15 ani.

– Vrei să spui că mă iubești și acum? întrebă Owen și îi zâmbi.

– Da, și pot doar să sper că și tu mă mai iubești.

Owen o sărută din nou, iar când își luă gura de pe a ei, Alex îl privea adânc în ochi. Îi urmări conturul maxilarului cu vârful degetelor.

– Te iubesc, Lord Owen Monroe.

– Și eu te iubesc, Lady Alexandra Hobbs, șopti el.

Alex își drese glasul și făcu un pas în spate.

– Trebuie să recunosc, auzind lista aceea, m-am întristat puțin.

– De ce, dragostea mea?

Owen o luă în brațe.

– Acum înțeleg cât de mult am vrut să fiu altcineva. Cred că mi-am dorit asta toată viața. Fratele și sora mea mereu mi-au părut mai buni decât mine.

– Din contră, dragă Alex, tu ești cea interesată de caritate și de copii, de a face lucruri bune care să schimbe lumea. Mereu ai fost perfectă, exact așa cum ești!

– Owen, promite-mi că vom fi mereu fericiți. Promite-mi că vom fi mereu îndrăgostiți. Mă tem că...

– Of, of, of... O luă din nou în brațe. Cineva foarte înțelept mi-a spus odată că în viață sunt lucruri mai importante decât temerile.

– Chiar pare că era o persoană inteligentă, zâmbi Alex.

– Da. Era.

Owen o luă de mână.

– Am o ultimă lecție pentru tine, milord. De aceea te-am rugat să ne întâlnim aici, în sala de bal, spuse Alex cu o privire neastâmpărată.

Owen râse tare, iar sunetul răsună în sala goală.

– Înțeleg, despre ce e vorba?

– Lecția finală.

– Care este? întrebă și ridică o sprânceană.

– Cum să fii un soț bun, desigur.

– Nu sunt sigur că știu, Alex. Dar îți promit că îmi voi petrece restul vieții încercând să fiu, spuse el serios.

– Vei învăța. Vom învăța. Împreună. Asta este lecția pentru amândoi, trebuie doar să facem tot ce putem pentru a ne ajuta unul pe altul.

Îi dădu înapoi jurnalul, apoi o ridică în brațe și o învârti.

– Da, iubirea mea! Sunt de acord.

Când o puse jos, Alex zise:

– Mama și tata mi-au spus deja că sunt de acord cu căsătoria noastră și că nu mai este nevoie să așteptăm să se mărite Lavinia.

– Minunat! Ieri, tatăl meu a venit și mi-a spus că mă respectă al naibii de tare pentru că l-am înfruntat. Am binecuvântarea și aprobarea lui. Se pare că tatăl tău a vorbit cu el și i-a spus că este de acord.

– Deci nu îți vei pierde averea dacă mă alegi pe mine? întrebă Alex și făcu ochii mari.

– Nu, dar, dacă aș fi făcut-o, stai liniștită, tot pe tine te-aș fi ales de o mie de ori.

– Și eu la fel, Owen.

El o luă din nou în brațe și o sărută pe creștet.

– Așadar, cum începem?

– Cred că ai putea să mă ceri oficial în căsătorie, zise Alex cu lacrimi în ochi.

– Desigur, spuse Owen îngenunchind și luându-i mâna în a lui.

– Lady Alexandra Hobbs, cred că ești cea mai minunată domnișoară din regat. Ești frumoasă, inteligentă, amuzantă și bună. Nu susțin că te merit, dar ți-aș fi recunoscător toată viața dacă mi-ai face onoarea de a deveni soția mea. Vrei să te căsătorești cu mine?

Alex se aplecă și îl mângâie, degetele ei oprindu-se pe gropița din obraz.

– Da, milord. Am așteptat trei ani să îți spun da!

Ușa sălii de bal se deschise, iar Cass și Julian intrară braț la braț. Alex își ridică privirea de la Owen, care era încă în genunchi.

– Ce mai face cuplul proaspăt logodit? Nu mă înșel, sper, mai ales că te văd îngenuncheat, Owen? De fapt, sper că asta ai făcut... ai cerut-o de nevastă.

Owen sări în picioare și o trase pe Alex aproape, punându-și brațul în jurul taliei ei.

– Da, exact asta am făcut și, din fericire, domnișoara a fost de acord să devină soția mea, chiar dacă am fost întrerupți de sora mea mult prea curioasă.

Cass și Julian se duseră lângă ei, iar Cass își înghionti fratele.

– Nu aș mai fi o însoțitoare bună dacă v-aș lăsa să stați singuri aici toată după-amiaza. Și apoi vreau să discutăm despre nuntă, adăugă Cass aproape bătând din palme. Sunt atât de încântată! Avem două nunți de organizat. Mai întâi a lui Daphne, apoi a voastră.

Înainte ca Alex să poată răspunde, ușile se deschiseră din nou și Lucy Hunt intră grăbită înăuntru, scoțându-și boneta.

– Aici erați. V-am căutat prin toată casa. Vai, dragilor, nu o să ghiciți niciodată! Am luat ceaiul la Lady Hargrove, unde am auzit cea mai șocantă veste.

– Ce este? întrebară Alex și Cass în același timp.

Lucy veni către ele, scoțându-și mănușile.

– Se pare că Lady Saralı Highgate a fugit!

– A fugit? Ea și Lord Branford s-au dus la Gretna Green?

– Nu! Se pare că a fugit fără Lord Branford. Din câte am înțeles, e singură.

– Singură? De ce ar fugi? Nu înțeleg, spuse Alex.

– Nimeni nu știe sigur, dar se pare că a plecat spre nord.

– Şi noi avem o veste, îi zise Owen lui Lucy. Dar nu este chiar atât de şocantă.

Lucy clipi către cei doi şi apoi zâmbi larg.

– V-aţi logodit, nu-i aşa? Slavă Cerului că, în sfârşit, v-a venit mintea la cap! Cred că a ajutat şi treaba cu urcatul în copac, nu-i aşa?

– Da, răspunse Alex roşind.

– Măi să fie, de ce m-aţi lăsat să bat câmpii cu bârfe mondene, când avem o nuntă de organizat? Când va avea loc fericitul eveniment?

– Mă gândeam că ar fi drăguţ la primăvară, răspunse Alex.

– Ai milă, draga mea, nu cred că pot aştepta atât de mult, oftă Owen.

– Ba da, poţi. Nu mai eşti aristocratul nerăbdător, răsfăţat şi obişnuit să primească orice şi oricând îşi doreşte, spuse Alex zâmbind.

– Nu mai sunt? întrebă Owen zâmbind fără regrete.

– Nu, răspunse Alex. Nu ştiai? Nu mai eşti lordul neîmblânzit. Te-am îmblânzit destul de bine.

– Aşa este, draga mea.

Owen îi luă mâna şi i-o sărută.

Mulțumiri

Vă mulțumesc că ați citit *Un conte neîmblânzit!*

Sper că v-a plăcut povestea lui Owen și a lui Alex la fel de mult cum mi-a plăcut mie să o scriu.